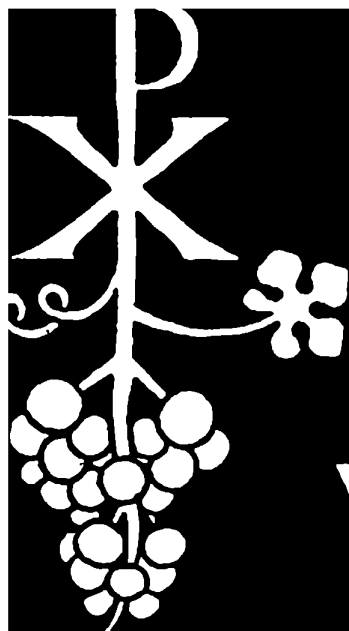

VINICE PÁNĚ^v

Zjevení Svaté Panny v Beauraingu
v Belgii r. 1932–33. - Činnost Zjišťo-
vací kanceláře lurdské za rok 1934. -
Zázračné uzdravení Fernanda Legran-
da a Magdaleny Fernandové v Lur-
dech. - Clémenceauovi zasvitlo světlo.
- Uzdravení na přímluvu bl. L. M. Gri-
gniona z Montfortu. - Mše ke cti sv.
Bernadety od N. Darrosa. - Modlitba
v městské radě v Lausanne.

V PRAZE-DEJVICÍCH 676

ROČNÍK SEDMÝ, ČÍSLO 1

Majitel, vydavatel a odpovědný redaktor

Antonín Stríž.

Vychází pětkrát do roka. Celoroční předplatné Kč 10.—; jednotlivá čísla po Kč 2.—.

Tiskem Průmyslové tiskárny v Praze VII. Úprava Břetislava Štorma. Platí se připojenou složenkou, číslo šekového konta 45.648.

Novinová sazba povolena ředitelstvím pošt a tel. v Praze č. 91.599-VII-1935. Podávací poštovní úřad Praha 47.

Redakce a administrace

v Praze-Dejvicích 676 (Sadová 3).

Nový ročník Vinice Páně

vydáváme v úpravě opět zdokonalené. Zvolili jsme papír hlazený, aby bylo možno vřazovati do textu obrázky, bez nichž některé články by nebyly dosti názorné a výmluvné.

Poněvadž pak články „Vinice Páně“ jsou hodnoty trvalé a sešity se po přečtení neodkládají, rozhodli jsme se – vzpomínajíce požadavku starých profesorů, že sešit má býti sešit – dáti čísla prošívatí a přiřezávati, čímž si uchovají soudržnost i vzhled.

Tím se ovšem náklad na tisk zvýší, ale přesto

Vinice Páně

n á b o ž e n s k ý v ě s t n í k

r o č n í k s e d m ý

Pořádá a vydává

Antonín Stříž

1936

v P r a z e - D e j v i c í c h 6 7 6

Zjevení Svaté Panny v Beauraingu.

Zjevení v Beauraingu.

Koncem roku 1932 se rozlétly světem zprávy, že v Belgii se zjevuje pěti dětem každý večer Panna Maria. Proudily tam davy lidí, věřících i nevěřících, a byli svědky, jak dívky přecházely ve zvláštní povznesený stav, v němž měly vidění. Přítomní lékaři zjišťovali u nich v těch chvílích úplnou necitelnost k vnějšímu světu. Děti nereagovaly ani na prudké světlo a palčivost plamene, ani na rány, jež by jim přirozeně působily prudkou bolest. Tíž lékaři konstatovali, že jsou to dívky úplně zdravé, bez nejmenších příznaků blouznivosti. Každý je znal jako dívky neschopné lži a přetvářky, a přece nezdolně tvrdily, že viděly Svatou Pannu, a když byly hned po jednotlivých viděních odděleně vyslýchány, jejich výpovědi se úplně shodovaly krom zvláštností, jež bylo dáno viděti a slyšeti některým zvlášť.

Když vyšly první spisky popisující průběh a obsah oněch vidění, vystoupili brzy též odpůrcové, a to nejen povrchní zpravodajové, kteří věc zesměšňovali nebo odbývali jako dětské a davové iluse, ale i vážní spisovatelé, kteří pod zdáním vědecké nezaujatosti a od-

borné kritiky rovněž zaujali k nadpřirozenému rázu vidění stanovisko odmítavé. Byli to zvláště profesoři De Greef a Van Gehuchten z Lovaně, P. A. Janssens a karmelitán P. Bruno. Ale jejich odmítavé články a spisy posloužily k hlubšímu a jasnějšímu prozkoumání události: povzbudily jiné, mnohem vážnější odborníky, kteří rovněž byli svědky vidění a podrobili děti výslechům a zkoumání, aby též promluvili. Tito vážní svědkové a znalci sepsali obšírné, hluboce založené knihy o událostech v Beauraingu. Mám jich plný stůl před sebou, všechny s církevní úchvalou. Kromě menších spisků jsou to zejména:

Louis Wilmet: *Beauraing*. S předmluvou P. Lenaina S. J. Ed. Jean Dupuis, Charleroi-Paris.

G. Maes, C. SS. R., *Beauraing, Observations sur l'étude de M. De Greef*. Imprimerie Saint-Alphonse, Louvain, 1934. - 416 stran.

A. Schellinckx M. S. C., *Beauring vers une explication surnaturelle*. Ed. Jacques Godenne, Namur. - Autor je profesorem dogmatické a mystické theologie semináře v Héverlé. Kniha vyšla holandsky a hned potom francouzsky.

P. Lenain S. J., *Les événements de Beauraing*. Nouvelle Revue Théologique 1933. Ed. Casterman, Tournai-Paris.

Paul Piron S. J., *Il était Cinq Enfants*. Ed. Dantine Frères, Charleroi.

Joh. Jos. Schons O. S. B., *Geheimnisvolle Erscheinungen in Belgien*. Nazareth-Verlag, Basel.

Joh. Maria Höcht, *Die Wahrheit über die belgischen Muttergottes-Erscheinungen*. Mathias Grünewald-Verlag, Wiesbaden.

Leckteré podrobnosti jsem si zjistil a doplnil sám při své návštěvě Beauraingu v červenci 1935. Mluvil jsem tam se všemi pěti dětmi, jež byly poctěny zjeveními, jakož i s tamním děkanem abbé Lambertem a spirituálem kláštera abbé Jos. Terwagnem.

Péčí komité „Pro Maria“ vychází v Beauraingu již třetí rok časopis „La voix de Beauraing“, jenž přináší stále úvahy o zjeveních, zprávy o tamních slavnostech a poutích, jakož i o četných případech náhlých uzdravení a obrácení dosažených vzýváním Svaté Panny v Beauraingu.

Pokud jde o církevní uznání, jest známo z postupu církevní autority při zjeveních na la Salettě, v Lurdech, ve Fatimě a j., že k oficiálnímu uznání dochází teprve po několika letech. Ačkoliv totiž akt uznávací obsahuje třeba jen několik vět, musí býti doložen zevrubnými a důkladnými protokoly a v průvodních relacích musejí býti zváženy všechny námitky, nejen předložené, nýbrž i takové,

jež by se v budoucnu mohly vyskytnouti.

Príslušný biskup, jemuž náleží události ty zkoumati a o nich se vysloviti, Msgre Heylen z Namuru, dlouholetý předseda stálého výboru pro světové eucharistické kongresy, je osobně přesvědčen o věrohodnosti dítek. Dne 26. června 1933 navštívil Beauraing a odevzdal dítkám a jejich rodičům zvláštní apoštolské požehnání Svatého Otce. Privil, že Sv. Otec je sleduje se zvláštním zájmem. Potom navečer se modlil s dítkami růženec na místě zjevení a dojat opakoval s davem věřících invokace: „Naše Paní Beauraingská, uzdrav nemocné! Naše Paní Beauraingská, obrať hříšníky.“ V pěti měsících po zjeveních sám dostal přes 2000 dopisů, v nichž se mu oznamovala nápadná obrácení hříšníků na vzývání Svaté Panny v Beauraingu. Když v říjnu 1934 v rozmluvě s P. Paulem Pironem S. J. vzpomínal krásných chvil zažitých v Beauraingu a P. Piron se ho tázal, smí-li napsati, že v pokoji p. biskupa viděl sošku P. Marie Beauraingské, odpověděl pan biskup: „Ovšem, v kostelích se ještě nemůže vystavovati, ale můžete říci, že na biskupství jest jich několik.“ A na jeho prosbu o požehnání pro chystaný spis „Il était Cinq Enfants“ biskup žehnaje P. Pironovi pravil: „Ano, učiňte to

k slávě Svaté Panny!“ Toto uvádí P. Piron na konci svého jmenovaného spisu.

Těm, kteří podle povrchní a špatné informace namítají biskupské zákazy zjevení belgických, budiž řečeno, že zamítnutí se týkalo některých jiných případů, jež se v Belgii vyskytly, ale nikoli Beauraingu a Banneux. Obě tato místa mají už vyslovený ráz poutních míst, stále hojně navštěvovaných.

Pan biskup namurský svolil, aby se v Beauraingu vystavěla kaple, jíž si Svatá Panna žádala. Zatím se pobožnosti konají před velkým obrazem Svaté Panny u hlohu v zahradě, kdež se zjevení udála. Obraz vytvořil mnich benediktin z opatství Maredretského podle údajů dítek.

Zde podáváme stručné vylíčení průběhu zjevení. Rozumí se, že tak činíme v povinné poslušnosti dekretů papeže Urbana VIII. a předem se ve svých úsudcích podrobujeme konečnému rozhodnutí církevní autority.

Místo a svědkové zjevení.

Jedeme-li Německem přes Kolín a Cáchy do Belgie a odbočíme-li z Liége (Luttychu) k jihozápadu, octneme se v údolí řeky Maasy (Meuse), jež zvláště od Namuru do Dinantu je velmi romantické, s divokými skalisky po obou stranách trati. Od Dinantu pohoří Ardennské nabývá mírnějšího vzhledu, stráně jsou porostlé hustým listnatým lesem a u Beauraingu, ležícího asi 20 km od Dinantu k jihovýchodu, stoupající terén se vyrovnává a obzor rozšiřuje. Pahorky ustupují polím a pastvinám. Tam pod středověkým hrabským hradem se rozkládá nevelké okresní město Beauraing (vysl. Bórén). V latinských listinách z 13. století se nazývá *Bellus ramus*, což jest krásná ratolest. Název ten se ukázal symbolickým, neboť ve větvoví hlohu zjevila tam svou krásu Nebeská Paní, ratolest z kořene Jesse.

Město čítá asi 2000 obyvatel. Jsou to z valné části státní zaměstnanci, obchodníci a pensisté, ostatek zemědělci a z menší části dělníci, kteří pracují buď v kamenných lomech a vápenicích nebo dojíždějí přes francouzskou hranici do hutí. Je to lid zdravý, klidný, zachovávající náboženské tradice, ale

smýšlením klonící se k liberalismu neb socialismu, aspoň do doby Zjevení. Nenašlo by se tam stopy mysticismu nebo okultismu. Město náleží k diecési namurské, kterou spravuje vynikající biskup Mons. Heylen, z řádu premonstrátského, známý z eucharistických světových kongresů. Letos slaví osmdesáté narozeniny.

Dvě rodiny, jejichž dítky svými viděními se staly předmětem tak živého zájmu, nevyznačovaly se náboženskou horlivostí. Vládla v nich spíše lhostejnost. Otec Voisin, železniční zaměstnanec, náležel ještě v době zjevení k straně socialistické a o náboženství se nestaral. Z dětí jen nejmladší dcerušku Gilbertu posílal do klášterní školy. Jeho žena měla a dosud má obchůdek tapetami, ozdobnými papíry a barvami. Jen ze zvyku chodila ještě k svátostem. Jinak také nevěnovala zájmu věcem duchovním, a náboženské četby v domě nebylo. Žili však počestně a svědomitě pečovali o své dítky. Nejstarší z nich byla *Fernanda*, naroz. 21. června 1917, tedy v době zjevení čítající 15¹/₂ léta, hezká dívka, španělského typu - což zde ve Valonsku není vzácností - tmavých vlasů a očí, pronikavého pohledu a příjemného chování. Vychodivši školu pomáhala matce v domácnosti a

v krámě. Byla členkou sdružení dívčí katolické mládeže. Měsíčně přijímala svaté svátosti. - *Gilberta* se narodila 20. června 1919 a chodila toho roku do klášterní školy Sester křesťanské nauky. Povahou živá a dovádívá, ale zbožná. Vstoupila do Eucharistické ligy a obětovala často modlitby a sv. přijímání na skrytý úmysl, aby se její matka vrátila k plnění náboženských povinností. - *Albert*, narozený 3. listopadu 1921, chodil do laické školy, ale zúčastnil se vyučování katechismu v kostele a chodil i dvakrát neb třikrát za měsíc k sv. svátostem. Zevnějškem i v chování milý, smíšek, hotový enšpigl, který rád provedl nějakou taškařinu, ale nerad viděl, když se tím někdo cítil uražen. Ve svých 11 letech byl stále prostým dítětem.

Matka *Degeimbrová* vedla malé hospodářství po svém muži, jenž r. 1931 zemřel. Má tři dcery, z nichž dvě mladší viděly zjevení: *Andrea* se narodila 19. dubna 1918, ale na svých patnáct let se zdála dospělejší, neboť je statné postavy a otužilá v práci, která je jí nejmilejší zábavou. Má na starosti osm krav a ráda koná nejhrubší práce, jež vyžaduje chov dobytka. Ani na četbu si nepotrpí, nemajíc k ní času. Má zlaté srdce, jak tvrdí všichni, kdo ji znají. *Gilberta* se narodila

Gilberta Vois., Gilberta Deg., Albert, Andrea D. a Fernanda.

13. srpna 1923. Je to svěží plavovlasé dítě jemného chování, rázné a vážné, ale přitom veselé. Docházela jako externistka do klášterní školy.

Podle jednomyslného úsudku mnoha lékařů, kteří děti podrobně vyšetřovali, jsou to dívky vesměs úplně zdravé, dobře živené, bez nejmenší dědičné vady, duševně naprosto normální. Všichni obyvatelé je znali jakožto děti hodné a neschopné lži a klamu. Totéž dosvědčily i řeholní sestry a místní děkan abbé Lambert.

Tři a třicet zjevení.

V úterý 29. listopadu 1932 o 1/27. hodině večer šli Fernanda a Albert Voisinovi do klášterního pensionátu pro svou sestřičku Gilbertu, která tam chodila do školy na celý den a večer se vracívala k rodičům. Zastavili se pro Andreu a Gilbertu Degeimbroy, které chodívaly s nimi. U kláštera prošly ze silnice zahradou, v níž nalevo pod samou hrází železniční trati jest neumělá lurdská jeskyně se sochou Panny Marie. Hovoříce prošli zpříma po hlavní cestě zahradou a Albert zazvonil na schodech u fortny pensionátu. Tu se ohlédl nalevo a pravil: „Hleďte, tamhle vidím jakousi zář!“ Dívky, aniž se ohlédly, pravily, že to asi je reflektor auta, jež jede silnicí od Feschaux. Albert však ujišťuje: „Nějaká osoba bíle oděná se prochází nad jeskyní.“ Tu dívky se přece otočily.

„To svítí socha z jeskyně!“ volá jedna. „Je to nějaká živá osoba!“ namítá druhá. „Není to Svatá Panna?“ volají jedna po druhé.

Zatím přichází sestra Valerie otevřít, ale nepozoruje nic. Tu však již vyjde přes práh malá Gilberta a volá hned: „Copak je to tamhle?“ a myslíc, že ji chce někdo postra-

Fernanda Voisinová.

Albert Voisin.

šiti, vyběhne klopíc oči a ostatní děti utíkají za ní k domovu.

Doma vyprávěly, co viděly, a plakaly. Litovaly, že neměly odvahy zůstatí dále. Matka Degeimbřová pohrozila dětem, že je vyplatí, nepřestanou-li mluvití takové hlouposti.

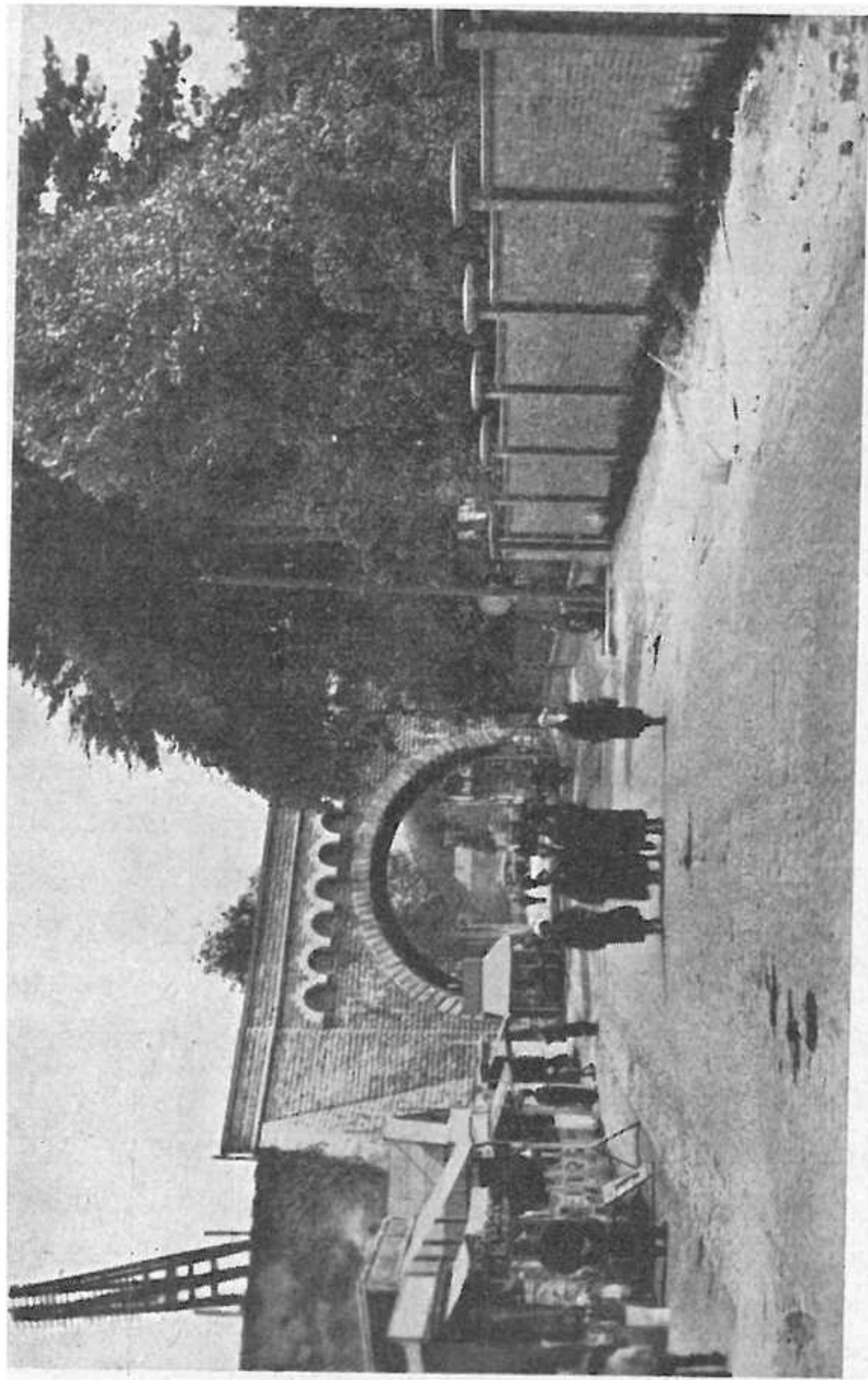
Druhého dne děti šly zase v tutěž hodinu ke klášteru. „Bály jsme se,“ pravily později, „ale cítily jsme se jako přitahovány a byly jsme nedočkavy, uvidíme-li zase něco.“ A vskutku, když odcházely od pensionátu, viděly zase tutěž bílou, světlou postavu, ale nad železničním mostem, pohybující se ve výši asi půl metru nad tratí, s rukama sepjatýma, „jako by šla v procesí.“ Viděly ji tak

jasně a ostře, že rozeznávaly i vlající záhyby šatu a pohyb nohou. Brzy však opět z bázně si zakryly pažemi oči a daly se na útěk k domovu. Fernanda s povzdechem prohodila: „Proč jsme utekly? Vždyť byla tak krásná!“

Paní Degeimbrová se už opravdu rozzlobila. Vyplatila své dvě dcerky tak citelně, že, jak pravila, budou si to do smrti pamatovat. Potom vyprovodila děti Voisinovy domů a pravila jejich otci: „Zítřka si jdi sám pro své děvče. Už se nám lidé posmívají pro ty jejich povídačky.“

Ve čtvrtek 1. prosince děti se nemohly dočkat večera. Rodiče jim na jejich prosby přece dovolili jít do kláštera pro Gilbertu, ale paní Degeimbrová jim přísně domlouvala: „Ať mi zas něco nevidíte, sice budete mít se mnou co činit.“ A rozhodnuvši se, že tam půjde za nimi, dodala: „Uvidíte-li zas něco, křičte!“ Vzala si těžkou hůl, aby prý se vypořádala s těmi fraškáři, jimž se zlíbilo strašit děti. Přidružilo se k nim ještě šest dospělých osob.

Sotva děti přišly k železnému plotu zahrady, vykřikly údivem. Viděly Zjevení asi na 4 metry od sebe, u hlohu, s tváří obrácenou k nim a se zářícím diadémem na hlavě. „Mlčte,“ zvolala paní Degeimbrová, jež se

*Místo zjevení v Beauraingu. Přimo nad touto * hvězdičkovou brána do klášterní zahrady.*

poněkud opozdila, „vy jste tak plni těch fantasií, že křičíte ještě dříve než jsme v zahradě.“ - Toto zjevení trvalo jen okamžení. Paní zmizela mírně rozpínajíc paže.

Zatím co paní Degeimbrová vkročila do zahrady a štourala holí mezi křovinami a stromy, u jeskyně i nad ní - neboť snadno se na ni vystoupí - děti zazvoní u kláštera. Gilberta vychází a tu opět všechny děti, ještě stojíce na stupni dveří, znovu vykřiknou údivem. Vidí Paní u cesmíny nedaleko domu, dotýkající se téměř země. Rozevřela paže a zmizela.

✿ Zatím co ostatní průvodčí dále slídí v zahradě a u jeskyně a děti již vycházejí z nádvoří, vidí znovu Zjevení mezi jeskyní a mostem. Paní jako by sestupovala se stromů až k zemi a přibližovala se k dětem.

Další zjevení se událo za půl druhé hodiny. Zatím co všech pět dětí čekalo v domě paní Degeimbrové, tato zašla k Voisinovým požádat, aby někdo od nich ji doprovodil znovu ke klášterní zahradě a aby se tam znovu pátralo. Byla již přesvědčena, že děti skutečně něco viděly. Pan Voisin byl zadržen ve skladšti nějakým cestujícím, ale slíbil, že přijde, jakmile bude volný. Paní Voisinová šla. Malá Gilberta Degeimbrová musela s plá-

Andrea a Gilberta Degeimbreovy.

čem zůstatí doma s Gilbertou Voisinovou. Ostatní děti se nanovo vydaly k zahradě.

Sotva přišli k plotu, Albert, Fernanda a Andrea, stojící porůznu mezi dospělými, kteří tam ještě byli, současně vykřikli údivem. A jedním pohybem padnuvše rázem na kolena, modlili se Zdrávas Maria.

To bylo ponejprv, co děti poklekly. Matky nachýlily hlavy k dětem, aby lépe viděly, ale neviděly nic než hloh. Paní Degeimbrová jde opět k jeskyni, ale než k ní přijde, Andrea na ni volá: „Mami, nechod' dál! Už jsi až u ní!“ a vzlykajíc praví: „Oh! jak je krásná!“ Poté všechny tři děti vzdychnou jakoby zklamány: „Ah!“ - zjevení zmizelo. Pan Voisin

přišel již pozdě, ale přece jal se s druhými ještě pátrati v zahradě.

V pátek 2. prosince po poledni Fernanda a Andrea přišly do klášterní zahrady a zavolaly Gilbertu, jež si hrála s chovankami. Chtěly se u jeskyně modliti nověnu k Panně Marii. Matka představená jim pravila: „Zde se nebudete žádnou nověnu modliti! Chcete-li ji konati, jděte si do kostela!“ „Ale, cti-hodná matko, my jsme zde viděly Svatou Pannu,“ namítly dívky, „nad mostem, tam u cesmíny a pod hlohem!“ - „To jsou jen vaše dětské výmysly!“ odbude je představená a dodává: „Ostatně to jste viděly mě, jak jsem se procházela v zahradě!“ Fernanda žertovně namítne: „Tedy ve spacím úboru? Svatá Panna byla přec všecka bílá a zářící!“ - „Nemluvte a večer už jsem pro Gilbertu nechodte! Sestry ji vyprovodí na silnici a až dál se můžete s ní setkat. Dnes večer dám bránu zamknout řetězy a vypustíme do zahrady psy. Také upozorním městskou stráž.“

Večer k 7. hodině děti přišly opět k místu zjevení. Šel s nimi i otec Voisin, aby se přesvědčil, co se tam děje. Kráčel vpředu hloučku s p. Omerem Marischalem; oba měli kapesní svítilny. Když přišli ke mříži, tentokrát zamčené, všech pět dětí rázem padlo na ko-

lena, jako by byly bleskem sraženy, a modlily se Zdrávas Maria.

Pan Voisin tím byl hluboce dojat.

Tu Albert se otázal zjevení: „Je to skutečně Neposkvrněná Panna?“ Zjevení přikývlo. Všech pět dětí se táže: „Čeho si přejete od nás?“ Zjevení odpovídá: „*Abyste byly hodné.*“ Děti odvěti: „Ano, budeme hodní.“ Pomodlily se znovu Zdrávas Maria a Zjevení zmizelo.

Téhož večera k 9. hodině děti se znovu vrátily k zahradě s několika dospělými osobami. Paní se opět zjevuje. Děti opět rázem padají na kolena a modlí se Zdrávas Maria. Poté Albert se znovu táže: „Jste jistě Neposkvrněná Panna?“¹ Zjevení opět přikývlo. Děti společně se ptají: „Čeho si žádáte od nás?“ a v odpověď slyší:

„*Budete opravdu vždycky hodné?*“

„Ano, slibujeme vám to!“ volá Andrea. A vidění zmizelo.

Albert všimnuv si, že p. Marischal se zdržel u mříže a svítil si lampičkou do zahrady, vrátil se tam a viděl Paní znovu. Padl na kolena a modlil se. Potom vítězně vyprávěl, že Paní se naň usmívala.

¹ Ponecháváme množné číslo podle francouzského způsobu mluvy.

V sobotu 3. prosince, když ráno přišla Gilberta do kláštera, představená se jí ptala, poslechla-li včera večer a zůstala-li doma. „Milá sestro, rodiče rozhodli, abychom tam šli, musela jsem tedy poslechnout.“ Sestra pravila s nevolí, že měla raději poslechnout ji a že to nemůže býti z Boha.

„Sestro,“ praví Gilberta, „byla to jistě Svatá Panna. Je větší než socha v jeskyni, ale o něco menší než dospělí lidé. Vypadá mladická a má na sobě dlouhý, bílý šat, v jehož záhybech viděti modravý nádech. Hlavu má pokrytou sněhobílým závojem a ozářenou paprsky, které tvoří jakoby korunu ze zlatých tlustých trnů.“

Představená však nebyla ochotna uvěřiti. Viděla v tom i dále pouhé přeludy a znovu dívce zakázala, aby tam již večer nechodila. Z toho důvodu, a také proto, že i rodiče tomu chtěli, děti ten večer nešly ke klášteru. Bylo ten den ošklivé počasí. Pan Voisin, stále ještě socialista, šel večer na voličskou schůzi své strany.

V neděli 4. prosince k 7. hodině večer děti opět šly ke klášterní zahradě. Od tohoto dne pokaždé je tam provázeli rodiče a den ode dne rostoucí dav lidí. Toho večera vzali tam s sebou malého mrzáčka Josefa Degoudenne

a slepce Eugena Havenne, strýce dívek Degeimbrových.

Před mříží náhle jako na povel padly dívky na kolena. Modlily se společně řadu Zdravasů. Albert vyslovil prosbu: „Chcete-li nám prokázati nějakou milost, prosíme vás, uzdravte našeho malého kamaráda Josefa Degoudenne a strýčka Andrey a Gilberty.“ Zjevení neodpovídá. Albert se ptá: „Který den sem máme přijíti?“ Zjevení odpovídá:

„*V den Neposkvrněného Početí.*“

Tu Fernanda se ptá: „Má se vám zde vystavěti kaple?“ Odpověď zní: „*Ano.*“

Když zjevení zmizelo, dívky šly ještě k jeskyni a pomodlily se tam růženec.

Na otázku přítomných, zda Paní přislíbila uzdravení, děti odpověděly, že nic neslíbila, jen se pousmála, ale že doufají a modlí se, poněvadž je to Svatá Panna.

Tuto neděli se ve městě živě hovořilo o podivných zjevech v klášterní zahradě a proto v pondělí večer se tam sešlo veliké množství lidí. Řeholní sestry, aby jim nebylo vytýkáno, že nadržují ilusím, pozvaly tam několik lékařů i jiných osobností učených a požívajících všeobecné vážnosti. Toho večera také lékaři Dr. Maistriaux, Dr. Questiaux a Dr. La-

dou pozorovali bedlivě děti a po vidění je podrobili zevrubnému výslechu. Albert přednesl Paní prosbu: „Chcete-li nám prokázati nějakou milost, učiňte všechny zázraky, které můžete, za jasného dne.“ Nedostal odpovědi, ani když po chvíli tutéž žádost opakoval.

Téhož večera viděly děti zjevení ještě jednou, když se tam později vrátily.

V úterý zjevení po prvé trvá po celou dobu, co se modlily růženec. A ponejprv děti vidí růženec, jenž Paní splývá s pravé paže. Jeho spodní část s křížkem je skryta v záhybu roucha. Kolem 9. hodiny se vidění opakuje a trvá po dobu desátku růžence.

Pozoruhodné je při všech těchto viděních, že než nastane zjevení a po jeho zmizení děti se modlí jen první díl Zdrávasů, kdežto „Svatá Maria“ se modlí ostatní přítomní. Jakmile však nastane vidění, děti, jež jinak při růženci stojí, rázem padají na kolena a modlí se zvýšeným a zvroucnělým hlasem celé Zdrávas Maria. - Ve středu zjevení nenastalo.

Ve čtvrtek, ve svátek Neposkvrněného Početí, děti sotva přišly, padly na kolena a odříkávaly zvýšeným hlasem celý růženec, po celou dobu vidouce zjevení, jež toho večera bylo neobyčejně krásné a skvoucí. Slyšeti prosby nemocných, ale děti se na nic netáží. Je

tam kolem 10.000 osob. Lékaři Lurquin, Goethals a Mastriaux činili některé pokusy s vidoucími. O 1/2 10. se děti tam vrátily, ale zjevení nenastalo. Také následující čtyři dni děti se modlily v zahradě, ale neviděly nic. V úterý a ve středu zjevení trvá asi po dobu 15 Zdrávasů. Čtvrtek a pátek minuly bez vidění.

V sobotu 17. prosince zjevení nastává po pátém Zdrávasu. Po desátku růžence děti volají: „Na žádost kněžstva povězte nám, čeho si od nás přejete.“ Zjevení odpovídá: „*Kapli*“. Děti odpovídají jedno přes druhé: „Ano, dáme ji vystavěti. Ano, slibujeme Vám to.“ Po dalších několika Zdrávasech zjevení mizí. - V neděli se zjevení neukázalo.

V pondělí trvalo po dobu 38 Zdrávasů, v úterý 29.

Ve středu 21. prosince opět tisíce lidu se kupilo kolem místa zjevení a 12 lékařů sledovalo dítky. Po třetím desátku výraz dětí a jejich hlas se opět mění. Po chvíli děti přerušují modlitbu a takřka jedněmi ústy předkládají Paní, jež s mateřským úsměvem na ně patří, otázku: „Povězte nám, kdo jste?“ Tři nejstarší slyší jasně:

„*Jsem Neposkvrněná Panna.*“

Gilberta Degeimbrová pozorovala jen pohyb rtů.

Ve čtvrtek opět na 2000 lidí s 20 lékaři tvořilo špalír dětem, když tiše a skromně přicházely ke klášteru. Viděly opět Svatou Pannu kromě Alberta, jenž se opozdil. Její úsměv se ohrázel na tvářích dívek.

V pátek 23. prosince Fernanda na popud Dra Maistriaux se tázala: „Proč jste sem přišla?“ a uslyšela sama jediná odpověď: „*Aby se sem chodilo na pout.*“

V sobotu bylo přítomno 6000 lidí. Dítka, ač byly rozděleny mezi skupiny svědků, aby na sebe neviděly, náhle při 4. desátku růžence zcela současně padly zase na kolena. Gilberta Voisinová se táže: „Když jste opravdu Neposkvrněná Panna, můžeme doufat, že brzy něco učiníte?“ Po chvilce ticha, za něhož by bylo slyšeti padnout jehlu, Andrea opětuje otázku: „Jste-li Neposkvrněná Panna, podáte nám o tom důkaz?“ Jen Albert slyšel: „*Ano.*“ Zjevení bylo ještě krásnější a zářivější než dosud a ve chvíli loučení Panna rozevřela paže pozvolněji a slavnostněji než obyčejně.

Na Boží Hod vánoční davy lidu, jež se valily k pověstnému již místu, očekávaly, že bude zjevení zvláště významné. Také dítky je čekaly. Ale zjevení se neukázalo. Kdyby dítky byly podléhaly ilusím, jež by si samy vyvolávaly, jak logické by bylo, aby právě

v tento den si byly vyvolaly vidění nebo líčily, že měly zjevení! Avšak když neviděly, řekly také: „Neviděly jsme,“ ať se o nich soudí jakkoliv. A v tom je též jeden z důkazů jejich naprosté střízlivosti a upřímnosti. Z toho také P. Lenain S. J.¹ dovozuje, že je zde zřejmá vyšší moc, která ony děje pořádá nikoli podle přání lidí, nýbrž podle svých úmyslů. Rovněž ve druhý vánoční svátek se neudálo zjevení, ač na ně čekalo přes 6000 osob. Po celý večer však se tam modlili růženec.

Ve svátek sv. Jana Miláčka Páně opět se davy lidstva shromáždily u místa zjevení. Děti se modlily růženec, po něm druhý - zjevení se neukázalo. Mnozí z přítomných odcházeli zklamáni. Ale k 10. hodině, když se už lidé rozešli, dívky se cítily neodolatelně puze-ny, aby se tam vrátily. Bylo tam již jen asi 20 osob. Po krátké modlitbě dětem opět zazářily tváře, byly v úchvatu a viděly několik minut Svatou Pannu, jež se na ně líbezně usmívala.

Ve středu při druhém růženci opět se jeví v hlase i vzezření dítek tajemná proměna. Po několika Zdrávasech děti ustávají, a jako by jim zjevení pokynulo, že chce promluvit, děti volají: „Mluvte, my posloucháme!“ A slyší slova: „*Brzy to bude poslední zjevení.*“

¹ „Les événements de Beauraing“, str. 25—27.

Ve čtvrtek 29. prosince se kupilo kolem dítek 8000 poutníků a 45 lékařů. Při opětném zjevení Fernanda viděla, jak Svatá Panna rozpíná ruce a žehná dětem i lidu po způsobu kněží. Viděla též při tom na její hrudi zlaté plamenné srdce, z něhož vycházely paprsky asi 10 cm zděli, jež se na koncích ztenčovaly.

Když se rozneslo, že brzy bude zjevením konec, nastalo téměř překotné stěhování lidu do Beauraingu a 30. prosince se tam sešlo na 30.000 lidí, katolíků i nekatolíků, věřících i nevěřících. Kolem 7. hod. večer hned při začátku modlitby byly dítky jako bleskem sraženy k zemi a modlily se dále v povzneseném stavu. Tři dívky viděly zlaté zářící srdce na prsou Svaté Panny. Fernanda tentokrát neviděla srdce, ale za modlitby její hlas na chvílku umlkl a tu slyšela slova:

„Modlete se, modlete se mnoho!“

V sobotu 31. prosince zástupy lidí v počtu asi 15.000 se kupily už několik hodin před obvyklou dobou zjevení u kláštera. Dítka se stěží protlačily zástupem, ač jim strážé razily cestu. První zjevení nastalo o 1/27. hod. Byla to jedna z nejdelších extasí; trvala asi 20 minut. Dítka klečely s rukama sepjatýma a s očima upřenýma na Svatou Pannu ve větvích hlohu, tváře jim zářily nebeským blahem

a slova andělského pozdravu splývala s jejich rtů jako zvuky stříbrných zvonků. Neslyšely žádného slova a také se na nic netázaly. - Po $1\frac{1}{2}$ 10. hod. cítily se dívky znovu puzeny jíti ke klášteru a sotva přišly ke mříži, opět jim zazářilo ve hlohu zjevení. Když zmizelo, navrhla jedna z dívek, aby se ještě pomodlili jeden růženec u jeskyně na poděkování Matce Boží. Bylť poslední den roku. Jakmile tam přistoupily, ukázala se jim opět a přijímala s úsměvem jejich modlitby až do posledního Zdrávasu.

Na Nový rok od rána bylo slyšeti v zahradě modlitby četných poutníků a k večeru jich tam bylo opět kolem 15.000. Vidění trvalo tentokrát jen po dobu několika Zdrávasů. Gilberta Voisinová slyšela slova:

„*Modlete se neustále!*“ pronesená se zvláštním důrazem na slově „neustále“. Fernanda a Andrea viděly, jak Paní pohybuje rty, ale nic neslyšely. Albert tentokrát vůbec neviděl zjevení a také jeho hlas se při modlitbě nezměnil.

V pondělí 2. ledna dívky mezi viděním náhle ustaly v modlitbě a jako by naslouchaly. Tu Fernanda slyšela jasně a zřetelně slova:

„*Zítřka povím něco každému z vás zvláště.*“

Všecky dívky viděly opět zlatoskvoucí srdce.

V úterý 3. ledna sjížděly se do Beauraingu se všech stran zástupy lidu, neboť se tušilo, že brzy už zjevení ustanou. Také děti celý den hořely svatou nedočkavostí, neboť ze slov Svaté Panny věděly, že určitě přijde. Navečer se tísnilo v okolí místa zjevení přes 25.000 lidí. Přicházeli stále noví lékaři a legitimující se žádali, aby byli připuštěni do zahrady k pozorování dětí. „Už žádných lékařů!“ volá policie, „*vždyť už je jich zde přes sto!*“

Mocné vzrušení rozechvělo davy, když přicházely dívky, ale hluk zmlkl v hrobové ticho, když dívky stanuly na místě a znamením kříže začaly modlitbu sv. růžence. Celý zástup s hlubokým pohnutím odpovídal.

Po druhém desátku po slovech „Sláva Otci...“ všech pět dítek jako na povel padlo na kolena a modlily se dále se zjasněnou tváří a povýšeným hlasem, hledíce vzhůru ke hlohu, v němž zřely zářící postavu Paní. Jako již při předchozích zjeveních, silná elektrická lampa osvětlovala dívky, aby lékařům bylo umožněno pozorovati každé jejich hnutí.

Náhle dívky přerušily modlitbu. Bylo viděti, že malá Gilberta Degeimbrová pohybuje rty, naslouchá a opět pohybuje rty. Poté sklání zbožně hlavu a noří se v modlitbu.

Potom Gilberta Voisinová zvolna sklání hlavu, ruce jí sklesly a pláče. Andrea Degeimbrová si rukou utírá zvlhlé oči.

Co se stalo? Jak děti potom po růženci při výslechu sdělily, Svatá Panna k nim promluvila a loučila se s nimi.

Gilberta Degeimbrová slyšela slovo: „*S Bohem!*“ a sdělení určené pro ni samotnou, jehož nemůže nikomu vyjeviti.

Albert Voisin rovněž slyšel „*S Bohem!*“ a důvěrné sdělení, svěřené mu jako tajemství, a pak prohlášení, o němž neví, smí-li je vyjeviti.

Gilberta Voisinová slyšela „*S Bohem!*“, důvěrné sdělení a mimo to slova:

„*Já obrátím hříšníky.*“

Andrea Degeimbrová vzlykajíc sděluje, že jasně slyšela:

„*Jsem Matka Boží,*

Královna nebes.

Modlete se neustále!

S Bohem!“

Všecky čtyři děti viděly Paní se zářícím srdcem a jevila se jim ještě krásnější a zářivější než dosavad.

Fernanda tentokrát neměla vidění. Bylo to znáti i na jejím nezměněném vzezření a

*„Jsem Matka Boží, Královna nebes.
Modlete se neustále!“*

„Modlete se, modlete se mnoho!“

hlase. Hleděla ke hlohu, její oči jako by tam něco hledaly, ale nic neviděly. Slzíc modlila se růženec. Když ostatní děti po vidění pomodlily se ještě růženec a pak byly odvedeny k výslechu, zůstala na místě plačíc a jako zhroucená. Lékaři ji chtěli odvésti, ale nedala sebou hnouti, stále plačíc. Což neřekla Paní včera právě jí, že každému z nich řekne něco zvláště? Proč tedy zrovna ji pominula a ani se jí neukázala?

Zatím co lid zpíval mariánskou píseň a Fernanda stojíc se modlila, náhle jako zasažena bleskem padá na kolena a chvíli se modlí povýšeným hlasem. Potom umlká, naslouchá s tělem nachýleným dopředu a volá jasným hlasem: „*Ano!*“ a za několik vteřin tišeji vydechla opět: „*Ano!*“ Poté jako zničena padla tváří k zemi, stále vzlykajíc. Přítomný dav je jat soucitem s touto krásnou, tmavovlasou dívkou. Dohadují se, že jí bylo svěřeno zvláštní poslání, a ze sdílného mlčení se vzchopili k soucitné modlitbě.

Dr. Maistriaux a jiný svědek pozdvihli Fernandu a vedli ji k jeskyni. Není schopna modlitby, proto lékař jejím jménem recituje desátek růžence.

Potom při výslechu rozechvěna vypráví: Napřed se jí ukázala pod větví hlohu ohnivá

koule, jež s hromovým rachotem praskla a roztránila se právě v tom okamžení, když se zjevila Svatá Panna.

Svatá Panna se jí tázala: „*Miluješ mého Syna?*“

„Ano!“ odvětila dívka.

„*Miluješ mne?*“ táže se zjevení ukazujíc na své srdce.

„Ano!“ odvětila opět dívka.

„*Nuže obětuj se pro mne!*“

A rozpínajíc paže ukázala jí své srdce a řekla: „*S Bohem!*“

Dívka se rozplakala nikoli ze strachu před utrpením, ale že Svatá Panna už se s ní loučí. „Byla bych se jí ráda zeptala, co si ode mne přeje. Zdálo se mi, že mi něco tají, a bolelo mne, že odchází na vždy a že to již nezvím.“

Tak se skončila řada zjevení v Beauraingu. Účastníci, hluboce dojatí, nemohli se odpoutati od požehnaného místa a ještě dlouho do noci bylo slyšeti, jak poutníci rozcházejíce se a rozjíždějíce se v autech modlí se znovu a znovu Zdrávas Maria . . . *Příště dále.*

Činnost Zjišťovací kanceláře lurdské za rok 1934.

Úřední zpráva, uveřejněná v „Journal de la Grotte“.

Činnost Zjišťovací kanceláře za minulý rok se jeví jako průměr let předcházejících.

Počet lékařů, kteří se přišli dát zapsat do rejstříku, aby se mohli zúčastniti našich zjišťování, jest poněkud slabší oproti předcházejícím letům, 797 místo 896 1933. Mnozí profesoři lékařské fakulty, jak francouzští tak cizí, studovali s námi některé případy uzdravení a potvrdili s námi ověřovací vyjádření.

Uznali jsme 14 nadpřirozených uzdravení:

1. Chlapec Ivo Ioucan, 10letý účastník Národní pouti, se uzdravil dne 20. srpna 1933 z píštělové Pottovy nemoci v záhlaví.

2. Sl. Magdalena Vincentová - pout z Nancy - se uzdravila dne 24. srpna 1933 z pokročilé tuberkulosity pohrudnice a pobřišnice.

3. Sl. Marie Englová - z Nancy - se uzdravila dne 24. srpna 1933 z plicní tuberkulosity.

4. Pí Pillotová, účastnice pouti z Nancy, dne 4. února 1933 z mozkového nádoru.

5. Pí Jana Dhayerová - pout z Arrasu - dne 1. července 1933 z angiomatického nádoru v levé krajině průšnicové.

6. Sl. Luisa Cattaneová - z Arrasu - dne 30. června 1933 z chronického střevního zánětu.

7. Sl. Raymunda Leducqová - z Arrasu - dne 28. června 1933 z bederní Pottovy nemoci.

8. Sl. Helena Perdereauová - pout Bernadetek z Paříže - dne 19. dubna 1933 z plicní a pobřišnicové tuberkulosity.

9. Sl. Běta Frateurová - pout z Courtrai - dne 6. srpna 1933 ze hřbetní Pottovy nemoci.

10. Sestra Gertruda - pout z Bruselu - dne 4. června 1933 z vředovité choroby žaludeční.

11. Sl. Marie de Raedt - pout z Tournai - dne 30. dubna 1933 z ledvinové nemoci.

12. Sl. Augustina Levrotová - diecéšní pout z Nizzy - dne 12. července 1933 ze zánětu pobřišnice s komplikacemi.

13. Sl. Mariannaudová - růžencová pout 10. října 1933 z píštělové Pottovy nemoci.

14. Sl. Klára Vivienová - mimo pout - dne 13. února 1934 z šíjové Pottovy nemoci.

Většina těchto nemocných před svým příjezdem do Lurd přicházela z ústavů, kde byli léčeni za vedení profesorů, nemocničních lékařů neb šéfů klinik, kteří jim vydali zcela pravoplatná vysvědčení o chorobě, již byli zachvácení před poutí. Vysvědčení úplná, nepochybná, která nám dovolila při úplné znalosti věci souditi o důležitosti uzdravení vzhle-

dem k vážnosti předchozího stavu. A takto jsme mohli uznati 3 uzdravení z Nancy a 3 jiná z Arrasu.

Někdy jsme dotazováni, zdali je méně zázračných uzdravení než dříve. O této věci není pochyby a není na nás, abychom vyhledávali všechny její příčiny. Jedna aspoň, spadající do našeho oboru, záleží v počáteční ubohosti vysvědčení o nemocech, která svými neurčitými termíny, nedostatečným výpočtem symptomů, nedostatkem nejnutnějších a nejjednodušších laboratorních zkoušek, nám nedovoluje stanovit pravdivost chorobného stavu a jistou diagnosu choroby.

Konstatovati uzdravení je pro nemocného velkým dobrem, velkým štěstím, avšak pro nás lékaře to není k ničemu, nemáme-li první srovnávací měřítko, totiž stav nemoci, který zajišťuje náš definitivní posudek. A někteří nám zazlívají naši *přísnost*, jak nazývají naši nekompromisnost, nepomýšlejíce na obtíže, s nimiž musíme zápoliti, když by se jednalo jen o předstírání a špatný úmysl.

V tomto roce 1934 jsme tedy uznali 14 významných lurdských uzdravení z 88 nemocných z roku 1933, kteří většinou nás přišli navštívit těšíce se dobrému zdraví, a jež všechny vedeme ve zvláštních záznamech.

Neuznali jsme jich tedy 74, buď že se nám napřed nepředstavili, buď náhlost uzdravení se nám nezdála dostatečně jistá - jednalo se tedy o uzdravení postupná, jež mohla záviseti na přirozeném procesu - buď že vývoj nemoci k horšímu v době příjezdu do Lurd nebyl potvrzen vysvědčením, či se dokonce zlepšení projevilo již před poutí, neb konečně, že uzdravení nebylo úplné za uplynulých 15 měsíců.

Během tohoto roku 1934 jsme pojali do seznamu 48 nových případů k přezkoumání v roce 1935, mezi nimiž jsou některé velmi zajímavé.

Naše Mezinárodní lékařské sdružení pokračuje ve své značně vzestupné linii a od r. 1885 počet jeho členů dostoupil čísla 2063, vzrostl totiž o 178 členů všech národností.

Notre-Dame de Lourdes, 5. listopadu 1934.

Dr. A. Vallet, předseda

Zjišťovací lékařské kanceláře.

Aby bylo patrné, jak opatrně a přísně postupuje lékařská komise v Lurdech, a že jde opravdu o náhlé a trvalé uzdravení z neduhů nevyléčitelných, uveřejňujeme vyličení případu Ferdinanda Legranda.

Pozoruhodné uzdravení v Lurdech
při pouti z Evreux v roce 1934,
ověřené dne 11. září 1935.

Ferdinand Legrand z Vernonu (kraj Eure).

Byv pověřen vedením lékařské služby u nemocných při pouti z Evreux do Lurd a pořízením lékařského záznamu o každém z nich, přijal jsem dne 20. srpna 1934 od svého kolegy dra Decretta z Vernonu lékařské vysvědčení, velice podrobné, týkající se p. Ferdinanda Legranda, tehdy v léčení vernonské nemocnice. Podle vysvědčení jsem se dozvěděl, že tento nemocný, starý 26 roků, požíval stále dobrého zdraví až do roku 1929. V této době byl postřelen loveckou puškou do levé nohy nad kotníkem a bylo nutno úd amputovati. Zacelení rány proběhlo normálně. Raněný se pozdravil do té míry, že jakž takž mohl - nosil přirozeně protézu - zastati pracovní sílu u obchodníka uhlím a nositi po celý den na zádech pytle, jež snášel s vozu a dopravoval odběratelům.

Síla jeho svalů byla veliká. Měl postavu a vzezření atletické.

V červenci r. 1932 pocítil první příznaky své nynější nemoci. Nejdříve tupá, potom

čím dále tím ostřejší bolest se ozývala pod levým kolenem, v poloviční vzdálenosti mezi tímto a pahýlem zbylým po amputaci. Ponenáhlu noha začínala otékat. Bolest a otok zachvátily celé stehno. Ganglia se rozšířila do levé slabiny; zánět postoupil až do ledvin a odtud přešel do pravé nohy, která byla rovněž zachvácená. Potom choroba, stoupajíc podél páteře, zasáhla nervy pravého ramenního pletence a sestoupila do celé hořejší pravé končetiny. Horečka se projevovala střídavými vyrážkami. Celkový stav se zhoršoval, chuti k jídlu ubývalo, což mělo v zápětí postupné hubnutí.

Nemocný byl tedy ošetřován v nemocnici v Clermontu (Oise). Nemáme ještě přesných zpráv o povaze ošetření, jež mu bylo poskytováno v tomto ústavě. Jediná pozitivní věc, kterou víme, jest, že clermontská nemocnice jej poslala ke konci března 1933 do nemocnice ve Vernonu s poznámkou „nevyléčitelný“.

Tam se dostal dne 20. března 1933 do ošetřování dra Decretta, který rozpoznal poranění míchy a periferních nervů. Bylo použito všech znamenitých léků k zdolání nemoci, která se neustávala zhoršovati do té míry, že samo srdce bylo ohroženo a nemocný musil míti téměř bez přestání led na krajině

srdeční, aby se zažehnaly krise zánětu svalstva srdečního.

Na druhé straně rámě a obě nohy se staly nehybnými, protože pravá noha byla dána do železné kostry a levá noha a pravá ruka do dřevěných prkének.

Poněvadž ochromení kloubů bylo úplné, každý pohyb byl nemožný a v bolesti, zakoušené v tomto stavu, již zvětšovala ještě bolest míchy a periferních nervů pravého ramenního pletence a pravých i levých nervů bedro-křížových, mohl nemocný nalézt úlevy jen v morfiových injekcích, během dvaceti čtyř hodin několikrát obnovovaných.

Dr. Decrette odpověděl na otázky lékařského vysvědčení takto:

První otázka: - *Jaká jest vaše prognosa? Příznivá, nepříznivá, velmi nepříznivá?*

Odpověď: *Velmi nepříznivá.*

Druhá otázka: *Jest choroba nevyléčitelná?*

Odpověď: *Nevyléčitelná.*

Třetí otázka: *Čím se domníváte, že choroba může skončit?*

Odpověď: *Postupným vývojem paralysy až smrtí.*

Stav nemocného v této době byl tedy charakterisován nesmírně bolestnými poruchami míchy, pravé ruky, obou nohou, příslušných kloubů, otokem nohou a pravé ruky, krisemi

srdeční ochablosti, ztrátou chuti k jídlu, horečkou, zhubnutím a špatným celkovým stavem.

Nemocný nemohl učiniti žádného pohybu, jsa úplně odkázán pouze na horizontální polohu. Každý pokus, každé lehké dotknutí, i pouhých jen pokrývek, vyvolávalo bolesti. Utišovali je morfiem. Činnost srdeční byla podporována kafrovým olejem a posilujícími léky.

V tomto stavu jej dne 9. září přijímám na nádraží v Evreux, abych ho dopravil do vlaku pro nemocné. Jeho situace je tak vážná, že p. děkan z Vernonu schválně přijel do Evreux, aby mi jej obzvláště doporučil.

Opravdu šesti lidí bylo zapotřebí, aby jej vynesli z auta, které jej přivezlo, a dopravili do jeho oddělení. Tato přeprava přes všechna opatření vyvolávala v nemocném bolestné výkřiky a v lidu stojícím kolkolem hlasité projevy úžasu a soucitu. Cesta ubíhá obtížně. Nemocný trpí, nemá pro nic smyslu a musí se mu dávat injekce, na které jest zvyklý.

Po příjezdu do Lurd v pondělí 10. září v 11 hodin dopoledne dal jsem jej ubytovati v nemocnici Naší Paní Sedmibolestné tak, aby mohl býti snadno opatrován, ošetřován a přepraven. Večer a noc uplynuly proň obvyklým způsobem a musil jsem opakovati injekce, abych jej uklidnil.

Odpoledne jsem potkal dra Decretta, který schválně přijel z Vernonu, aby se připojil k pouti evreuxské a sledoval svého pacienta.

Dostavil se do Zjišťovací kanceláře, aby navázal styky s přítomnými lékaři. Na jeho žádost dokonce určil předseda dr. Vallet jednoho z nich, dra Clémenta (z Hyères), aby jej doprovázel druhý den ráno do nemocnice k prozkoumání nemocného.¹⁾

Vskutku - a zde právě toto líčení nabývá své důležitosti - v úterý 30. září kolem 10. hodiny ranní zajde dr. Decrette pro dra Clémenta, aby se odebrali do nemocnice. Přizval mne rovněž, abych jej doprovázel, poněvadž však mne předseda Zjišťovací kanceláře, dr. Vallet, požádal, abych zůstal v kanceláři na prohlídku ostatních nemocných, byl jsem povinen odmítnouti laskavé pozvání svého kolegy z Vernonu. - Nechali jsme jej odejít s drem Clémentem a pokračovali ve svých pracích.

Jaký byl náš úžas, když za třicet či čtyřicet minut nato spatříme oba své kolegy, jak se

¹⁾ Před třemi roky se vskutku dru Decrettovi zázračně uzdravil jeden z jeho pacientů, sl. Lechauguetová z plicní tuberkulósy, jak jsem to viděl; poněvadž však její lékařský záznam nebyl úplný, Zjišťovací lékařská kancelář odmítla úředně potvrditi uzdravení. Nicméně sl. Lechauguetová zůstala od té doby zdráva.

vracejí zcela udýchání a praví nám jednoduše: „Nuže! Víte to? On se uzdravil!“ „Jak to? To není možné!“ pravíme. „Ano! Ano! Je tomu tak.“ Dr. Decrette je dojat a rozrušen tak, že jsme nuceni mu říci: „Nuže, vzchopte se a vypravujte nám to!“ - Avšak ve skutečnosti dr. Clément nám dopodrobna líčí onu scénu.

Když přišli k lůžku nemocného, který se vrátil z pisciny, dr. Decrette požádal dra Clémenta, aby prohlédl Legranda, dodav: „Přistupte k němu tiše; velmi trpí, jakmile se ho někdo jen dotkne; nohy má úplně oteklé a nemůže se hnouti.“ Dr. Clément, pohlédna na nemocného, vidí, jak se usmívá, i neubrání se poznámce: „Nu vida, on se usmívá!“ - Dr. Decrette dodává: „Vskutku! Nikdy jsem ho neviděl takto se tvářit! Jak si to vysvětliti?“ - „Dobře“, odpoví nemocný. Přitom dr. Clément zprošťuje nohu její železné kostry a vatového obvazu, který ji obepínal.

„Pohleďte jen,“ praví k dru Decrettovi, „vy jste mi mluvil o oteklé noze, avšak tato jest opravdu splasklá a hubená.“ - „To není možné!“ obrátí se dr. Decrette na nemocného, „od kdy pak?“ - „Od této chvíle,“ odpoví tento. „Při své koupeli v piscině jsem najednou ucítil velké teplo v celém těle, moje

nohy se ohnuly a já již netrpím.“ - Při těchto slovech byl dr. Decrette, podle svědectví dra Clémenta, uchvácen tak mocným dojetím, že nemohl ze sebe vypraviti ani slova a že potřeboval několik minut, aby ovládl své pohnutí.

Lékaři nyní prohlížejí nemocného. Konstatují, že zmizel všechen otok dolních končetin a ruky, že jsou možné pohyby, byť ještě omezené, že bolest již neexistuje. Nemocný si může sednouti na svém lůžku a - zvláštní znamení - žádá o pokrm, což se nestalo již po osmnáct měsíců, co jej dr. Decrette zná.

V důsledku tohoto tak zajímavého sdělení nás prosí dr. Vallet, abychom druhého dne ráno přivedli nemocného do Zjišťovací kanceláře a svolá k této prohlídce všechny lékaře, přítomné v Lurdech tohoto dne. Bylo nás asi dvacet, mezi nimiž jmenuji mimo předsedu Zjišťovací kanceláře dra Valleta, naše tři kolegy z eurského departementu: doktory Decretta (z Vernonu), Le Priola (Les Andelys), Chevreau (Aquigny) a sebe, doktory: Clémenta (Hyères), Ferry (Bourg), Aynès (Bourg), Gury (Sierk, Mosela), Salomona (Nannes), Gasparini (Treviso, Italie), Auay (Ste-Maure de Touraine), Augera (Lorient), Le Garreca (Lorient), Luigi Lo (Janov), Bari, profesora královské lékařské akademie v Janově, sl.

Mangenotovou, sekundářku pařížských nemocnic atd.

Zatím se vracím do hotelu, abych poobědval, a tu mne hned osloví jeden z mých spolustolovníků p. Baroteau, podnikatel v Soissons (Aisne), který přišel do Lurd s remešskou poutí a z ochoty pomáhal při nošení nemocných do pisciny. - „Nuže!“, pravil, „stal se vám zázrak!“ - „Ale jděte!“, odpověděl jsem mu, „my o tom ještě nic nevíme.“ - „Ale ano, ano,“ pokračoval, „odehrál se před mýma očima. Když jsem koupal vašeho nemocného, kterého jsme právě ztuhlého jako prkno ponořili do pisciny, spatřil jsem, jak se jeho nohy a jeho ruka ohýbají, a toho, jehož jsme museli čtyři nésti do koupele, jsem viděl se posaditi na okraj pisciny a pomáhati si při oblékání.“ - „Dobře, dobře,“ odvětil jsem, „zítra to uvidíme.“

Bez meškání se vracím do nemocnice, kde shledávám Legranda tak, jak nám jej naši kolegové vylíčili. Sedí na svém lůžku. Jeho železná kostra, jeho prkénka, jeho obvazy jsou sňaty. Jeho nohy a ruka jsou splasklé. Má dokonce úsměv na tváři, šťastné vzezření člověka, jemuž nic neschází a ve chvíli, kdy přicházím, je právě povelmi slušným obědě. Jak to řekl dr. Decrette, to je metamorfosa.

To je stoprocentní změna mezi jeho stavem dnešního rána a stavem nynějším.

Zůstává mu ovšem atrofie svalstva údů, ještě jakási kloubová a šlachová ztuhlost. Jeho stav se podobá stavu poraněného, který si zlomil některý úd, jenž byl dán do sádry a jenž po srůstu zlomeniny byl právě zbaven sádry. Jeho rána se zahojila, zůstávají mu však některé následky, nikoli po ráně, nýbrž po dlouhotrvající nehybnosti, následky, jež zmizí v několika týdnech. Legrand poskytuje přesně tentýž pohled. Zdá se, že se dobře uzdravil ze své nemoci. Zbývá mu jen, aby se zbavil své ztuhlosti, následku to jeho dvacet šest měsíců trvajícího znehybnění, nikoliv následku jeho nemoci. Ostatně pohyblivost kloubů činí hodinu od hodiny znatelné pokroky. Od večera se počínají jeviti pohyby prstů. Uzdravený naznačuje protikladné pohyby palce, ohýbá a natahuje paži a nohy, které se pro atrofii svalstva zdají nepřiměřené. Druhý den ráno se tento stav ještě značně zlepšil.

*

Dne 12. září v 10 hodin dopoledne jsme byli téměř všichni ve Zjišťovací kanceláři. Legrand tam byl dopraven na svých nosít-

kách. Dr. Decrette zopakoval celou historii jeho nemoci. Dr. Clément a já jsme přispěli svědectvím o tom, co jsme viděli, a pak začal výslech nemocného. Když skončil dr. Vallet, všichni přítomní lékaři mu položili otázky, jaké kdo chtěl, a nemocný na ně ochotně odpovídal.

Hned při tom se počaly tvořit dva názory: většina lékařů, vyjma dvou oponentů, uznávala jednomyslně skutečné uzdravení.

Oni dva oponenti, jeden byl dr. Salomon (z Vannes) a druhý „který neoznámil svého jména a jenž pak již nebyl spatřen“, nadhodili myšlenku, že se snad jedná o případ hystero-traumatismu, to jest nervové nemoci, která se přidala následkem rány do nohy a která je tedy schopna samostatně se uzdravit, jak se to právě stalo. Anonymní lékař dokonce prohodil, že se pravděpodobně jedná o neurom, to jest nervový nádor, vyvinuvší se na ráně levé nohy a jenž pak vyvolal všeobecný zánět nervů.

Rozhodli jsme se vyzvati tyto kolegy, aby aspoň odůvodnili své these co nejsvobodněji a co nejúplněji a proto jsme jich požádali, aby sami přikročili k lékařskému vyšetření nemocného a vyslovili své závěry. Poněvadž však hodina příliš pokročila, zasedání bylo přerušeno.

Prohlídka začala ve 3 hodiny odpoledne. Poněvadž se jeden z oponentů nedostavil, řídil ji druhý, dr. Salomon, ředitel ústavu choromyslných ve Vannes-Lesvellec. Nemůžeme upříti tomuto kolegovi zvláštní oprávněnost v oboru nemocí centrální a periferní soustavy nervové. Provedl svou prohlídku se vši přísností a methodou soudního znalce, pronášeje svá pozorování tou měrou, jak je konal. Když skončil, my, kteří jsme sledovali všechny jeho otázky a šetření, jsme se ho tázali na jeho závěr. Byl velmi jasný. Prohlásil, že úplně opouští svoji hypotézu o hystero-traumatismu, že Legrand byl zachvácen vzestupným zánětem všech nervů, z čehož se právě uzdravil a že následky atrofie svalstva a šlachové a kloubové ztuhlosti jest nutno přičísti dlouhotrvajícímu znehybnění a že pravděpodobně zmizí v poměrně krátkém čase.

Nebýti těchto následků, byl by uznal bezprostředně úplné uzdravení. K vůli nim navrhl odročiti definitivní posudek a opět prohlédnouti nemocného po roce.

/ Tento návrh byl jednomyslně přijat.

Poznamenávám, že hypotéza o neuromu, nadhozená ráno anonymním lékařem, jehož večer pohřešujeme, byla námi všemi pro-

zkoumána. Ani v otázkách položených nemocnému nebo jeho ošetřujícím lékaři, ani v učiněných šetřeních se nezjistilo nic, co by ji odůvodňovalo. Byla tedy zavržena.

Konkluse lékařů, přítomných ve Zjišťovací kanceláři, kteří podepsali své prohlášení, jsou tyto:

1. *Ferdinand Legrand byl vskutku zachvácen po dvacet šest měsíců vzestupným zánětem všech nervů se zánětem míchy, charakterisovaným symptomy horečky, bolesti, otoku, úplné funkcionální nemohoucnosti, kloubové choroby.*

2. *Výše jmenované chorobné symptomy zcela zmizely dne 11. září 1934 v 10 hodin dopoledne v okamžiku ponoření do lurdské pisciny.*

3. *Nemocnému zůstává atrofie svalstva a jakási ztuhlost kloubová a šlachová; zde však jest viděti den ze dne rapidní zlepšení. Tyto symptomy jsou následky po nemoci, nejsou však podstatnou součástí nemoci. - Zmizí pravděpodobně v době poměrně krátké.*

4. *Ve stavu nemocného nastala úplná změna, neboť ze stavu choroby přešel náhle do stavu zdraví.*

5. *Trvání atrofie svalstva a částečné kloubo-šlachové ztuhlosti nedovoluje bezprostředně potvrditi úplné uzdravení a vyžaduje nové prohlídky nemocného po roce.*

Nemůže býti rozhodnuto moudřeji.

*

Před odchodem si Ferdinand Legrand přál sám „ex voto“ nabídnouti Lurdské Panně svoji železnou kostru a svá prkénka, svědky to svého utrpení. A vskutku za vedení svého biskupa, doprovázeného kněžstvem a věrnými poutníky evreuxskými, sám složil svůj dar u paty požehnané skály, mezitím co břehy Gávy se ozývaly dojatým a vděčným, ode všech jedním srdcem zpívaným *Magnificat*, chválícím Boha, že vykonal tak veliké věci na prosbu Mariinu a že toho byli, oni sami šťastnými svědky.

*

Ferdinand Legrand se držel bez jakékoli ochablosti a - což je také mimořádné pro lékaře - ač náhle a definitivně přestal užívat morfia, nepřivodilo to žádný zmatek ani nesnáz. Po celý rok pracoval Legrand jako ošetřovatel v nemocnici ve Vernonu a po roce se vrátil do Lurd s evreuxskou poutí, aby se znova představil členům Zjišťovací lékařské kanceláře.

Tato nová zkouška se konala 11. září 1935 v 9 hodin ráno. Jemnou pozorností pana dra Valleta, předsedy Kanceláře, byl pozván Msgre biskup evreuxský, aby se zúčastnil zasedání.

Mimo předsedu pana dra Valleta a Msgra biskupa z Evreux byli přítomni pánové dři Aletru (Sanatorium v Arnières, Eure); Audbert (Beaumont-la-Ronce, Indre-et-Loise); Bardot (Binie, Côte-du-Nord); Lavalley (Villedieu, Manche); Olivieri, chirurg v nemocnici v Château-Gontier (Mayenne); Pélissier, ředitel krajského ústavu v Bonches-du-Rhône (Marseille); Pichard (Evreux); Pubert (Begard, Côte-du-Nord); Rivillois (Paříž) a pánové Hamon a Prudhommeaux, sekundáři pařížských nemocnic.

Přítomnost pana dra Pélissiera, primáře krajského ústavu v Bonches-du-Rhône, byla obzvláště cenná, neboť tím jsme měli ve svém středu specialistu, kvalifikovaného pro případ Legrandův, jako byl před rokem dr. Salomon.

Před tímto novým shromážděním byl opakován výklad o nemoci a uzdravení Legrandově. Diskuse byla na lékařské půdě někdy příkrá jako loňského roku. Dr. Pélissier, jako dr. Salomon v roce 1934, probíral všechny znaky nemoci jeden po druhém, ale došel k témuž závěru jako jeho kolega z departementu Morbihan a potvrdil úplné zmizení všech symptomů, zjištěných minulého roku.

Přírůstek na váze, který obyčejně doprovází uzdravení, byl ostatně postupný a trvalý.

Legrand přibral během jednoho roku na váze devět a půl kg.

V důsledku těchto skutečností učinili a podepsali přítomní lékaři tato rozhodnutí, jako odpovědi na obvyklý dotazník:

První otázka: - *Existovala skutečně nemoc popsaná vysvědčením či vysvědčeními?*

Odpověď: - *Ano. Jednalo se o vzestupný zánět všech nervů, původu traumatického a infekčního, vyvíjející se na půdě dědičnosti náchylné.*

Druhá otázka: - *Nastalo uzdravení?*

Odpověď: - *Jisté uzdravení.*

Třetí otázka: - *Předcházelo před uzdravením nějaké zlepšení?*

Odpověď: - *Nebylo žádného předběžného zlepšení, jak mohli dosvědčiti lékaři přítomní minulého roku ve chvíli uzdravení.*

Čtvrtá otázka: - *Uskutečnilo se uzdravení za použití či bez použití léků?*

Odpověď: - *Žádné léčení (zvláště nikoli specifické léčení) nebylo poskytnuto po šest měsíců. Provádělo se pouze léčení symptomatické na podporu ochablé činnosti srdeční a četné morfiové injekce (dostupující až 0.75 g i 1 g denně) na utišení bolestí.*

Pátá otázka: - *Je třeba odročiti závěr?*

Odpověď: - *Ne.*

Šestá otázka: - *Může býti uzdravení přičítáno přirozenému průběhu?*

Odpověď: - *Nikoliv, poněvadž všechny symptomy zmizely náhle.*

Lurdy, 11. září 1935.

(Následují podpisy všech přítomných lékařů.)

*

Tak tedy uzdravení Ferdinanda Legranda jest úředně uznáno v roce 1934 a v r. 1935 dvěma různými skupinami lékařů, které byly tak šťastny, že obě měly ve svém středu lékaře specialisovaného pro studium, rozpoznávání a léčení nemocí, k nimž náležel případ Legrandův.

Dodávám, že druhý den po prohlášení výsledku měli jsme potěšení viděti dra Salomona, který schválně přijel z Vannes, touže opět spatřiti Legranda a sám posouditi jeho stav. Působilo mu radost, že sám mohl konstatovati úplné uzdravení svého nemocného.

Ještě dodávám, že téhož dne nás navštívil jeden vojenský lékař z Mentonu, prodlévající na letním sídle v Pyrenejích, jenž ze zájmu přišel do Zjišťovací kanceláře. Svěřil se nám, že zná Lurdy jen z nezaručeného vypravování a z románu Zolova, že však jest žádostiv na místě se informovati a sám věc posouditi. Ihned jsme mu dali k dispozici určitý počet

lékařských záznamů o nemocných a obzvláště akta Legrandova. Představili jsme mu Legranda samotného, aby se ho mohl vyptávat, jej pohodlně vyšetřovat. Jako my došel k závěru, že tento případ a toto uzdravení bylo vskutku mimořádné.

Ostatně všichni poutníci, přítomní v Lurdech tohoto roku (obzvláště z Evreux), mohli konstatovati stav kvetoucího zdraví Legrandova právě tak, jako jeho sílu a zbožnost, vidouce jej nositi nemocné na nosítkách nebo je táhnouti ve vozících.

Před takovými fakty jsou lékaři, kteří byli jejich šťastnými svědky a kteří je prozkoumali v ohni nejpřísnější kritiky, povinni uznati svou nemohoucnost a konstatovati podle Ambrože Paré, že, jestli oni léčili nemocného, Bůh sám jej uzdravil.

Dr. Pichard

ze Zjišťovací lékařské kanceláře
v Lurdech.

Uzdravení slečny Fenaudové při národní pouti dne 18./9. 1935.

Náboženský týdeník z Evreux ve Francii podává tuto zprávu:

„Magdalena Fenaudová, zachvácená žaludečním vředem, byla nám poslána Sociální pojišťovnou jako rekonvalescentka po operaci. Nemoc se obnovila velice rychle s usilovnou tvrdošíjností, postupně nedovolujíc již ubohé nemocné strávit jakýkoli pokrm.

Rodinné poměry, obzvláště smutné, nás zbavovaly možnosti poslati zpět do Paříže ubohé, nemocné dítě, všemi opuštěné, jež by naprosto nebylo mělo síly ještě jednou se položit na operační stůl.

Význačný dobrodinec se nabídl, že jí zaplatí cestu do Lurd. Když však nebyla přijata diecéšní pařížskou poutí, ani poutí kraje Seine a Oise, kladli jsme si otázku, zdali se dožije ještě národní pouti.

Dne 22. července již dokonávala a pan děkan jí udělil poslední pomazání. Poněkud se jí ulevilo, často přijímala velebnou Svátost a po 40 dnů mohla býti jen uměle živena.

Její víra se ponenáhlu zdokonalovala, její duše stoupala vzhůru a s dětskou důvěrou

věřila v zázračné uzdravení, které ji očekávalo v Lurdech „poněvadž by to způsobilo mnoho dobra kolem ní“.

Viděl jsem ji, jak hrozně trpí, kdykoliv lékaři jí nařizovali, aby se pokusila něco pojíst, byť to bylo jen trochu šťávy z čerstvých hroznů. Ve chvílích, kdy utrpení si vynutilo výkřiky bolesti, nemohli jsme ji ani jednou přistihnouti při nevoli, ani jednou neřekla „to je příliš“ a její poslední slovo ve vlaku, který ji odvážel do Lurd, bylo: „Jsem úplně opuštěná, avšak Pán Bůh zmůže všechno.“

Když přijela do Lurd v neděli dne 18. srpna v 11 hodin, byla odpoledne v 1 hodinu ponořena do pisciny. Tam ucítla, jako by nějaká ruka se jí položila na žaludek a měla dojem, že se uzdravila. Když spatřila svoji ošetřovatelku, požádala ji o pokrm. Ta váhala, posléze však, na Magdalenino naléhání, šla jí pro dva koláče a čokoládu, což Magdalena hltavě snědla. Večer jedla klidně. Druhého dne v poledne se zúčastnila společného oběda, aniž se utrpení obnovilo. V úterý dne 20. srpna ji prohlíží 40 doktorů a pak 8 chirurgů. Jest proklepávána, neshledávají však žádné stopy její nemoci. Lékaři nečiní žádných námitek. Od té chvíle pokládají případ za zázračný, ponechávajíce si však při

tom svůj definitivní úsudek o jeho nadpřirozeném rázu, až by prošel zkouškou času.

Toto náhlé uzdravení, vzrušuje všechny naše dívky a personál tím více, poněvadž Magdalena byla všemi milována a jímal nás hluboký soucit s jejím utrpením.

Ona, toto dobré dítě, nepřestává projevovati svou vděčnost Svaté Panně a modlí se za všechny, kteří jí pomáhali v její velké zkoušce“.

Uzdravení na přímluvu bl. Grigniona z Montfortu.

Paní Ricci Palmirová z Janova po třech přetěžkých operacích ležela v nemocnici sv. Ondřeje v kritickém stavu. Ošetřující milosrdná sestra toho oddělení zvěděvši, že profesori pokládají její stav za beznadějný, uznala za vhodné zpravit o tom nemocničního kněze. Ten doporučil trpitelce, aby obětovala svůj život Bohu a přijala poslední svaté svátosti. Nemocná svolila a přijala sv. svátosti s příkladnou zbožností.

Když stav pí Palmirové se den ze dne zhoršoval, táž sestra jata soucitem k dítkám, jež před šesti měsíci ztratily otce a nyní měly ztratiti i matku, povzbudila nemocnou, aby se doporučila bl. Otci Grignionovi z Montfortu. Trpitelce zavěsili na krk relikvii blahoslavence a začali i s příbuznými triduum modliteb. Ku podivu všech téměř ihned bylo pozorovati ve stavu nemocné zlepšení, jež pokračovalo až k úplnému uzdravení. (*Revue „Regina dei cuori“, prosinec 1935.*)

Clémenceauovi zasvitlo světlo.

Francouzský státník Clémenceau, známý i ve Francii pode jménem Tygr, zapřisáhlý odpůrce náboženství a Církve, bydlíval v Paříži v ulici Franklinově, přímo vedle kláštera Otců jesuitů. Sousedství nevedlo nikdy k bližším stykům, poněvadž s obojí strany se dbalo úplné odloučenosti.

V zahradě Otců jesuitů však stál strom, který svou bujnou listnatou korunou zastíňoval okno Clémenceauovy pracovny. Clémenceau byl tím velmi rozmrzen a trpce si na to jednou stěžoval svému příteli. Ten mu radil, aby sousedy písemně požádal, aby strom dali seřezati.

„Nemožno,“ odvětil nepřítel kněží, „neboť sousedem je přece kongregace.“ Přítel Clémenceauovi přislíbil, že si příležitostně u Otců jesuitů postěžuje na strom, který zabraňuje přístup světlu.

Přítelův pokus měl překvapující výsledek. Za několik dní Clémenceau měl ve své pracovně jasné denní světlo. Jesuité nedali strom seřezati, neboť jej docela vykáceli.

Na otázku přítelovu, shledává-li to příjemným, Clémenceau čile přisvědčil, ale

doznával, že pozornost sousedova ho nutí, aby se poděkoval. Tak došlo k následující výměně dopisů. Clémenceau psal P. superiorovi:

„Ctihodný Otče!

Nemohu Vám býti dosti vděčen za pozornost, kterou jste mi prokázal a kterou jste učinil více, než jsem se mohl nadíti. Nepozastavujte se, že Vás oslovuji titulem ‚Otče‘, vždyť jste mi daroval zase světlo...“

P. superior odepsal:

„Milý synu!

Úsluha, kterou jsem Vám prokázal, jest nepatrná proti tomu, co jste vykonal pro Francii. Ale ani Vy se nedivte oslovení ‚Milý synu‘, neboť myslím, že jsem je mohl zvoliti, poněvadž poražením stromu jsem Vám zase otevřel pohled k nebi.“

Starý Tygr byl nejen příjemně dotčen pozorností jesuitů, ale i zcela dobře porozuměl, nač bije P. superior.

Nedlouho před svou smrtí, r. 1929, napsal Clémenceau svému příteli Hervé-ovi list, svědčící o úplné změně jeho smýšlení. Píše: „Milý příteli! Opouštím svět. Víte, že jsem se po celý život posmíval náboženství a totéž činí všichni moji republikánští straníci. Jsem

však jist, že je nemožno vybudovati společenský řád na nevěře. Kdybych byl býval k tomuto názoru dospěl dříve, byl bych jej zastával bez bázně z posměchu a vtipků, jako Vy činíte. Zmocňuji Vás veřejně vyhlásiti tento můj odkaz na poučenou mladé generaci. Ulehčil jsem tím svému svědomí.“

Ve své nemoci nechtěl tento bývalý nepřítel řeholí jiných ošetřovatelek, než řeholnice. Před smrtí si dal zavolati kněze, přijal křest a zemřel smířen s Církví i s Bohem.

Modlitba v městské radě lausanské.

V obecní radě lausanské uchoval se až do dnešní doby obyčej, že president pronáší na počátku schůze krátkou modlitbu. Jistý volnomyšlenkářský člen rady podal návrh, aby tento obyčej byl zastaven.

Návrh byl postoupen zvláštní komisi k projednání. Tu povstal jistý mladý advokát a pravil: „Jedná-li se pouze o formu - pryč s tím! Ale věříme-li, jako já věřím, že Bůh nás vyslyší a že jest nám jeho přispění zapotřebí, aby řídil náš život a naší práci požehnal, pak musíme modlitbu podržeti. Jestliže vy v Boží milost nevěříte, dovolte, aby spočinula na těch, kteří si jí vyžadují! To vám neuškodí.“

Jeho řeč byla častěji přerušována projevy souhlasu. Velikou většinou bylo usneseno podržeti původní praksi bez jakýchkoliv omezení.

Mše ke cti svaté Bernadety od Noëla Darrosa.

Kanovník Noël Darros, ředitel kůru a varhaník basilik lurdských, složil po četných předchozích církevních skladbách *Mši ke cti sv. Bernadety* pro smíšené hlasy s průvodem varhan nebo orchestru. Inspirovaly ho k tomu slavnosti, jež se v Lurdech chystaly r. 1934 na oslavu svatořečení Pasačky, jeho krajanky. K velkolepému triduu byl do Lurd pozván celý katolický svět a vskutku dostavili se tam četní kardinálové a preláti a mnoho poutních výprav. Česká pout, pořádaná Lurdským spolkem, přibyla do Lurd právě na toto triduum. Po všechny dny tridua byly slouženy na prostranství před basilikou, bohatě vyzdobeném, pontifikální mše za účasti kardinálů, biskupů a prelátů, a tehdy po prvé zazněly melodie Darrosovy mše ke cti sv. Bernadety. Zpíval ji 70členný vyškolený chrámový sbor lurdský, řízený skladatelem. Dobře se v něm uplatnily též chlapecké hlasy. Místo varhan silný smyčcový orchestr. Zesilovače umožňovaly slyšet hudbu a zpěv jasně i v dáli.

Je to opravdová lurdská mše, v níž zachyceno nadzemské kouzlo Lurd i jejich krajový ráz. Aby se tato vděčná skladba uplatnila i na našich kůrech, kde je dostatek dobrých zpěváků, podáváme její rozbor.

Kyrie je komponováno na téma lurdského *Ave*. V hudebním úvodu se ohlašuje začátek lurdské písně, z níž bas přejímá *Kyrie* na motiv refrénu *Ave Maria* a toto populární téma je rozvedeno v klasickou fugu čtyřmi hlasy.

V *Christe* vystupuje jakožto vedlejší téma druhá

věta chorálního Kyrie ze mše Cum Jubilo ke cti P. Marie. Tento motiv je uveden altem a přejat sopránem ve formě fugální s moderním doprovodem. Naznačuje souzpěv Svaté Panny a její důvěrnice Bernadety, jež spolu v nebi se dovolávají milosrdenství Božího pro lidstvo. K hlasům nebeským se potom druží hlasy země. Zatím co bas přejímá motiv, hlasy nebeské jako by útočily na moc Boží, načež nastává uklidnění. Hlasy shůry konejšivě provázejí sestupné sexty mužských hlasů, jež zanikají v tonině D dur. Duše zakouší pocitu uklidnění, dojmu vyslyšení modlitby.

Následují další *Christe*, rovněž ve formě klasické fugy, s výrazem naděje a důvěry. Konečně v závěrečném Kyrie objevuje se znovu počáteční téma, jež se rozvíjí ve vroucí vzývání o pomoc.

V *Gloria* slyšíme opět totéž téma, rozvinuté kontrapunkticky při každém textu, jenž připouští jeho použití (Laudamus te - Qui sedes ad dexteram Patris - Cum Sancto Spiritu). Všecky tyto kontrapunkty čistě klasické se snoubí s harmoniemi moderními, na př. v opětované formuli Miserere nobis, kdež vylévají odvážné chromatiky Louise Vierne, jehož žákem byl skladatel, jakož i v závěrečném Amen, kdež spád akordů postupnými tóny velmi šťastně přechází ke konečné plagální kadenci.

Credo tato mše nemá, francouzští skladatelé zpravidla nekomponují Credo, neboť je zpívá všechen lid chorálně.

Sanctus je vytvořeno ze zvuků zvonů basiliky lurdské - fa, mi, re, do. Tento zvonový motiv prochází jednotlivými zpěvními party a umožňuje překvapující harmonie za neustálého vlnění postupných septim a sekund, jež připomínají splývání harmonie zvonů

katedrál. Závěrečný akord rychle smíří zdánlivé disonance.

Benedictus je zpěv Bernadety v nebi s pozemským průvodem hlasů a zvonů, jež tlumeně opakují tutéž zvonovou hru.

Agnus Dei je komponováno na téma Bachova chorálu pro smíšené hlasy. Je jasné, harmonické a končí se něžným *Dona nobis pacem*, jež vyvolává vzpomínky na pokornou Bernadetu, jež v záplavě nebeské slávy se modlí za mír pro Církev i pro svět.

U nás po prvé provedena tato mše o vánocích chrámovým sborem v kostele sv. Vojtěcha při arcibiskupském semináři v Praze-Dejvicích.

Messe en l'honneur de Sainte Bernadette jest věnována Jeho Ex. Mons. Gerlierovi, biskupu lurdskému. Má ji na skladě Magasin de la Grotte, Lourdes. Partitura s průvodem varhan za 10 Fr., zpěvní hlasy po 1 Fr. Objednávky zprostředkuje expedice „Vinice Páně“.

Pan kanovník Darros uplatňuje v Lurdech také skladby českých skladatelů. O jubilejních slavnostech r. 1933 dával tam po prvé Říhovského „Mši in honore B. Mariae Virginis de Lourdes.“

nezvyšujeme předplatného. Aby se však výdaje uhradily, jest třeba, aby se zvětšil počet předplatitelů. Spoléháme na součinnost dosavadních přátel, že nám získají nové odběratele.

Prosíme, pošlete co nejdříve předplatné. Také jednotlivá čísla lze objednat, při větším počtu se slevou.

Jest ještě dosti těch, kteří nezaplatili minulý ročník. Místo upomínek poznamenáváme na složenky těm, kteří dluží za minulý rok, „1935“. Prosíme, všimněte si této značky, a kdo ji na složenice objevíte, neváhejte doplatek poslati. — Děkujeme těm, kdož přeplatili a vděčně přijmeme zvláště letos laskavé příplatky. Expedici nám opatřují ochotné ruce z lásky k dobré věci.

Obrázky vidoucích dětí z Beauraingu v tomto čísle nejsou zdařilé. Ale nemohli jsme lepších získati. Dítka ani jejich rodiče nikomu nedají nyní fotografie, ani nepřipustí, aby byly fotografovány — což jim jistě slouží ke cti. Bylo tedy třeba použití snímků již reprodukovanych, jaké jsme právě dostali.

Právě jest vydána

Novéna k Panně Marii Fatimské

Dvojlist rozměrů „Českého kancionálu“. Za 20 hal. Expeduje se nejméně 10 výtisků. 30 výtisků za 5 Kč.

Obrázek Panny Marie Fatimské

Na zadní straně stručný popis zjevení. Za 20 hal. 30 výtisků 5 Kč.

Matka Boží Plačící na La Salettě

Obrázek nově vydaný s odpustkovou modlitbou. Za 20 hal.

Činná účast na oběti Mše svaté se zvýší a oživí společnými modlitbami, jež dítky a všecken lid se modlí hlasitě při hlavních částkách Mše svaté. K tomu doporučujeme dvojlisty

Společné modlitby při Mši svaté.

K počátku Mše svaté vzbuzení úmyslů obětních (modlitba doporučená Piem X.), modlitby k obětování, k pozdvihování a k sv. přijímání. — Schváleno arcib. ordin. pražským. Za 20 hal., při větším počtu slevy. Zasílá Expedice „Vinice Páně“ v Praze-Dejvicích.

Pout na La Salettu, do Arsu a do Lurd

bude vypravena Lurdským spolkem letos v srpnu. Odjezd z Prahy 10. srpna ráno přímo do Paray-le-Monial, odtud do Arsu a Lyonu a Lurd. Odtamtud zpět přes Marseille na La Salettu. Přes Grenoble do Ženevy a horskými drahami švýcarskými. Návrat do Prahy 22. srpna. — Kromě duchovního užitku též osvěžení přírodními krásami. Přihlášky přijímá a informace podává Lurdský spolek v Praze I, Liliová 17.

VINICE PÁNĚ^v

Zjevení v Beauraingu, II. Život dítek po zjeveních. Pozoruhodná uzdravení. Podivuhodná obrácení. Význam zjevení pro naši dobu. - Fr. Xav. Steinmetzer: Svatá hodina se Spasitelem na hoře Olivetské. - Bernard Faÿ z Collège de France: Hodnota člověka. - Helena Borgéová: Sv. Benedikt Labre. - Mexičan A. Soto y Goma o zkáze ateismu.

V PRAZE-DEJVICÍCH 676
ROČNÍK SEDMÝ, ČÍSLO **2**

V i n i c e P á n ě

náboženský věstník

1936

Majitel, vydavatel a odpovědný redaktor
Antonín Stríž.

Vychází pětkrát do roka. Celoroční předplatné
Kč 10.—; jednotlivá čísla po Kč 2.—.

Tiskem Průmyslové tiskárny v Praze VII. Úprava
Břetislava Štorma. Platí se připojenou složenkou,
číslo šekového konta 45.648.

Novinová sazba povolena ředitelstvím pošt a tel. v Praze
č. 91.599-VII-1935. Podávací poštovní úřad Praha 47.

Redakce a administrace
v Praze-Dejvicích 676 (Sadová 3).

Při zjevení svého božského Srdce v Paray-le-Monial projevil Spasitel Sv. Marketě Marii přání, aby se konala *svatá hodina*, při níž by ho duše sledovaly v jeho smrtelném zápase na hoře Olivetské a s ním *bděly a modlily se*. - K témuž nabádá Svatý Otec Pius XI. v encyklice „*Miserentissimus Deus*“.

Profesor biblických věd Mons. Dr. Fr. Steinmetzer nám věnoval svůj spisek „Svatá hodina podle Písma svatého“, jež zde otiskujeme. Pietně jsou podány na těchto stránkách v jednotném ději zprávy všech čtyř evangelistů, jemně protkané úvahami a poukazy na starozákonní proroctví a předobrazy, jež se v těch chvílích naplňovaly. Ve druhé a třetí čtvrt hodině prožíváme se Spasitelem vidění muk, jež ho očekávají od jeho zajetí až do smrti na kříži. Autor nevyjad-

Zjevení v Beauraingu — II.

Od 3. ledna 1933, kdy Svatá Panna v Beauraingu na rozloučenou řekla „*S Bohem!*“, dívky už nikdy jí nespatriily. Ani nečekaly, že se jim opět zjeví, třebaš denně se chodily modlit na místo zjevení. Při loučení v poslední den zjevení si ulevily hojnými slzami, ale dostalo se jim klidné odevzdanosti, že se smířily se skutečností.

Jak plynul další jejich život?

Na otázku Svaté Panny: „Budete stále hodné?“, dívky odpověděly: „Ano, budeme, slibujeme vám to.“ A dostály slibu. Jejich dětská prostota byla vystavena mnoha pokušením: denně zástupy lidí se tísnily kolem nich, čekající u jejich obydlí nebo na místě zjevení, na tisíce Belgičanů i cizinců. Kdekdo je chtěl viděti, s nimi promluvit, stisknouti jim ruce, dostati od nich podpis nebo něco na památku. Nabízeny jim mlsky, cenné drobnůstky, ano i peníze, ale nic nepřijaly, ani jejich rodiče. Snažily se ovšem vždy vyhověti tazatelům a znovu a znovu odpovídaly na jejich otázky, často po celé dni, bez oddechu a s nemalým sebezapřením. Někdy, když si už oddechly, že je konec dotazů a že se

mohou jítí osvěžiti, náhle se shlukne kolem nich nová skupina návštěvníků s dotazy, a tu uklouzne dětem povzdech: „Už zase!“, ale přesto trpělivě a laskavě odpovídají znovu.

Ne sice rázem, ale pozvolna a samovolně si navykly přistupovati skoro denně ke Stolu Páně. Když je rodiče o prázdninách ze zdravotních důvodů ráno nevzbudí, zvláště ty menší, mrzí je to.

Jednou večer přišly k P. Maesovi, redemptoristovi, aby jim posvětil několik cesmínových snítek, a malá Gilberta naivně poznamenává: „Vždyť Svatá Panna stála zrovna mezi nimi, a já si ty bodlavé lístky kladu do lůžka, aby mne ráno probudily, abych přišla včas na Mši svatou.“

Andrea vstává časně, poklidí krávy, odběhne do kostela, a když se po sv. přijímání domodlí, spěchá zase domů, posnídá, roznáší mléko zákazníkům, žene krávy na pole a koná další denní práce. Jen v neděli si pohovoří odpoledne se svými družkami, jsouc při tom jako vždy dobrosrdečná. Dosud necítí žádné pobídky k řeholnímu životu, neb aspoň to nedává na jevo, spíše naopak. Na dotaz, nevábí-li jí řeholní život, s úsměvem odvětila: „Ne, mám příliš ráda naše krávy.“ Je to snad jen žert, jímž zastírá své úmysly, či ponechává

svou budoucnost klidně v rukou Božích a Svaté Panny? — Přijala nás v kuchyni a za rozmluvy otírala mléčné konvice. Vážně však slibuje modlitby na úmysly prvního návštěvníka z Československa. Tu přiběhne její sestřička Gilberta, pozdraví a podá ručku. Jen několik slov a již se poroučí omlouvajíc se, že pospíchá do dětské besídky.

Fernanda Voisinová pomáhá dále své matce v domácnosti a v obchůdku. Volný čas věnuje modlitbě a zbožné četbě. Má ráda Ardenny, svůj domov, ptáky a nade vše zahradu, v níž se zjevila Svatá Panna. Zdá se, že v jejím nitru klíčí myšlenka úplně se zasvětit službě Páně. Již ve dnech zjevení, asi 10. prosince 1932 svěřila se matce: „Víš, maminko, nač myslím? Skoro už abych se bála vrátit se k jeskyni (v klášterní zahradě zjevení.) Což kdyby mě Svatá Panna požádala, abych se stala řeholnicí?“ Dne 19. prosince po výslechu v hovorově se přiznává, že ji ta myšlenka už neděsí, ale ještě si klade podmínku: „Víš co, maminko, požádá-li mne Svatá Panna, abych se stala řeholnicí, nejraději bych vstoupila zde ke Školským sestrám. Takhle bych přece byla u tebe.“ Posléze 3. ledna praví: „Teď si Svatá Panna může ode mne žádati vše, čeho si přeje, jsem ochotna všechno

jí dáti.“ A večer téhož dne slyší v zahradě před rozloučením slova: „Obětuj se pro mne!“ Nyní ještě více než dříve zůstává hotova ke každé oběti.

Albert je stále živý a čiperný chlapec, jako před dobou zjevení. Tu ho vidíte, jak vyběhne od cukráře, nesa domů v každé ruce kornoutek zmrzliny, nebo poskakuje po ulici chroupaje lístky pražených brambor, jež jsou jeho pochoutkou. Náhle uvidí P. redemptoristu, jenž se s ním včera bavil, a ptá se ho: „Otče, budete nám zase vyprávět takové hezké příběhy?“ a dostav příslibení na určitou chvíli, vesele poskakuje dál.

Když v neděli 27. července 1935 po pobožnosti na místě zjevení byl přiveden ke mně a uslyšel, že jsem z Československa, praví: „Vy máte u vás pěkné poštovní známky.“ „Ty sbíráš známky?“ ptám se. Přisvědčuje a praví, že už některé má. „Přál by sis, abych ti nějaké poslal?“ „To bych byl velmi rád.“ „Nuže, pošlu ti nějaké.“ Je zjevně potěšen. Jeho nevinné oči, z nichž září dobrota, hledí zpříma do očí. Je velmi přítulný. Přemlouvá mě, abych se zdržel v Beauraingu a slibuje, zdržím-li se, že zítra při společné pobožnosti u hlohu připojí děti zvláštní modlitbu na mé úmysly.

Když potom dostal z Prahy slíbené známky, poslal mi obrázek, na němž připsal několik slov.

Nyní koná gymnasijsní studia v koleji Otců jesuitů v Dinantu. Denně ho dochází množství dopisů, jichž však ani neuvidí. Přijímá je a přečte P. rektor a Albertovi řekne toliko, že odtud a odtud ho žádají o modlitbu.

Jsou to dítky ve všem podobné tolika jiným dětem, a přece v rozmluvě s nimi pociťujete, jako by celou jejich bytostí bylo prošlo nadzemské fluidum světla, jež je pročistilo, zjemnilo a posvětilo. Hovoříce s nimi, patříme do očí, které viděly Svatou Pannu!

„Modlete se mnoho! Modlete se neustále!“ bylo řečeno dětem při zjevení. A děti věrně plní tuto výzvu. Od doby zjevení děti den ze dne se modlí hlasitě večer růženec na místě zjevení před hlohem, v jehož větvoví je nyní postaven obraz Panny Marie v té podobě, jak asi se zjevovala. Jejich zvonivé hlasy se střídají s odpověďmi věřících, jichž každého dne se tam shromáždí značný počet. Po růženci děti samy zanotují mariánské písně a připojují modlitby za nemocné a na zvláštní úmysly.

Modlí se rády. Brzy po zjeveních řekly: „Nyní víme, co to jest modliti se.“ Profesor

Schellinckx píše ve své zmíněné již knize: „Při jedné ze svých návštěv v Beauraingu jsem vyprávěl paní Voisinové a jejím dvěma dceruškám, že za jednu osadu, jak jsem se do- slechl, byla konána nověna k Naší Paní Beau- rainské, aby se tamní lidé obrátili, a že za několik dní bylo možno zaznamenati devět sensačních obrácení. Paní Voisinová a Gil- berta na to neřekly nic, ale bylo na nich zná- ti, že jsou tím potěšeny. Fernanda však se zarděla a v jejích očích vyrazily dvě velké perly slz. Poté jsem se odebral do komité ‚Pro Maria‘, kdež jsem se dověděl, že to byla sa- motná Fernanda, jež konala onu nověnu.“

Také ostatní děti projevují ducha obětavo- sti. Když se Alberta v květnu 1934 tázali, proč nejde k lékaři, jsa nemocen, odpověděl zprvu vyhýbavě, že to není vážné, a když na- léhali, řekl dojemně: „Abych se přiznal, tro- chu mě všecko bolí, ale prosil jsem Svatou Pannu, aby na mě seslala v květnu nějaké utrpení, jež bych obětoval za hříšníky, a přál bych si trpěti dál.“

Dítky jeví něžný soucit k nemocným, kteří se utíkají do Beauraingu, doufajíce tam dojít uzdravení. V červnu 1933 tam přibyla dva- náctiletá Alfonsina Deneubourgová z Mau- bray, po několik let trpící zánětem kyčelního

kloubu, vyšinutím kyčle a zkrácením pravé nohy. Sbírkou v obci jí bylo umožněno, aby byla dovezena do Beauraingu, kdež se vroucně modlila. Když uzdravení nenastalo a ubohé dítě odvážejí, Gilberta vzlyká nad ní a těší ji: „Neplač, uvidíš, že tě Svatá Panna uzdraví,“ a dělá jí křížek na bolavé noze. Na zpáteční cestě v Dinantu pocítila Alfonsina v autobusu podivné zachvění a prudké píchnutí v bolavé noze. Hned poté se jí ulevilo a chtěla sestoupiti s ostatními z autobusu. Ač ji zdržovali, vzpřímila se, sama vystoupila z vozu a bez berel kráčela a skákala, úplně uzdravena. Mnozí, kteří to viděli, nabyli znovu víry a obrátili se. Z Maubray byla vypravena do Beauraingu děkovná pout.

Pozoruhodná uzdravení.

Uvedený případ náhlého uzdravení není první. Když dívky jednou při zjevení žádaly Svatou Pannu, aby uzdravila nemocné, nedostaly odpovědi, ale z úsměvu, jež zahlédly na její tváři, usoudily, že Svatá Panna neoslyší proseb za uzdravení.

Proti klášterní zahradě bydlí hostinský *Dereppe*, jehož devítiletá dceruška *Pavlinka* tři léta trpěla kostižerem. Z pravé nohy devíti

ranami vycházel hnis s drobty kostí a neduh zachvacoval již i loketní klouby. Dne 4. prosince 1932 po zjevení rodiče Dereppovi žádali Alberta, aby se vrátil na místo zjevení a pomodlil se za uzdravení Pavlínky. Hošík tam šel a za modlitby měl opět vidění. Od toho dne Pavlínka se dala každý večer donášeti do klášterní zahrady a modlila se tam s dětmi růženec. Od téhož dne odmítala také požití cokoliv kromě odvaru listí a kůry z hlohu, v němž se zjevovala Svatá Panna. Večer 15. února za společné modlitby v zahradě vzkřikla bolestí, i přenesli ji domů. Příštího rána všechny její rány byly zavřeny a bolesti zmizely. Pavlínka běhala a skákala, zakrátko jí přibýlo několik kilogramů na váze a v květnu již urazila 28 km cesty na bicyklu bez únavy. Je od té doby stále zdráva a vyvíjí se zcela pravidelně.

Téhož dne se náhle uzdravila v Saint-Léger čtyřletá *Yveta Huouova*. Trpěla zánětem průdušek a plic a křečovitým kašlem. Toho večera už zápasila se smrtí a přítomný ošetřující lékař, Dr. De Vylder, očekával konec v několika minutách. Aby rodiče utěšil, vybídl je, aby se pomodlili k Svaté Panně Beau-rainské. Sotva členové rodiny se pomodlili krátkou modlitbu, dítě otevřelo oči a usmí-

vajíc se, jasným hlasem pozdravilo lékaře i rodiče. Od té chvíle vůčihledě sílilo a nepožilo už vícekrát žádného léku.

Hubert De Wolf, syn notáře v Twinhoutu, vstoupil v 19. roce do premonstrátského kláštera v Averbode. V 25. roce byl stížen nemocí míchovou, i bylo mu se vrátiti domů, kdež pozvolna úplně ochrnul. Několik specialistů ho léčilo, ale marně. Dne 11. února 1933 ho přivezli do Beauraingu. Vrátil se neuzdraven, ale od toho dne bolesti povolovaly, nabyl znovu pohyblivosti a v červnu jeho ošetřující lékaři potvrdili, že je úplně zdrav.

Marie Van Laer z Turnhoutu v 17. roce utrpěla zánět míchy, i byla nucena zanechat studií. Její stav se stále zhoršoval. Hlava jí ztrnula a nachýlila se na stranu. Nemoc trvala již 17 let a také zrak jí slábl víc a více. V tomto zuboženém stavu se dala v sanitním voze dopravit 23. června 1933 do Beauraingu. Celý den se tam modlila, ležíc na nosítkách, na místě zjevení. Když ji ošetřovatelky odnášely, měly dojem, že již skonává. Trpěla nevýslovně. Malá Gilberta Degeimbrová, vidouc její utrpení, dodávala jí naděje, že neuzdraví-li se hned tam, nastane uzdravení doma. A vskutku na druhý den ráno vstala sama z lůžka, mohla se volně pohybovat, i hla-

va byla ohebná, viděla opět normálně a hnisová ložiska i nádory zmizely.

Leo Gillet, 36letý nájemce katolického spolkového domu v Cortil-Noirmontu, r. 1928 spadl s novostavby na trám a těžce si zranil páteř. Trpěl nevýslovné bolesti, dolní údy mu ochrnuly a žádný lékař mu ani úlevy nemohl poskytnouti. Výdaje pohltily všechno jeho jmění a byl už na mizině. Když se doslechl o událostech v Beauraingu, pojal se svou ženou důvěru k Svaté Panně, dal se tam za ukrutných bolestí dovézt a modlil se tam. Uzdravení hned nenastalo, ale již na zpáteční cestě mu bylo volněji a na druhý den ráno vstal a chodil. Ještě téhož dne vydal se znovu do Beauraingu poděkovat Panně Marii. Jeho lékař, Dr. Decelle, ač nevěřící, nezdráhal se prohlásiti uzdravení za zázrak.

Máme vypisovati ještě další případy náhlých a trvalých uzdravení? Tento sešit by na to nestačil. Vždyť již do srpna 1933 bylo hlášeno takových případů na *sto*, a od té doby dochází stále k novým uzdravením. Jsou uveřejněna v časopisech „*Annales de Beauraing*“ a ve „*Voix de Beauraing*“. O případu Tilmana Côme snad promluvíme později.

Podivuhodná obrácení.

Svatá Panna řekla: „*Já obrátím hříšníky.*“ Tím vlastně naznačila účel svých zjevení. Splňuje-li se tato přípověď, možno to pokládati za důkaz věrohodnosti a nadpřirozeného rázu zjevení. Nuže bylo lze pozorovati tyto účinky?

V blízkém i vzdáleném okolí Beauraingu, kde se počali dovolávat této přípovědi Svaté Panny, projevíly se podivuhodné změny v duších. Již v postní a velikonoční době bez zvláštního úsilí duchovních pastýřů značně vzrostl počet kajícníků, mezi nimiž bylo mnoho takových, kteří po dlouhá léta odporovali milosti Boží. Dosvědčují to trapisté v Rochefortu, benediktini v Maredsous, kapucíni v Ciney a v Bruselu, jesuité v Charleroi, duchovní správcové diecése namurské, bruselské, antverpské i jiných. Zpovědnice kostela beaurainského by mohly též mnoho vyprávěti.

Louis Wilmet ve své knize „Beauraing“ uvádí řadu pozoruhodných případů obrácení, vesměs se vztahem k Beauraingu.

V Bruselu předseda zednářské lóže vstoupil do Církve. Jiný zatvrzelý nevěrec bruselský provázal svou choť do Beauraingu, aby vyhověl jejímu přání, sám však na místo zje-

vení nevzkročil. Druhý den se náhle obrátil a přijal sv. svátosti. A bylo to jeho štěstí, neboť téhož dne byl zabit při automobilové nehodě.

Jiný nevěrec v Bruselu si zajel do Beauraingu, aby prý se podíval „na ty blbce, kteří věří všem těm pitomostem vynalezeným od farářů“. Ale dlouho se neposmíval. Zamyslel se, zvažněl, zesmutněl a na druhý den při rodinném obědě náhle vstal od stolu a jako puzen neodolatelnou mocí, vzlykaje, praví: „Já jdu ke zpovědi!“

Jistá dáma z Antverp se vydala na pout do Beauraingu modlit se za svého syna, jenž se tak byl zvrhl, že ho musila vyloučiti z rodiny. Když dokončila své modlitby a odcházela, potkává znenadání tohoto syna, který bez jejího vědomí přijel do Beauraingu a právě přicházel od zpovědnice, pláče radostí.

V květnu 1933 stařec 82letý z Transinne urazil pěšky 60 km, aby poděkoval v Beauraingu Svaté Panně, jejíž přímluvou se vrátil do Církve po 50letém bloudění.

Trapisté v Rochefortu a benediktini v Maredsous dosvědčují, že i v noci bývají buzení, aby vyslechli zpověď kajících, kteří pod tíhou výčitek se nemohou dočkat rána.

Takové požehnané účinky že by vyplynuly z pouhých dětských halucinací neb dokonce

z působení ducha lži a klamu? Bylo kdy slýcháno, aby ďábel usiloval o spásu duší? Po ovoci tedy poznává se hodnota zjevení beaurainských.

Význam zjevení pro naši dobu.

Mnozí zaujímali k událostem beaurainským stanovisko nedůvěřivé, neboť se tázali: Jaký smysl a účel mají ta zjevení? Proč se vyskytují v tak značném počtu? Co nového se jimi zjevuje? Tak soudil i duchovní správce beaurainský, děkan Lambert. Býval prefektem malého semináře, za světové války vojenským duchovním, od té doby je starostlivým pastýřem této osady. Muž vysoké postavy, ale sklánějící se s otcovským porozuměním k svěřeným ovečkám. O jeho svědomité a prozíravé činnosti svědčí také čilá sdružení, jež založil ve farnosti: kongregace, Bratrstvo Nejsv. Svátosti, Eucharistická liga, díla katolické mládeže. Aby osadníci nechodili do okolních měst na nevhodné filmy, vystavěl sál Cinéma Familia, kdež se hraje každou neděli.

Když dítky po čtvrtém zjevení 1. prosince 1932 k němu večer přišly a vypravovaly mu, co viděly, zůstal klidný, usmál se a pravil: „Nepovídejte to nikomu, lidé se vám jen vy-

smějí.“ Tutéž obavu měli i rodiče dítek a paní Voisinová žádala p. děkana o Mši svatou k Panně Marii Lurdské na ten úmysl, „aby se děti už nebály a aby už nic neviděly“.

Když zjevení neustávala a klášterní představená Matka Theofila se mu svěřila, že dává zamykati zahradní bránu, schválil toto opatření, ale neradil vypouštět psy, „poněvadž v tom není nic trestuhodného“. Žádal ji, aby i dále sledovala postup událostí a podávala mu zprávy.

Nemohl uznati, že by to byla skutečně Panna Maria. Pronesla k dětem jen všední pobídku, „aby byly hodné“. To by mělo býti účelem tolika zjevení? Zatím co kdekdo z města i z okolí spěchal do klášterní zahrady, jediný pan děkan tam po celou dobu neykročil. Jen jedna věc mu byla nade vši pochybnost jistá: naprostá bezelstnost a upřímnost dítek, které znal od malička. Do klášterní zahrady se šel modlit teprve v květnu, povzbuzen panem biskupem. Příslušnou zdrželivost zachovává p. děkan dosavad, ale přesto se rázně ohradil v časopise „La Libre Belgique“, když se Dr. De Greeff dovolával jeho domnělých výroků proti zjevením. Nyní stojí v čele akce pro postavení svatyně u místa zjevení.

Zamyslíme-li se hlouběji o událostech beau-

rainských; vynikne jejich význam i vztahy k zájmům Církve.

V encyklice z 3. května 1932 svatý Otec Pius XI. pravil: „Všecko se zdá ztraceno; jediné modlitba nás může zachrániti!“ A v Belgii několik měsíců poté Svatá Panna, pečlivá o naši záchranu, naléhavě vybízí, abychom s veškerým úsilím používali tohoto záchranného prostředku: „Modlete se mnoho! Modlete se neustále!“

R. 1931 se v Církvi slavilo patnáctisté výročí Koncilu efezského, na němž bylo slavně prohlášeno božské mateřství Panny Marie. Na trvalou památku tohoto jubilea a na zdůraznění tohoto článku víry byl ustanoven r. 1932 svátek Mateřství Panny Marie. A za nemnoho dní poté, co se ponejprv tento svátek všeobecně slavil (11. října), prohlašuje Svatá Panna v Beauraingu: „Jsem Matka Boží“. Tak učinila i v Lurdech po prohlášení dogmatu o neposkvrněném početí. Jinak ani v Lurdech neřekla při značném počtu zjevení nic neslýchaného.

Zjevení v Beauraingu byla též vhodným úvodem k *milostivému létu*, jež bylo vyhlášeno na rok 1933 jakožto oslava devatenáctistého výročí tajemství našeho vykoupení. Za spásu světa podstoupil Syn Boží smrt na kříži, a

Maria, jež spásu světa připravovala a k ní spolupůsobila, zjevuje se v Beauraingu, aby připravila požehnané ovoce milostivého léta, aby *obrátila hříšníky*.

Není též bez významu, že zjevení se počala o vigilií svátku sv. Ondřeje, apoštola Kříže.

V Kříži jest spása! A také řešení všech krisí nynější doby! Kořenem všech krisí je krise mravní, odvrácení od Boha. Maria řeší tuto krisi: obrací hříšníky.

Její zjevení právě v naší době je nadmíru potěšujícím důkazem, že tato dobrá Matka jeví i o dnešní pokolení nezmenšenou péči a že nás nepokládá ze nehodny své lásky. Ale je zároveň vážným poučením, v jakých jsme nebezpečích, když naše nebeská Prostřednice takřka nemá klidu v nebesích a znovu a znovu sestupuje mezi nás, aby nás vyvedla z bludných cest.

Svatá Panna se nezjevuje tentokrát v idylickém zákoutí jako v Lurdech, ani v odlehlých horách jako na La Salettě, ani v suchopárné pustině jako ve Fatimě. Zjevuje se ve městě. Zjevuje se u školy. Zjevuje se na železniční trati. Zjevuje se přímo na rušné ulici. Proč to? Protože náboženství, modlitba, úcta mariánská nepatří jen do chrámu, do soukromí, do úkrytu, nýbrž všechno má na-

plňovati a pronikati: školy, veřejný život, všední život. Všude se máme jeviti křesťany, na všech svých cestách, i obchodních a zábavních, všude mysliti na Boha a na svou nebeskou Matku. Na ulicích, ve vlacích, všude třeba vyznávat víru, dlužno se modliti neustále.

V Beauraingu je náboženství vklíněno do pouličního ruchu. V zahradě u samé silnice se stále konají modlitby, hoří svíce, pějí se posvátné písně. Věřící se nedají rušiti auty, jež stále vedle přejíždějí. Vyznávají ve všedním ruchu svou víru a lásku k Marii. A pádící auta se zastavují neb aspoň zvolňují jízdu a cestujícím vpadá do duší jas víry a náboženského uvědomení, jež Maria právě přišla probuditi a oživiti.

Předobrá naše Matka zlatého srdce se odtud obrací na každého z nás s otázkou: „Budete hodní? Budete opravdu hodní?“ Kéž se jí dostane od jejích dítek takového upřímného ujištění jako od Alberta, Gilberty, Fernandy, Andrey a malé Gilberty.

„Modlete se mnoho! Modlete se neustále!“ Tato výzva zaznívá k nám od posvátného hlohu z Beauraingu. Ale také my voláme tam k Tobě, Přesvatá Panno: Modli se za nás mnoho! Pros za nás neustále! *Ant. Stríž.*

*Volal jsem usilovně, vyprahlo hrdlo mé, zkalily se oči mé,
zatím co jsem úpěl k Bohu svému.*

Žalm 68.

Svatá hodina.

Fr. X. Steinmetzer.

Pozvání.

„Pojďme, klanějme se, padněme, klekněme před Pánem“ (Ž. 94). Tato slova žalmistova jsou tvá slova, ó Pane, neboť tys mu je vnukl. Zveš nás jimi, abychom před tebe předstoupili a slzíce vylili své srdce před tebou, nebeským Otcem. Neboť ty jsi „náš Bůh, a my jsme lid, jež vodiš, a ovce, jež paseš“ (Ž. 94).

Ale, ó Pane, „ty jsi veliký Bůh, a král nade všechny bohy. Jsouť v ruce tvé všechny hlubiny země, temena hor jsou majetek tvůj. Tvé jest moře, neboť jsi je učinil, i souš je dílo rukou tvých“ „Hrozný jsi nade vše“ (Ž. 95). Kdo by se odvážil objeviti se v tvé přítomnosti a jakožto nic klesnouti před Nekonečným?

Ale opět ústy žalmisty k nám voláš: „*Dobrotivý* jsem ke všem, a mé milosrdenství vztahuje se na vše, co jsem stvořil“ (Ž. 114), „dobrý jsem ke všem, kteří doufají ve mne“ (Nah. 1), „dobrotivý jsem k těm, kteří doufají ve mne, duši, která mne hledá“ (Pláč 3). Opravdu, tvá velikost, tvá velebnost a tvá svatost nemají býti překážkou, aby se tvé děti

nesměly k tobě přiblížiti. „Já však *doufám* v tebe, ó Hospodine, nedej mi na věky zahanbenu býti! Prohlašuji: Bůh můj jsi ty! Ve tvých rukou jsou moje osudy, zachraň mne ve svém milosrdenství! Nedej mi zahanbenu býti, neboť volám k tobě!“ (Podle Ž. 30.)

Chci tedy jíti za tvým hlasem, ó Pane, a učiniti, jak nás učil sám tvůj Syn. Chci se zavřít do *samoty* svého pokojíku a modliti se k tobě ve skrytě. S Ježíšem chci *bdíti* o samotě v této noci, kdy pouliční hluk neruší a klid a mír se rozestřel nad přírodou, a blízko u tvého srdce chci naslouchati slovům, jež ke mně mluvíš. Přijď, ó Duchu Svatý, naplň srdce svých věrných, kteří v tuto hodinu zároveň se mnou se modlí, a rozněť v nich oheň své lásky. Ó Pane, vyslyš modlitbu mou a volání mé k tobě přijď! Mluv, Pane, poslouchá tvůj služebník!

První čtvrt hodina.

Vidím před sebou síň *poslední večere*. Ježíš právě proslovil chvalozpěv a tím skončil svatou hostinu. Nyní vstává, aby šel se svými učedníky na horu Olivetskou. Přecházejí potok Cedron a přicházejí ke dvorci, jménem Getsemani. Toto jméno znamená olivový lis.

Zde asi připravovali olej k potřebě chrámu. Ale jeskyně, v níž jindy lisovali olej ze zralých plodů oliv, má se státi této noci lisem hněvu před očima nebeského Otce. „Proč jest rudý tvůj oděv, a tvůj šat jak těch, kdo šlapají hrozny? — V lisu šlapal jsem samojediný, z národů nebylo nikoho se mnou. Pošlapal jsem je ve svém hněvu, až jejich krev mi stříkala na šat a všechno roucho jsem potřásl si. Měť jsem den odvety na paměti a přišel rok mého *vykoupení*.“ (Is. 63, 2—4.)

Mimo čas žně sloužila jeskyně za přístřeší chudým a cizincům. Dnes však má v ní prožít noc ten, který neměl, kam by hlavu složil.

Když došli ke dvorci, řekl Ježíš svým učedníkům: „Posedte zde, až odejda tamto se pomodlím.“ Petra však a oba syny Zebedeovy, Jakuba staršího a svého miláčka Jana vzal s sebou. Tak zanechal své průvodce také Abraham, když stoupal se svým synem Isákem na horu, aby tam na Boží rozkaz obětoval, co mu bylo nejdražší. Lidské oko nemělo znesvětiti úkon, jež sám Bůh mohl vyžadovati. Tak také nemají býti všichni učedníci svědky ponížení Ježíšova. Jen ti z nich, kteří viděli Ježíše při proměnění, kteří byli svědky jeho vlády nad životem a nad smrtí při vzkří-

šení dcery Jairovy, směli dlíti v jeho blízkosti, když měl vybojovati poslední boj.

A nyní byl zachvácen *smutkem, ošklivostí a strachem*. Když došli na určené místo, řekl třem učedníkům, kteří s ním byli: „Smutná je duše má až k smrti. Zůstaňte zde a bděte se mnou.“ Pak se od nich odtrhl a šel dále do zahrady, sotva co by kamenem dohodil. Tam klekl, padl obličejem k zemi a modlil se: „Otče, je-li to možno, odejmi tento kalich ode mne! Ale ne má, nýbrž tvá vůle se staň!“ Ježíš cítí, že se blíží rozhodná hodina. Beránek Boží má býti veden na porážku. Smutek a strach naplňují jeho tlukoucí srdce. Smrtelná úzkost se ho zmocňuje, že se chvěje na všech údech těla. Přemožen hrůzou před smrtí klesá Syn Boží na kolena a jeho obličej se dotýká země. Jeho ruce jsou široce rozpjaty. Vzdává se zcela nebeskému Otci za zajatce k usmíření jeho hněvu a za oběť jeho spravedlnosti. Israelita, který chtěl přinést oběť za své hříchy, vzkládal ruce na hlavu obětního zvířete a složil tím všechny své hříchy na beránka, který za něho musil pykati smrtí. V oné getsemanské noci složil nebeský Otec hříchy celého světa, počínaje hříchem prvních lidí v ráji až k poslednímu hříchu za vlády Antikristovy, na nevinného Beránka Bo-

žího, aby vytrpěl smrt za hříchy světa. Ejhle *Beránek Boží*, který snímá hříchy světa! Jak těžké asi bylo toto břímě, když ten, jenž nese vesmír, se pod ním vysílen hroutí a zarývá své čelo do prachu!

Co se vlastně děje v duši Vykupitelově? Zmocnil se ho hluboký *smutek*. Více než tři roky kázal svému lidu a zvěstoval mu příchod království Božího. Dal se do služeb chudých a nemocných, ba vyrval i smrti její jisté oběti. Ale srdce jeho lidu zůstalo chladné. Jen málo bylo těch, kteří se k němu hlásili. Většina stála v odporu a netečně proti němu. Dav ho sice před několika dny vedl jako krále v triumfu do svatého města. Ale v několika hodinách týž dav dá přednost vrahu a lupiči před ním a bude vyžadovati jeho ukřižování. Každý rozsevač počítá s tím, že část jeho setby přijde na zmar, aniž přinese úrodu. Ale z cenných zrněk, která Ježíš sám rozsel, padlo skoro vše na kamenitou půdu nebo mezi trní. Lid stejně odbojně, jako stál proti prorokům a připravoval jim smrt, vzpírá se nyní samému Synu Božímu. Podle lidského soudu Ježíšovo dílo ztroskotalo. Není divu, je-li Ježíš smuten!

Ježíš si vychoval malý hlouček učedníků k spolupráci na svém díle. Ale ti snili o pozemské mesiánské říši, v níž by zaujímali

význačná místa. Ještě neminula hodina, kdy se mezi sebou přeli, kdo bude větší v tomto království. Předpovědi jeho utrpení a smrti nerozuměli, chtěli naopak Ježíše mečem brániti proti nepřátelům. Nedostatek porozumění učedníků je též příčinou jeho smutku.

K smutku Ježíšovu družila se také nevyličitelná *ošklivost* před zátopou hříchů, které měl neposkvrněný Beránek Boží vzíti na sebe. Když Bůh za čtyřicetiletého putování vyvoleného národa pociťoval ošklivost a nechut k jeho hříchům, když se žalmista odvrací s odporem od těch, kdož se vzpírají zákonu Božímu (Ž. 95, 10), ba když podle slov proroka Ezechiele by sám Israel měl pociťovat ošklivost nad svým proviněním, jak velká byla asi ošklivost a odpor, který se Ježíše zmocnil při spatření tohoto přívalu nečistoty, jež se naň chrlila jako ze stoky. Vše, co ohavného bylo na světě spácháno, všechny činy pýchy, hamižnosti a nečistoty kupily se před uděšeným zrakem Vykupitelovým. Svatí ustrnuli, když jen slyšeli mluvit o těžkém hříchu. Čistý Boží Syn musil však odolati tomuto proudu hříchů, který ho hrozil zaplaviti. Musí je na se vzíti, jako by to byly jeho hříchy. Je pochopitelné, že jeho srdce je naplněno nekonečným odporem a ošklivostí.

Druhá čtvrthodina.

K pocitům smutku a ošklivosti družil se ještě *strach*, jakého Ježíš ve svém životě nikdy nezakusil. Byl to strach před děsným utrpením, které měl Pán za několik minut nastoupiti. Již se blíží nevěrný zrádce s tlupou pochopů, kteří jsou vyzbrojeni meči, kyji a pochodněmi. Byli zřejmě připraveni na tuhý odpor Ježíšův, který chtěli zlomiti zbraněmi a kyji. Pochodně měly zabrániti, aby se Ježíš za jasného svitu jarního úplňku neskryl v křoví a neutekl. S pokryteckou nezaújatostí přikročí Jidáš k Ježíši, aby polibkem a objetím ukázal vojákům, koho mají zajmouti. Kdysi přistoupil Joab s mečem skrytým v šatě ke králi Amasovi a proklál ho, až smrtelně zasažen klesl k zemi. Něco ještě horšího se přihodí brzy Ježíšovi. Neboť zrádný polibek apoštolův neprobodne sice tělo, nýbrž tím jistěji srdce Ježíšovo.

Několik učedníků se sice pokusí Ježíše brániti. Ale není vůle nebeského Otce, aby Ježíše minul kalich, který je proň připraven. Před Jerusalemem pobil anděl Hospodinův 185.000 Asyřanů. Andělské zjevy zkrášlily narození Ježíšovo, nebeští duchové ho posilovali po pokušení. Když prorok Eliseus byl sevřen ne-

přáteli, řekl svému služebníkovi: „Neboj se, neboť těch, kteří jsou s námi, je více, než těch, kteří jsou s nimi.“ Tu otevřel Bůh oči služebnickovy a on viděl kolem Elisea plnou horu ohnivých vozů a koní. Tak mohl jistě Syn Boží očekávat, že za něho bude bojovat celý pluk andělů. Ale brána nebes je dnes zavřena. Strašný úděl má volný průchod.

Nyní přišla hodina, o níž Ježíš tak často mluvil. Hodina, kdy bude vydán v ruce nepřátel. A apoštolové ho opustili a dali se na útěk. Udeřili pastýře a ovce se rozprchly.

Ježíš bude nejdříve postaven před židovskou veleradu. Spoutali ho a přivedli ho před soudnou stolicí Annášovu, který ho poslal ke Kaifáši. Ještě kolem půlnoci byli svoláni členové vysoké rady, aby vynesli nad Ježíšem rozsudek. Tak naléhavé se to zdá jejich zlobě, že se vzdávají nočního klidu, aby dílo temnoty bylo dokončeno v noci. Ježíš je veden před velekněžskou krvelačnou radu. Na stolicích spravedlnosti sedí ti, kteří zaviní do nebe volající nespravedlnost. V kněžský šat se halí ti, kteří chtějí velekněze, Bohem pomazaného podle řádu Melchisedechova, určiti v zločinném tajném soudě za obětního beránka.

Táží se ho po jeho učení. Ale Ježíš učil veřejně. Kdo by ho mohl obviniti z hříchu?

Potom udeřil služebník veleknězův Ježíše pěstí do obličeje. Také Sedekiáš, syn Chanaanův, udeřil Micheáše do tváře (2. Chron. 18, 23) a velekněz Ananiáš poručil služebníkovi, aby udeřil Pavla přes ústa. Ale co byly tyto zneuctívající činy u srovnání s hrubou ránou pěstí sprostého pokrytce do Ježíšova obličeje? Ježíš již nyní musí cítiti, že na tom, kdo upadl v nemilost vrchnosti, smí každý beztrestně vykonati svou zvůli.

Falešní svědci proti Pánu selhávají. Velekněz se obrací přímo na Ježíše. Ať vyzná, kdo jest. Ježíš nazývá se *Mesiášem*, Synem Božím. Místo, aby nyní všichni klesli a sklonili kolena před tím, jenž byl dříve než byl Abraham, roztrhává velekněz svůj oděv a prohlašuje Ježíše za hodna smrti. Jako jeden muž vyskočila velerada ze svých sedadel hrůzou nad tímto domnělým rouháním. Velekněz, který roztrhl svůj šat, nevěděl, že zničil nejen svůj oděv, nýbrž i *kněžství starozákonní*. Mojžíš prorokoval: „Proroka jako mne pošle Hospodin, toho poslouchejte!“ Nyní se objevil prorok proroků. Ale kněžství vyvoleného národa převrátilo jeho výrok, jímž se prohlašoval Bohem, v rouhání.

Zatím se připravuje nové drama, aby póděsilo milující srdce Spasitelovo. *Petr* následo-

val Pána dílem z lásky, dílem ze zvědavosti. Na dvoře velekněžského domu byl poznán jako přívrženec Ježíšův a tento nedávno ještě k smrti odvážný bojovník stává se tak nesešmělým, že se zalekne slov děvečky. Tak *zapírá* svého Pána a Mistra jednou, dvakrát, třikrát. Kohout kokrhá. Tu vedou Pána po výslechu přes dvůr. Ježíš smutně potkává svého učedníka, který se mu třikrát stal nevěrným.

Podle židovského zákona nemohl být vynešen platný rozsudek smrti v noci. Velerada se rozchází, aby si krátce odpočinula do rozbřesku dne. Zatím jest Ježíš odevzdán vojákům pod dohled. Pohled Svatého dráždí nízké duše k svévoli, jíž dávají průchod bezohledně a neomezeně. Nyní padá krupobití políček a ran pěstí hrubých rukou vojáků, plivají mu na vous a do obličeje. Zahalili mu obličej a ptali se ho, kdo ho uhodil. Také služebníci se zúčastnili tohoto hrozného rouhání a posmívání. A Svatý svatých, jenž učil: „Udeří-li tě kdo v pravé líce, nastav mu i levé“, snáší v nadlidské trpělivosti zlobu vojáků, kteří tím více zuřili, že byli k vůli němu oloupeni o noční odpočinek.

Ale také svévole hrubého žoldnéřstva konečně přestala a nízký posměch pozbyl půvabu. Jako vidoucí Hanani a později Jere-

miáš jest Ježíš, na rukou i nohou řetězy spoutaný, spuštěn po provaze do podzemního vězení. Nebylo tam světla, nýbrž neproniknutelná temnota. Vězeň ležel v kalu jámy, do níž ústily stoky. Skoro udušen ležel zde na smrt nemocný Pán ve smrdutých výparech. Zima a horečné chvění probíhalo mu kostmi.

Časně ráno postaví Ježíše znovu před velegradu. Opakuje své vyznání, že je Mesiáš. Opět je odmítají jako rouhání. Je prohlášen za hodna smrti. Ale Židé nesměli sami vykonati hrdelní rozsudek. Ten byl vyhrazen římskému vladaři. Vedou tedy spoutaného Ježíše před Piláta. Obžalují ho, že baží po israelském trůně. Tak ho obviňují z toho, čemu se stále vzpíral. Jeho království není s tohoto světa. Obviňují ho tedy z veřejného pobuřování. Ježíš však *mlčel*.

Nyní ho vedou k *Herodovi*. Poněvadž však Ježíš opět mlčí a mlčky se obětuje, rouhá se mu Herodes i jeho dvůr: oblékli ho do bílého šatu bláznů. Jinak obyčejně postavili zločince před soud v černém oděvu. Bílý šat měl ukázati, že Ježíš je nepřítel.

Opět stojí Ježíš před soudnou stolicí *Pilátovou*. Ten nemůže na Pánu nalézt žádného hrdelního zločinu a chce ho zachrániti. Staví ho vedle Barabáše, aby místo tohoto zločince

propustil Ježíše. Avšak lid počíná zaujímati hrozivé postoje a tlačí se nahoru k Pilátově soudní stoličce. Uplacen svými vůdci žádá, aby byl propuštěn vrah a Svatý aby byl ukřižován. Všechny tyto pohany a potupy Ježíš trpělivě přijímá. Zloba triumfuje a svět prokazuje svůj tradiční nevděk k tomu, který neměl na zřeteli nic jiného, než záchranu svého lidu.

Pilát vidí, že je zahrán do úzkých. K tomu ještě varován svou manželkou hledá východisko. Nenalézá smrtelné viny na Ježíši. Proto chce ho dát bičovati. Ať lid vidí, jak teče krev spravedlivého. Snad se tím ukojí jeho zuřivost. Pilát nemyslí na to, že tím nejen připravuje Spasiteli nekonečné bolesti, nýbrž že mu vtiskuje i pečeť nejhlubšího zneuctění. Vlny utrpení a muk se vzdouvají výše. Ježíš má jimi projíti jako jeden z nejsprostších zločinců. Bude trpěti, ale utrpení ho nezneuctí, nýbrž on posvěť utrpení.

Třetí čtvrt hodina.

Hrůza římského trestu bičování se vymyká svou ukrutností všemu líčení. Také svatý Pavel byl několikrát mrskán metlami. Ale to bylo bičování židovské, které zneuctívalo a

bolelo, nepůsobilo však nebezpečí života. Naproti tomu bičování římské bylo tak hrozné, že nejeden zločinec se pod ranami vojáků zhroutil mrtev. Jen zřídka se přihodilo, že bičovaný vyvázl životem. Mrzákem zůstal po celý život.

Zločinec byl obnažen a za ruce uvázán ke sloupu, takže jeho tělo bylo bez ochrany vystaveno ranám trýznitelů. Oběti této nelidské ukrutnosti se svíjely jak červi pod plnou silou ran. Důtky se skládaly z řeménků, na jejichž konci byly upevněny bodce, zvířecí kůstky nebo olověné kuličky. Dva vojáci přistoupili za zločince a tloukli tak dlouho, až se jejich síla vyčerpala. Po nich následovala druhá a třetí dvojice. Není divu, že oběť tohoto trýznění svalila se zalita krví v prachu k nohám vojáků. Kůže se roztrhala v pruhy, pruhy praskaly pod pádnými ranami a objevilo se živé maso, ba dokonce žeberní kosti.

Tomuto způsobu bičování byl podroben také Ježíš. Ten, který měl přikrýti Adamovu nahotu, byl před očima všech obnažen a připoután k mučednickému kůlu. S bezmeznou zuřivostí a ukrutností vrhli se katovští pacholci na Pána. Neboť hrozné rány měly učiniti na lid dojem a naladiti jej k soucitu. O mučednících pozdější doby se vypravuje,

že byli tak nelítostně tlučeni, že kůže jim visela s těla jak hadry a bylo možno viděti každou šlachy a žílu. Dokonce vnitřnosti bývaly odhaleny. Podobným způsobem řádili kati také na nejsvětějším a nejnevinnějším těle Spasitelově.

Zde stojí nyní *muž bolesti*. Ztlučen a zraněn, jako by ho zasáhla ruka Páně. Mlčky jako beránek byl veden na porážku a neotevřel úst svých k nářku nebo k bolestnému výkřiku. Bolesti *naše* vzal na sebe, ano, co *my* jsme trpět měli, on snášel. On byl raněn pro hříchy naše, roztlučen byl pro nepravosti naše. Tresty pro naši spásu na něho dolehly a jeho ranami jsme uzdraveni. (Podle Isaiáše 53.)

Pilát doufal, že lid bude nyní spokojen s pomstou, kterou vykonal na Ježíši. Ale mýlil se. Nízký dav viděl téci krev. Není však spokojen, dokud nevyteče *poslední* kapka a obviněný nebude ležeti mrtev a rozšlápnut pod jeho nohama.

Po hrozném bičování oblékli Ježíši jeho šat na krvácející rány a vedli ho na přední dvůr soudního domu. Celý zástup vojáků se shromáždil kolem něho, aby si ještě jednou tropili posměch z Mučeného. Upletli *trnovou korunu* a vsadili ji Ježíši na hlavu. Trny a bodláky jsou kletby hříchu, trny a bodláky byly plody,

které mu přinesla Boží vinice, vyvolený národ. Tak byly kletba a plod hříchu vloženy na hlavu nevinnému Beránku Božímu, že byl zapleten v trní jako beran na hoře Moria. Nesčetné války byly vedeny o královské koruny. Trnovou korunu dávají vojáci Ježíši dobrovolně. Její drahokamy nejsou diamanty a rubíny, nýbrž perly úzkostného potu a krůpěje nejsvětější krve. Tak je Ježíš korunován na *krále židovského*. Jeho vstup na trůn se uskuteční za několik hodin na Golgotě.

Na tomto druhém bolestném pohanění ještě není dosti. Hned následuje třetí. Strhnou mu jeho šat s těla, až zející rány krvácejí. Přehodí přes něho rudý vojenský plášť a za žezlo dají mu do ruky třtinu. Nyní sklánějí suroví biřici koleno před Ježíšem, pozdravují ho jako krále, dávají mu políčky a tlukou ho třtinou přes krvácející hlavu. To je *Kristus Král*, který vládne světu a nosí korunu věčné velebnosti! V nevýslovné trpělivosti snáší Ježíš tuto potupu své královské důstojnosti.

Když vojáci Ježíše takto zesměšnili, vyšel znovu Pilát a předstoupil s Ježíšem po boku před lid. Jeho slova „Ecce homo!“ (Ejhle člověk) jsou poslední zbraní, jež by mohla mít účinek na krvelačnou luzu. Se skloněnou hlavou stojí Ježíš před zevlujícím davem.

Zdá se, že ho opustila všechna jeho vznešenost. Tak ho zohyzdily hříchy lidstva. Ale popuzený dav je neúprosný: Na kříž s ním! Pilát byl pobouřen tupou tvrdostí a hrubou necitelností hlučícího davu. Rád by Ježíše propustil, neboť uznal jeho *nevinnost*. Ale dav mu hrozí hněvem císařovým. Jak Pilát viděl, že všechny jeho námahy jsou marné a že hrozí vypuknutí povstání, potvrdil smrtelný ortel Židů. Zbytečně si myl ruce. Odevzdává Ježíše těm, kteří svolávají jeho krev na sebe a na své děti. Tak má býti provedena nejstrašnější justiční vražda, jakou mohou letopisy lidských dějin znamenati: *Ježíšovo ukřižování*.

Třikrát předpověděl Ježíš svou smrt na kříži. Když sestupoval s hory Proměnění, u Cesareje Filipovy a při své poslední cestě do Jerusalema. Kdyby byl Ježíš upadl do rukou tetrarchy Heroda Agrippy, byl by býval *štat* jako Jan Křtitel. Kdyby se ho byli zmocnili Židé, *ukamenovali* by ho. Pomysleti, že skončí svůj život na mučednickém dřevě *kříže*, bylo mimo každý dohad. Tak je jeho smrt na kříži vyplněním jeho *předpovědí*, které dokazují jeho božství.

Býti ukřižován znamenalo *nejpotupnější* způsob smrti, jaký starověk znal. Tímto způso-

bem byli se světa zprovozováni zločinní otroci, zloději a vrazi. Byl to však také *nejbolestnější* způsob smrti, prostý všeho lidského soucitu, a byl i u Římanů v tak velkém opovržení, že vznešení muži se báli vysloviti slovo kříž. Smrt na kříži byla víc než umírání. Bylo to nejpršíšernější mučednictví, jehož muka si nemůžeme představit ani nejbujnější fantasií. Vojáci svlékli Ježíši červený plášť a dali mu jeho vlastní šaty. Nyní se tvoří smuteční průvod, který má Ježíše dovésti na místo popravní. Vpředu jede na koni setník. Oba lotři, kteří mají téhož dne zemřít, nesou své kříže před Ježíšem. Za nimi jde Spasitel, s křížem na bolavém rameni. Tak vyplňuje Ježíš předobraz Isáka, který měl být obětován jako smírná oběť Boží spravedlnosti a sám si nesl dříví na obětní oltář.

Krok Ježíšův se stále zpomaluje. Převeliké muky bičování a jiných útrap ho tak zeslabily, že se bezmocně hroutí. Aby průvod touto příhodou neutrpěl zdržení, donutili Šimona z Cyreny, aby nesl za Ježíšem kříž. Šťastný muž, jenž byl poctěn tím, že mohl nésti Ježíšův kříž a že se mohl dotýkati dřeva života, jež vyklouzlo z rukou Ježíšových!

Když došli na popravní místo, hodili kříž na zem. Nalévají Ježíši jako uspávacího ná-

poje hořkého vína s myrhou. Pak je zbaven šatů a necitelnou rukou kata vržen na kříž. Ostrými hřeby přibíjejí ruku po ruce, nohu po noze na hrubé dřevo, aby je potom vztyčili do připravené jámy a upevnili. Soucitná ruka mu uvázala kolem kyčlí plátno. S kříže vidí, jak si kati mezi sebou rozdělují jeho oděv.

Utrpení Ježíšovo na kříži nelze lidskou rukou popsati. Jeho rozsápané tělo visí na hřebecích, které prorazily jeho zápěstí, udržováno pahýlem, který byl jako sedadlo zapuštěn do podélného břevna, a hřeby, které pronikly nohama. Velká ztráta krve přivodila nesmírnou žízeň. Svaly, které se nemohly uvolnit z nepřírozené polohy, počaly se bolestně a křečovitě chvěti. Také svaly hrudního koše byly zachváceny křečemi. Dýchání jest již možné jen za děsných bolestí. To vede k smrti zadušením Ukřižovaného. Tělesné utrpení je ještě zvětšeno duševním. Hrubé žerty vojáků, zlomyslný posměch jeho nepřátel ho bolestně mučí. Jen Bůh dokáže viseti trpělivě na kříži a snášeti tuto potupu. Osud jeho matky působí mu v jeho smrtelných mukách starosti. Konečně, konečně jest *dokonáno*. Vykupitel dotrpěl, lidstvo je vykoupeno!

Čtvrtá čvrthodina.

Vše to bylo příčinou smutku, ošklivosti a strachu Ježíšova. Jeho lidská duše se vzpírá hroznému osudu, který dnes v noci ho čeká. „Otče,“ tak mluví jako poslušný syn, který se podle vůle Boží stal člověkem a který celý svůj pozemský život prožil v poníženosti, „je-li *možno*, odejmi tento kalich ode mne!“ Také Abraham, který měl svého syna obětovati Pánu Bohu, odpověděl na otázku Isákovu, kde jest obětní zvíře, jímž, aniž to tušil, byl sám, že u Boha jsou všechny věci *možné*, i ty, které lidem jsou těžké nebo nemožné. V jeho otcovském srdci doutnalo přání a naděje, že Bůh se zřekne nejtěžší ze všech obětí a pošle mu jiného obětního beránka. Jeho přání bylo vyplněno a on prošel zkouškou vítězně. Tak vyrazí také v uděšeném duchu Spasitelově myšlenka, zda Boží úradek nenajde jiného východiska a nevyhledá jinou oběť k zabití. Ale jako Bůh vyžadoval od Abrahama dokonalou poslušnost a obdržel ji, tak nemůže nebeský Otec ani tentokráte zřici se vyplnění svého úradku od věčnosti pojatého a proto také nezměnitelného. Ježíš však jako poslušný syn Otcův nezná vyšší povinnosti, než plniti vůli Boží. Ví, že musí být poslušným a že

bude až k smrti. Ale lidská duše Ježíšova, hrůzou z nastávajících věcí naplněná, couvá před vystupujícím utrpením, jako se umírající brání ruce smrti, ač ví, že jeho zdráhání bude bez výsledku. Zde nejde o zkoušku, nýbrž o *obět*, kterou nebeský Otec vyžaduje a kterou může přinést jen sám Syn Boží.

Když se Ježíš vrátil ke svým učedníkům, našel je spící. Žalostně praví Petrovi: „Šimone, ty *spíš*? Tedy nemůžete hodinu se mnou *bdít*? Bděte a modlete se, abyste neupadli v pokušení.“ Duch je sice ochoten, ale tělo slabé. Hrůza před utrpením pudí Ježíše, aby hledal útěchy u svých důvěrníků. Byl-li Ježíš nejdokonalejším člověkem, musil také nejhluběji pociťovati bolest, kterou zakusil v hodině svého duševního boje. Ale, ach, nová bolest! Ti, u nichž chce nalézt útěchu, usnuli únavou. Nejen Petr a Jakub, nýbrž i jeho *miláček Jan*! Tak Ježíš místo před těšiteli stojí před těmi, kteří sami potřebují útěchy. Jako kdysi Jakub, provázen svými jedenácti syny, sám v noci bojoval s andělem a byl přemožen slabostí, tak se vede Ježíši v této noci v zahradě Getsemanské. — Za jak šťastného se musím pokládati se všemi, kteří této hodiny se mnou bdí a se modlí. Jen tři učedníky vyvolil Ježíš, aby viděli jeho smrtelné utrpení.

Ale také mně jsi, ó Ježíši, dovolil vstup do zahrady olivetské, abych po tvém boku vytrval a tebe těšil. Kéž by ti má duchovní přítomnost mohla dodati té útěchy, kterou jsi očekával od svých učedníků.

Potom odešel Ježíš *po druhé* a modlil se slovy: „Otče, není-li možno, aby mne tento kalich minul, *staň se tvá vůle!*“ Kalich spásy, kalich své krve připravil Ježíš nedávno ve večeradle a zanechal jej svým na památku. Vděkem za to naplnilo mu lidstvo až po okraj kalich nejtrpčího utrpení a nejbolestnější smrti, a Spasitel má jej nyní vyprázdniti až do dna. Ve svém smrtelném smutku volá znovu k svému nebeskému Otci. Jak jinak vidíme Ježíše než při proměnění na vysoké hoře. Také tehdy jeho učedníci usnuli, on však byl před nimi *proměněn*, jeho obličej zářil jako slunce a jeho šat byl bílý jako sníh. Tu se zjevili Mojžíš a Eliáš v slávě a mluvili s ním o nastávajícím utrpení v Jerusalemě. Avšak dnes jak je jeho obličej bledý a jeho šaty jak jsou zašpiněny prachem země. Nikdo by v tobě nepoznal Syna Božího, jenž se na hoře proměnil. Ani Mojžíš a Eliáš dnes nepřicházejí, aby mluvili o tvém utrpení. Proto, že lidstvo zapomnělo na Boha, Bůh opustil Syna člověka. Také tři učedníci, kteří tě viděli při

proměnění, již dávno usnuli, ne však spánkem vytržení, nýbrž slabostí a omámením. Tak jsi nyní *zcela sám*. Jen nastávající utrpení mučednické smrti je tvým společníkem. Petr dnes nemá touhu postavit zde tři stany a zůstat tu. Nepřichází mrak a nezahaluje soucitně budoucnost před tvýma očima. Není divu, je-li tvé srdce slábo a ochromeno. Tak se jevíš ve svém člověčenství, jež, opuštěno od Boha, bylo ponecháno samo sobě. A přece, jako tehdy na hoře Proměnění zazněl hlas: „Ty jsi Syn můj milý, v němž mám zalíbení!“ tak jsi i ve svém nejhlubším ponížení týž Boží Syn, jenž byl než byl založen svět a bude až na věky!

I šel Ježíš *po třetí* a modlil se stejnými slovy. Třikrát pokoušel Ježíše jeho protivník na počátku jeho činnosti, třikrát se blíží před jeho koncem. Tím nám Ježíš zasloužil milost, že se můžeme účinně postavit na odpor trojnásobné žádostivosti.

Tu se mu zjevil nebeský *anděl*, který ho posílil. Anděl smrti byl postaven k bráně ráje, z něhož Bůh vyhnal první lidi. Anděl útěchy přichází nyní, aby Ježíše posílil k velkému dílu vykoupení světa, které má opět lidem otevřítí ráj.

Když se Ježíš takto modlil, přepadla ho *smrtelná úzkost* a on se modlil ještě déle a ještě vroucněji. Jeho pot se proměnil v krupěje krve, jež kanuly na zem. O jednom zločinci se vypravuje, že jeho tělo se zalilo krvavým potem, když ho vedli k popravě. Smrtelná úzkost jej vytlačila. Tedy skutečná smrtelná úzkost, skutečný smrtelný zápas způsobil, že se Ježíš krví potil. Staří opisovači evangelií se mnohdy hrozili opisovati toto místo, jež vypravuje o Ježíšově krvavém potu, protože nemohli uvěřiti v tak hluboké ponížení Ježíšovo. Přece však je to historická skutečnost, že se Ježíš spustil až do nejhlubších hloubek lidské duševní úzkosti, že jeho zmučené srdce nemohlo již pojmouti proudy krve a vylilo ji. To byla předehra k největšímu, ještě hroznějším krveprolití, jež mělo zcela vyčerpati Božské Srdce.

V zahradě rajske začal hřích, v zahradě getsemanské mu měla býti učiněna přítrž. První Adam přivedl hřích na svět, druhý jej měl sprovoditi se světa. V ráji zvítězil had, zde měl být připraven o své vítězství. Staří letopisci vyprávějí o jednom hadu v Indii, jehož kousnutí uvádělo lidi do takové smrtelné úzkosti, že krvavý pot zaléval jejich obličej. Je to týž had, o němž se mluví na prvních

stránkách Písma svatého, že bude činiti úklady patě potomstva Ženy. Dobrovolně, sám se obětuje, snesl Ježíš kousnutí hada.

Osten smrti byl vzat draku, smrt a moc temnot byla přemožena.

Boj byl rozhodnut! Ježíš zvítězil. Ale vítězství bude třeba ještě zpečetiti na kříži. Jak oznamoval žalmista, mluví nyní Ježíš k nebeskému Otci slova: „*Hle, přicházím, jsem připraven!*“

Zakončení.

Ježíš vstal a odešel k učedníkům. Po třetí je našel spící. Jediné ve spánku mohli nalézt odpočinek a útěchu. Pro Ježíše není však již této noci odpočinku, spánek mu nepřinese občerstvení. Neboť zrádce jest již zatím na cestě.

Ježíš praví k svým učedníkům: „Vy spíte a odpočíváte ještě? Již dost. Hle, nastává chvíle, kdy Syn člověka bude vydán v ruce hříšníků. Vstaňte a pojďme!“

Ježíši, ty jdeš vstříc svému utrpení. Dříve však, než se s tebou této noci rozloučím, dovol, abych ti ještě vyznal svou lásku, jež tě má provázeti po tvé cestě utrpení:

Ó Bože, já tě miluji,
ne proto, abys blažil mě,
ani že, kdo ti vzdorují,
na věky přijdou do ohně.

Ty, ty můj Pane Ježíši,
mě láskou objals na kříži,
bol snášels pro mě nejvyšší,
sta ran a potup, obtíží.

Jak, Jezu, nemilovat tě,
jenž milovals tak bohatě?
Ne, proto nemiluji tě,
bys navždy nezatratil mě.

Ne že bych čekal odplaty,
leč jak jsi miloval mne ty,
miluji srdcem oddaným,
jen proto, že jsi Bohem mým,
že králem jsi, já poddaným.

Svatý František Xaverský.

Obraz ve hlohu na místě zjevení v Beauraingu.

Hodnota člověka.

Bernard Fay.

Díval jsem se onehdy na dav.

Byl jsem právě v největším městě světa, v metropoli nejhrdější na svoje bohatství, na svůj přepych, na svůj obrovský soubor nahromaděné hmoty; zastavil jsem se u chodníku a pozoroval davy.

Hrnuly se z jedné stoky, jakou je dopravují ráno do práce a večer k odpočinku. Hustými chumáči vycházeli lidé z té chmurné špinavé díry. Bez ladu a skladu šťouchali se v tomto lidském proudu bílí, černí, žlutí, chudí, bohatí, ženy, děti, starci, mrzáci, jinoši a dívky, ale vesměs, všecek ten večerní dav měl obličej bledý, ztrnulý a jednotvárný. Kalné oči neviděly ani dovnitř ani na venek. Ležela na nich na všech jakási společná topornost. Město, jež je vyvrhovalo po jejich skončené denní práci, jako by jim bylo odňalo všecek život. Byly to už jen strašící automaty.

Byli uondáni, ale neviděl jsem na nich stopy jejich práce; byli ztýráni městským životem. Ztrávili celý Boží den ve vězeních, jež slují kanceláři, natlačeni jako slanečci, zbaveni zdravého vzduchu a slunečního

světla; mačkali se v podzemních vlcích, čpějících hovadným zápachem, uprostřed ran a bouchání. Z jakési nejasné potřeby zapomenouti na život, v bledém úsilí ducha i údů četli noviny; ale špinavé ty plakáty, tištěné blátivou černí, se sprostými obrázky a neohrabanými lživými flákotami, též plné zmatené a podlé vřavy, již tropí lidské pudy, když jsou nestoudné a zbabělé, dávaly jim jen nevzhledný hnusný obraz tohoto světa, oplzlé kruté podrobnosti, změť jekotů, vřískání, hádek, nadávek a nářků: ohlas učiněného pekla. Tak se končila jejich denní robot a pekelný ten závan zhasil v jejich pohledu, co v něm zbývalo touhy a síly. Noviny, nedávše jim ani moudrosti ani zábavy, zatlačily je zpět do hmotného světa, jenž je dusil; všem těm ubohým tvorům, nechť jakékoliv byly jejich tužby, opakovaly do omrzení jednotejný refrain, jež den co den opakují noviny celého světa: nenávist, zločiny, neřesti a lži. Vzaly jim dokonce svobodu jejich snění, ba i svobodu jejich myšlení a slov. Vráťce se večer domů, budou asi mluvíti o těchže věcech a všichni se budou hroužiti v mrákoty téhož nerozlišného sociálního přízraku.

V newyorské ulici pozoroval jsem tedy onen dav, nejzámožnější z celé zeměkoule,

nejšťastnější lidi na světě, ty, na něž žárí veškeré lidstvo a na něž se revolucionáři sá-pou nejraději, jako by to byli králové země, a vzpomínal jsem na všechny nesčetné davy, jimiž jsem se prodíral ve všech velikých městech světa, v Londýně, ve Stockholmu, v San Francisku, v Alžíru, v Budapešti, všechny ty lidské masy tápající, mučené, poni-žované, s očima kalnýma jako jejich noviny, s duší rozbředlou, ale zdálo se mi, že jsem nikdy nespatrił davu ujařmenějšího, oloupe-nějšího a zdeptanějšího.

Amerika, jsouc bohata nevzdělanou půdou, jež v sobě chová vše, co se z ní člověk naučil dobývati, mohla to vše zužitkovati pro své lidi. Chtěla tomu a neměla jiné myšlenky, jiného přání. Vše ostatní: tradice minulosti, umění, myšlenky, vědy, ba i národní hrdost považovala za pouhý dým. Vše obětovala štěstí a bláhobytu svého lidu. Mnozí se do-mnívali, že se jí podařilo stvořiti ráj na zemi, ale kdokoliv žil v Americe, ví, že fysická bolest a mravní zmatek tam nejsou menší než na kterémkoliv jiném místě světa.

Američan, aby zužitkoval ty věci, věnoval všechnu péči mechanickému těžení ze své půdy; Amerika, chtějíc ukojiti svůj lid, za-vrhla všechny zásady kromě povinnosti vše

zužítkovati, zavrhla všechny formy státní kromě demokracie: vše pro lid, vše skrze lid, a přece od r. 1929 až do r. 1935 Amerika nedovedla svých občanů uchrániti paniky a nedostatku, nezabránila, aby se neocitli tváří v tvář nicotě a aby se toho nezděsili.

Lidé trpí všude a vždycky trpěli, ale pro naši dobu jest význačno utrpení, jehož naši předkové neznali, rána, již nosíme ve svém nitru, jež užírá toto pokolení a již lidstvo, nevyléčí-li ji, zahyne, jako hyne živočišné plémě stížené novým neduhem, jehož nikdo neumí vyhojiti. Lidé, kteří po věky uměli žíti životem odlišným od hmoty a ať silní či slabí, vítězové či poražení dovedli se nad ni povznést, nyní se do ní hrouží, propadají, jako se boříme do písečné závěje, a jsou již již pohlceni touto hmotou, z níž kdysi zázrakem byli vybaveni.

Dnes člověk ztrácí sebe, své člověčství.

Odvěký, do největší hloubi srdce zasazený pud ho poučoval, aby se střežil věcí. Nezakládal si na nich, používal jich ke své službě, ale vedl si při tom opatrně a dlouho váhal, než se odhodlal změnití své vztahy ke světu vnějšímu. Dbal obyčejů, ctil tradici, byl obezřelý vůči vynálezům. Jeho víra se obračela ke světu duchovému, jeho nedůvěra ke

světu hmotnému. Starověk a civilisace křesťanská se v té příčině shodovaly. Hledaly, jak by rozmnožily své vztahy k Božství, ale chovaly se opatrně a zdrželivě vůči přírodě.

XVI. století vše změnilo; přineslo pochybování v oboru náboženském a jistotu hmotnou. Vnuklo nedůvěru k Bohu a důvěru ve věci; bylo počátkem dlouhé orgie, z níž jsme ještě nevyšli, ale z níž se už neradujeme. To XVI. století vrhlo člověka na cestu vědeckých výbojů, to XVI. století připravilo ideu pokroku. Ono přesvědčilo člověka, že zde na zemi není nic jistějšího než předměty, jež možno prsty ohmatati, že není nic lepšího než věci, jež prospívají tělu. Člověk měl kdysi v úctě dobro, teď bude uctívati, co jest užitečno. Myslíval, že kvalita jeho skutků dodává důstojnosti jeho bytí, teď si namluvil, že jeho pravým titulem slávy musí býti kvantita jeho výrobků. Na místo morálky dobra postavil morálku užitečna, na místo pojmu vnitřního zdokonalování ideu všeobecného pokroku lidstva. Navykl ducha odpoutávati se od duchové kontemplace, ba i od estetické radosti, a věnovati se studování hmoty. Vynakládal veškerý um i veškeré síly na to, jak by ji cítil, zpytoval, definoval a přetvářel; potom nazval tuto techniku „vědou“ a udělil

tomuto slovu vznešené hodnoty. Ostatně zamítl přijmouti za „vědu“ vše, co nevycházelo přímo ze hmoty nebo co k ní na konec nesměřovalo. Dospěl až tam, že považoval za pouhé zdání, cokoliv nebylo hmotného. Musil dlouho a dlouho bojovati, aby takto přerušil veškeren styk s minulostí, ale podařilo se mu to. Důvtip jeho ducha mu umožnil obměniti tvář věcí a vyvoditi z každého předmětu nesčetné dojmy, mnohonásobné výhody. Černá země, o níž kdysi ani nohou nezavádil, dala mu teplo; zahálčivá neužitečná řeka, v níž se prve ani koupati neráčil, dala mu světlo; nejtvrdší kameny se pro něho otevřely a zahrnuly ho svým bohatstvím. Podařilo se mu vztáhnouti ruku na všechny věci a zabaviti i vání vzduchu. Cítil se vítězem. Ke všem těm novým rozkoším se přidružila svrchovaná rozkoš pýchy; myslil si, že posléze pronikl přírodu a že ji zdolal.

Ale člověk se mýlil. Opanování věcí ani zdaleka nebylo skutkem; válka trvala dále a v tomto boji byl člověk více porážen než věci, nad nimiž se domníval panovati. Aby mohl přeměnit hmotu, bylo mu zničit život. Musil nastavěti továren, zakládati veliká města, opustiti pole, lesy, zdravý vzduch a volnost. Musil vynalézti továrnu, všude na-

hromadil dělnických domků, pořezal lesy, zničil trávníky a zbudoval veliké boulevardy moderních měst.

Bohatým jako chudým vzal možnost kochati se přírodou a vsadil je do vězení. Člověk sebou zmítal ve svěráku, ale jeho marné úsilí se podobalo zmítání myši, jež o jarmarce zavírají do točivé kleci: myši ji roztácejí se zběsilou rychlostí, ale ven se z ní nedostanou. Jakmile člověk pocítil nějaké nové utrpení, ihned vymýšlel nový lék, který v zápětí rodil nový neduh. Vědecké objevování se proměnilo v posedlý tanec.

Počátkem XIX. století vyrobil člověk krásné kočáry, na něž byl velmi hrd, a nastavěl velikých silnic, jež ho stály mnoho času, námahy a peněz. Aniž měl kdy se radovat ze svých krásných kočárů a ze svých nádherných silnic, za třicet let potom továrny vychrly železnice. Člověk se trápil, než si na ně zvykl, ale posléze se již již s nimi smiřoval, když tu vynalezl automobil, jenž přivedl železnou dráhu do úpadku. Když pak se automobil stával rozkoší a vcházel do obecného života, nastalo „dobývání ovzduší“. To bylo ovšem jedním z nejbláznivějších a nejpodivnějších činů člověkových. Což nebylo pito-mostí vrhnouti se horem pádem na nové pole

činnosti a vše obětovati stroji, jenž zanedlouho učiní automobil a železnou dráhu zbytečnými, jenž v krátkosti zničí hodnotu práce vynaložené na postavení silnic a železnic? Ale zvláště bila do očí zuřivost, s jakou se vyráběl tak nebezpečný, tak nákladný a tak choulostivý přístroj, který neměl přinésti užitku v životě praktickém, nýbrž ukájeti nejkrutější pudy, potřebu zabíjeti. Není větší ostudy pro člověka než to, jak od r. 1910 používal tohoto vynálezu ve válkách a v mezinárodních třenicích. Není většího pokrytectví než umění, s jakým jisté národy nutí své právem poděšené občany, aby sedali do těchto oblud, a není nič okatějšího než horlivost vlád, jež se mají za osvícené a mírumilovné, když ve jménu pokroku mají své poddané k podporování letectví.

Na počátku byl vědecký pokrok jakousi hrou a zábavou; člověk se dotýkal věcí a pohyboval jimi jenom jako po slepu; divil se, že jsou tak poslušné, tak kujné a tažné, kdežto on je považoval za tvrdé a nepřátelské. Nechápal, že se mu poddávaly, aby ho lépe uchopily, a že ony ho lapily, když se domníval, že je uchvátil. Měl rád tuto zábavu, miloval drsnou radost nad objevem po dlouhém zpytování a hledání. Oddával se této

práci s rostoucí vášní. Badání a vědecké vynalézání se stalo mezi r. 1700 a 1830 jakýmsi opilstvím, posedlostí a nevolnictvím, z něhož se už nemohl vymaniti.

Od půl století člověk už nevynalézá pro zábavu; ba už ani nevynalézá ze ziskuchtivosti. Vynalézá, poněvadž si už v tom nemůže zabrániti, a marně se snaží bojovati proti síle, již byl rozpoutal. Veliké průmyslové podniky marně vydávají rok co rok obrovské sumy na získání patentů, aby zničily nebo ukryly nové vynálezy, ale ať činí co činí, nemohou zastaviti tohoto proudu, a úsilí, jež musí přinášeti na neustálé obnovování svého výrobního materiálu, je ničí. Ostatně ty, jež nepochopily, že se musí hájiti proti záplavě vynálezů, zmírají první.

Zatím co nehlasný film prosperoval, byli podnikatelé zbláznění po filmu mluvícím, domnívajíce se, že při tom vyzískají, ale, jak se bylo lze nadíti, byla to jejich zkáza. Kino-baroni, kteří zachránili své jmění, zmoudřevše první pohromou, bojují odedneška proti televizi. Zuby nehty se brání proti tomuto vynálezu, který by zničil požitek z kinematografického divadla, který by vyprázdnil jeho sály a zničil jejich zaměstnání. Již čtyři léta zadržují a vězní tento vynález, bez ustání

proti němu bojující a uplácějící vynálezce obrovskými sumami, ale jest jisto, že je přemůže a že kino zmaří.

Cesta vynálezů není cestou ducha člověka; sleduje ji, nutkán oním pekelným geniem, jehož se kdysi lidská pokolení uměla vystříhati, ale jehož my jsme si vzali za pána a vůdce, ponechávající jeho libovůli, aby v nás uhasil plamen duchovní žádosti a zničil kolem nás formu i řád lidské společnosti.

Až do Renaissance vztahy mezi lidmi byly pod trojím dozorem: dbalo se dobrého sousedství, ctily se tradice a božství. Občané se snášeli nebo milovali, poněvadž je živila táž půda, poněvadž měli týtéž obyčeje přijaté od předků a poněvadž se báli hněvu Božího. S příchodem XVI. století, se zrozením ducha Renaissance a záliby ve hmotě, přestali se báti Boha, vysmáli se tradici a opovrhli půdou, od níž se víc a více odpoutávali. Měli se za dosti moudré, aby se obešli bez kázně.

Leč přese všecku zaslepenost koncem jednoho století spatřili, že věci mezi nimi sely závist a nenávist; zpozorovali, že města hrubou míchaninou obyvatelstva plodila hněv a neřest. Cítili, že člověk hmotným štěstím opilý se stával otrlým a nejhorším nepřítelem svého bližního. Bylo tudíž potřebí, aby stát

s pokrokem vědy a průmyslu vynalezl možnost zvýšiti sílu, chtěl-li zabrániti, aby se lidé nepožírali a byli přinuceni společně pracovati; bylo potřebí, aby se zákon stal složitým, přesným a uniformním účetnictvím, měl-li držeti lidstvo na uzdě. Bylo se třeba obrátiti k demokracii.

Demokracie přijímá závist jako sociální fakt a jako právo. Pracuje o tom, jak by ji zužitkovala a regulovala. Prohlašuje tedy, že všichni lidé jsou si rovni, což jest lež, ale tím se jí daří zastaviti hněv člověka k člověku. Prohlašuje, že každý má býti ceněn podle služeb prokazovaných kolektivitě, takže neustále dráždí pud práce a vědeckého vynalézání. Volbami dává každému možnost ukójit své špatné vášně na úkor každého i všech. Parlamentarismem zmenšuje zlo, jež člověk může učiniti člověku, zvolňujíc běh jeho skutků. Je dcerou vědy a průmyslu, ale stala se jejich ochránkyní a jejich nadřízenou.

Má do sebe tolik zárodků smrti a tolik nezdravého semene, že by se byla neudržela, nebýti podporována skupinami, které jsou jaksi náboženstvím moderního pohanství: svobodným zednářstvím, filosofickým radikalismem anglickým a komunismem. Příští článek věnujeme této trilogii zla.

Svatý Benedikt Labre.

Helena Borgéová.

Vypovězen ze všech oás, v nichž obyčejně již na místě ctnost dochází zanícení, které slibuje Evangelium, on mlád, svoboden, bludný jest docela samotěn uprostřed zvědavého, nevalně chápavého davu. Ctnost vnitřní, hluboká, skrytá, zneuznaná. „Co obyčejně lidi upoutává,“ dí světec, „toť zevnějšek; posuzují skoro vždy a jedině podle toho, co vidí; rouška ctnosti jest jim potřebnější nežli ctnost sama.“

Svatý Labre bude chud až do krajnosti: „Co do života tělesného, není nám dovoleno starati se o příští den; výstraha Vykupitelova jest správná: *Nepečujte o zítřek*. Bůh, jenž o nás pečuje dnes, bude pečovati i zítra.“ Proto, dostane-li almužnu, již mu není zapotřebí, dává ji jinému chudásu; blahorodý dárce, pohoršen tak nepochopitelným jednáním, udeří ho holí. Benedikt Labre snese to s klidem: míti více, než potřebuje, uchýloval by se od Evangelia.

Vypuzen na poušť světa, ihned se tam docela odevzdává do vůle Boží, postihuje ji nad všeliký způsob a takřka v její podstatě. „Velmi

se raduji, že mne vede Všemohoucí. Bůh mi pomůže a povede mne na cestě, již mi naznačil.“ Jak tento hlas je veselý, když má opustiti klášterní život, kterého hledal jako přirozené rozumné pomůcky k uskutečnění svého povolání! Jaká to důvěra, že bude veden, jaká jistota a jaký pokoj! Kam jde? Co na tom sejde? S věrou a láskou se hrouží do této milosti svobodně přijímané bídy, činně s ní spolupůsobí. Pokorně tehdy vysvětluje, že „doufal v Boha a že, ač mimo svou vůli byl nucen odejíti z kláštera Sept-Fonts, s jistotou očekával, že mu Bůh přispěje vhodnou pomocí, aby rozdrtil hlavu démonovu, třebas uprostřed světa“. Přiznává se prostě, jak krutě mu bylo zápolit, aby zůstal čist, cítí se sláb a brání se modlitbou.

Nesvlékati se, toť pomůcka prostinká a rozumná, ale představil si jen, jaký to bude míti logický důsledek? Jeho životopiscové praví, že když to spatřil, pečlivě se očistil. To jest též rozumno, ale na jak dlouho to pomůže? Bude nositi v tlumoku mýdlo a prádlo na převlečení? Má vůbec vždy nějakou košili pod svou starou šedivou hazukou? Připomeňme si, že jest opravdu bez krbu a bez přístřeší. Tož bude stíhati onu havěť svlékaje se někde v houštině, bude snad buditi po-

horšení, ať tak či onak, opustí Boha pro ta neskonale drobná zvířátka?

Jakž neviděti rozluštění? Má strach, aby nebyl zavržen. „Kdyby byla v pekle jen jedna duše, mohla by to býti duše moje.“ Chce rozdrtit hlavu démonovu, ale což jeho tělo nebude zkroceno ustavičným štipáním nečistého hmyzu? On vše opustil pro Boha, jenž shlíží na pokorného. Není to učiniti se menším, býti blíže k Ježíši, jenž se přirovnával k zemskému červu? Jest mlád, mnoho osob upoutává jeho podivná vznešenost, dohadují se u něho vnitřního povznesení, ale tu jest ono hledané opovržení, ježto právě zevnějšek lidí upoutává. Podvolil se krutější klauzuře než u trapistů, a to mu pomáhá pohroužití se v ticho modlitby, setrvati sám s Bohem Stvořitelem.

Před sklepem, v němž ho milosrdně ubytovala na noc rodina Soriův za jeho pobytu v Lorettě, pravil prostince: „Vy mne neznáte, musíte mne zavřít!“ Má-li vstoupiti do jejich krámu nebo z něho vyjíti, po každé čeká, až bude vyzván, z vlastního popudu ani brvou nehne a zůstane státi pohroužen v modlitbu, dobrovolně se dávaje v područí, jež šíří kolem něho podivnou záři tichosti. Než by byl někomu na obtíž, když přistupuje

ke stolu Páně, raději odstoupí, a sotva přibude do Loretty, dá si stvrditi svůj způsob života francouzským zpovědníkem. Chudoba, čistota, poslušnost se snoubí v jeho srdci a vnitřní poddanost dospívá téměř hrdinnosti, jak jí učí svatý František Assiský, když praví, že se jest třeba podrobovati nejen událostem a osobám, nýbrž i divé zvěři, jež bez Božího dopuštění nám nemůže nijak uškoditi.

Líbaje kamení, jež mu nohy do krve rozedřelo, zvolňuje krok, když si mimojdoucí zněho posměch tropí, pohlížeje na pronásledovatele jako na pravé přátele, poněvadž nám skýtají možnost zásluhy, a miluje nepřátele i modle se za ně podle přikázání Pána Našeho Ježíše Krista, vším tím se ku podivu připodobnil Beránku Božímu. Když pak se po smrti zjevuje, maje někoho uzdraviti, mnozí z omilostněných se zmiňují o něze jeho obličej a jak jeho hrud' žhnula zápallem lásky. Zjevení ta jsou výrazem proslulé odpovědi, již dal komusi, jenž se ho tázal, jak mám milovati Boha: „Máme míti tři srdce v jednom: srdce ohnivé pro Boha, tělesné pro bližního, bronzové sami pro sebe.“

Srdce bronzové sami pro sebe! Tupí-li ho, zesměšňuje se, veřejně-li jím pohrdají, raduje se z toho, když jakási žena se ho ujme proti

uličníkům tropícím si z něho smích a častujícím ho kopanci, vyznává, „že si svými hříchy zasloužil něčeho mnohem horšího“. Snáší zimu, koná své dlouhé pouti, přes to, že jeho nohy jsou jedna rána, jako obyčejně modlí se takřka celý den na kolenou rozbolavělých od klečení a odpočívá na slunečním úpalu. Když prší v Římě ledový dešť, nezakrývá se, ba spatřili ho, an se stavěl na rohu domu, aby mu stékala na krk voda z okapu. Opravdu, počíná si přemrštěně! „Cokoliv,“ odpovídá, „trpíte z lásky k Ježíši Ukřižovanému, vždy je to příliš málo.“

Má-li trpěti, jeho láska není nikdy ukojena. Ve všem ostatním se domnívá, že má příliš mnoho. Chudoba, pokora, blíženská láska srůstají takřka v jednu jedinou ctnost, ukazující nám jeho tělesné srdce. Benedikt všude ustupuje do pozadí, nepovažuje se za nic. Když v klášteře rozdílají polévku, staví se do řady poslední, „poněvadž se bojí, že se nedostane na toho, který přijde po něm,“ a nastavuje puklou misku stále opakuje: „Málo, jen málo!“ Toť pravý opak lidské žádostivosti. Ještě před smrtí jeho poslední slova budou: „Maličko, maličko!“

Ctihodný P. Chevrier praví ve svých praktických naučeních o pokoře: „Vždy si voliti

místo poslední, t. j. pokorně si říkati, že ostatní jsou lepší než my... s láskou nechávati ostatním místo pohodlnější a příjemnější“ (Pravý učedník str. 356). Často-li jsem přirovnávala tyto dva světce, už dávno před tím, než jsem se dověděla, že P. Chevrier miloval svatého Benedikta Labra, jehož život dával čísti a rozjímati svým latiníkům a jehož obrazu si přál v kapli ústavu Prado,¹⁾ zdá se mi, že u obou vůdčí myšlenkou jest veliké ono slovo Evangelia: „Hledejte nejprve království Božího a spravedlnosti jeho, a vše ostatní bude vám přidáno.“ Zásadou jim bylo dávati nejprve nadpřirozeno, živiti duše a chtíti dokonce, aby sami jen z milosrdenství byli nadpřirozeně živeni. Tudíž tělesné srdce svatého Benedikta Labra bude projevovati svou lásku zejména vůči duším, a to zvláště modlitbou, statkem to nejvzácnějším, nejskutečnějším, ale málo známým. Jeho rozjímání mu nebránilo býti pozorným k sebe menší prokázané službě, jeho poděkování bylo neskonale delikátní, pokorně těšil, uklidňoval a povzbuzoval nešťastníky, vždy je přiváděje k základní veliké zásadě křesťanské, k lásce ke kříži. Ale příklady vnějšího

¹⁾ Ctihodný P. Chevrier založil tento ústav k přípravě zanedbaných dětí na první svaté přijímání.

milosrdenství nejsou příliš četné v tomto poustevnickém životě, proto jest mnoha lidem nepochopitelný, a přece stejně jako ostatní svatí Benedikt Labre jest velikým dobrodin-cem lidstva. Ukazuje mu Boha čině se, jak později řekne P. Chevrier, „divadlem světa“ a uskutečňuje ideál, jejž lyonský apoštol na- značil svým kněžím: „Hle, vaše budoucí poslání: hlásati slávu a svatost Boží, stkvíti se ve světě září ctností, jíti věrně svou cestou bez nepořádku a beze zmatku. Ježíš Kristus, božské slunce spravedlnosti, osvítí vaše duše a vám opět bude odrážeti jeho světlo na jiné duše.“ (Duch a ctnosti, str. 157.)

Od svatého Benedikta Labra se na nás odráží zejména světlo Krista bolestného. Stává se, že nemůžeme rozjímati umučení Páně, abychom nezřeli u Ježíše Benedikta, opovrženého, hanobeného, uplivaného, nohy jedna rána a tak jako On mlčícího. Co nám pak na tom, že je zavšiven? „Havěť jako havěť,“ zvolá r. 1860 Monsignore Pie, „což vši tělesné jsou hanebnější než vši duchovní? Pro Bůh, méně pozoru na zevnější a více na nitro...“

Benedikt Labre hrdinně hájil své duše, my však neumíme hájiti leč svého pohodlí a svého

zdraví. Ale nedávno vyšel stručný životopis mladého nákladního šofera, souchotináře, jemuž spojení s Bohem bylo nade všecko. „Není-liž také jedním z dobrodiní nemoci,“ psal Artur Leclère, „že nás staví stranou? Oh, jak mám rád toto ústraní!“

Nezdá se vám, jako byste slyšeli zvonek malomocného, jímž zvonil svatý Benedikt Labre, když byl v Einsiedelnu, necítíte, jak takový vzor vyvolává nový příval křesťanské mízy? Co na zevnějšku, co na prostředcích? Stojí opravdu život za to, abychom jej žili, není-li života vnitřního?

Přeložil Otto A. Tichý.

(Citované výroky sv. Benedikta jsou vyňaty z jeho životopisu od Coltrara, Edizione della Postulazione della Causa, 1881, Roma.)

Mexičan Antonio Soto y Goma o zkáze atheismu.

Ve shromáždění mexických právníků se jednalo o školské otázce. Socialistický řečník zahrnoval chválou státní vyučovací monopol. Tu se přihlásil k slovu Antonio Soto y Goma, revolučník známý svým prudkým bojem proti Církvi, a k velikému úžasu celého shromáždění promluvil o svobodě vyučování a výchovy. Vyznal, že neblahými zkušenostmi s odkřesťaněním veřejného života, jak se v Mexiku po léta praktikuje, jest vyléčen ze svého nadšení pro laicismus. Pravil mezi jiným: „Komunismus popírá jakoukoli tradici, i tradici rodiny. Trhá všechny svazky a všecku kázeň. Co za to poskytuje v náhradu, je morálka skepticismu. Vpravdě však existuje zákoník přirozené morálky. Světlo komunismu může svítiti jen na ssutinách. Je tudíž nezbytno, abychom znovu uvedli náboženství do veřejného života. Já, jeden z revolucionářů, bez ostychu ohlašuji zhroucení laicismu. Není u nás již mravnosti, neboť jediná solidní mravnost je ta, jež je založena na křesťanské morálce, které nás učili naši otcové. Mexiko se odtrhlo od Krista a to znamenalo jeho vnitřní zhroucení. Tím se vysvětluje, že politika dnes není nic jiného než korupce, a že revolucionáři jsou ateisté, kteří neznají jiných bohů, než peníze a blahobyť. Pravím tudíž: Vylučovati Evangelium ze školy je zločin, který bude třeba oplakávati krvavými slzami. Zachrániti republiku před zhroucením můžeme jedině tím, svěříme-li svou zemi opět do rukou nejvyššího Zákonodárce.“ *La Croix.*

Svatá Panna chudých v Banneux.

Nová zjevení v Belgii roku 1933.

Brzy poté, co se skončila řada 33 zjevení Svaté Panny pěti dítkám v Beauraingu, proskakovaly mezi lidem belgickým, vzrušeným událostmi beaurainskými, hlasy o *nových zjeveních Svaté Panny*, opět na půdě belgické, u vesničky *Banneux*. Církevní úřady daly redakcím katolických listů pokyn, aby se o těchto nových zjeveních v tisku nezmiňovaly, neboť byla obava, nevznikla-li tato nová vidění v pouhé fantasii dítěte pod vlivem zjevení beaurainských. Místní duchovní, abbé Louis

Jamin, zprvu též nedůvěřivý, podal zprávu příslušnému diecéšnímu biskupu J. Ex. Mons. Kerkhofsovi v Liége (Lutychu) a podle jeho pokynů sledoval s jinými vážnými osobnostmi další postup událostí. Již koncem března 1933 bylo redakcím dovoleno podati v tisku zprávy o tom, co se v Banneux událo. Pokrokářský tisk, jenž si utržil dosti ostudy svými hřmotivými útoky proti Beauraingu, tentokrát uznal za vhodnější nezačínati novou kampaň, a tak bylo možno bez zvláštního rozruchu konati potřebná šetření. Brzy byla ustavena dvojí vyšetřovací komise, lékařská a theologická, jíž bylo uloženo odpověděti po bedlivém zkoumání na otázky:

1. Jest možno tyto události vysvětliti pomocí vědy, tedy způsobem přirozeným?

2. Nelze-li jich vysvětliti přirozeně, možno je pokládati za nadpřirozené, t. j. za dílo Boží, či jest v nich působení zlého ducha?

Pan biskup liéžský vyzval kněžstvo i věřící k modlitbám na tento úmysl. Jeho smýšlení je s dostatek zjevno již z toho, že na místě zjevení v Banneux dovolil vystavěti kapli, jíž si Svatá Panna přála, dal zakoupiti sousední pozemky a schválil díla, jež tam vznikla k propagaci kultu *Svaté Panny chudých*. Věřící jsou utvrzováni ve své víře účinky, jež na vlastní oči

vidí. Jsou to přechetná uzdravení, jež se tam udála u pramene, jež si Svatá Panna vymínila „pro sebe“, „pro nemocné“.

Proto, ačkoli formální uznání nebylo dosud vysloveno, podáváme zde zprávu o událostech v Banneux, na základě toho, co jsme sami zjistili na místě samotném při návštěvě v červenci minulého roku a podle záznamů a spisů, vesměs s církevní úchvalou vydaných. Tím nepředbíháme definitivní úsudek církevní autority, jemuž se už předem podřizujeme, jak vyžaduje předpis papeže Urbana VIII.

Dějiště zjevení v Banneux.

Banneux jest nám polohou o něco bližší než Beauraing. Vyjedeme-li rychlíkem z Prahy v poledne, přes Norimberk, Kolín a Cáchy, ráno po 6. hodině jsme na pohraniční stanici belgické a o 7. hodině již vystoupíme ve stanici Pepingster; odtud autokarem za několik minut jsme u cíle. Je to z Pepingsteru 7 km. Silnice točitě stoupá v krásné přírodní scenérii. Po obou stranách les. Mohutné staré listnaté stromy se kupí v dlouhých rozlohách nebo volně rozpínají své koruny na táhlých čistých paloucích. Jako bychom projížděli přírodním parkem. Že krajina je půvabná

a zdravá, lze usouditi již z toho, že nedaleko odtud je proslulé lázeňské místo Spa. Zastavíme se před starobyrou kaplí u silnice. Za ní jsou roztroušeny domky. Je to vesnička Tancrémont. Kaple je celý den otevřena, osvětlena svícemi a stále navštěvována. Chová se v ní památný kříž. Postava Kristova je řezba 1¹/₂ m výšky. Je zobrazen oděn suknicí s rukávy a stojící na podstavci, s vítěznou korunou na hlavě a velebným výrazem ve zmučené tváři. Kříž byl před sto lety nalezen u Tancrémontu v zemi. Jeho původ sahá jistě aspoň do 12. století. Je znám pode jménem Le vieux Bon Dieu - Starý Pánbíček. H. Davignon napsal o něm román téhož jména. Poslední dobou konávají se tam náboženské hry v přírodě na způsob pašijí. U kaple je konvent mnichů benediktinů, odbočka slavného opatství Amay, kdež se mnichové zvláště věnují studiu pravoslaví s hlediska dogmatického, historického a liturgického, připravující se, aby mohli pracovati o sjednocení Ruska s Římem. Mají tam bohatou slovanskou knihovnu se všemi časopisy pojednávajícími o unionismu. Z Amay má býti tento unionistický ústav přeložen úplně do Tancrémontu, kdež se již za tím účelem stavějí budoby.

Zde již cesta běží po rovině a brzy za-

hlédneme před sebou na obzoru kostel vesničky Banneux. Ale nedojedeme až do vsi, neboť místo Zjevení jest několik set kroků před ní, u samé silnice. Tam se končí les a až k osadě se táhnou louky močálovité, proto nazývají ono místo *Fange*, Slatina. Na pokraji lesa vystavěl si dělník Julien Beco domek. Byl to muž příčinlivý a poctivý a pečlivě sháněl výživu své rodině, sedmi dětem, z nichž jedenáctiletá Marietta byla nejstarší. Do hostince nikdy nešel a novin nečetl. O náboženství však se nestaral, do kostela nechodil a proti kněžím byl zaujatý jako většina tamních mužů, kteří vězeli tehdy úplně ve vleku socialismu. Jeho žena aspoň ještě chodila jednou za rok ke správě Boží, ale jinak též nechodila do kostela, poněvadž téměř co rok byla požehnána novým dítkem. Nedbali ani, aby děti chodily pravidelně na katechese. Marietta jen zřídka se objevila v kostele a na katechesi, a proto ji nemohl kněz ani připravit na přijetí sv. svátostí.

Marietta se narodila 25. března 1921, o Zvěstování Panny Marie. Toho roku připadl na ten den Velký pátek. Byla dítě zdravé, velmi otužilé, čilé k práci a veselé. Poněvadž matka bývala často nemocna, na Mariettě spočívala všechna tíha péče o sourozence, jež

všecky odchovala. Byla starostlivou maminkou té drobotiny a všecky děti na ní lpěly. Mimo děti měla na starosti i kuchyni, drůbež a krámek. Dovedla zdati všecky ty práce beze stesku a nalezla si i chvílku, aby si zadováděla s družkami. Bylo jí rozkoší proběhnouti se v lese, kdež byla jako doma, a zpívajíc si šplhala na nejvyšší větve stromů jako veverka. Uměla napodobiti zpěvy a zvuky lesních ptáků a neznala strachu. Ani si neuvědomovala všech těch sebezapření, jež jí ukládal denní život, zvláště, když nedostatek byl u nich častým hostem, poněvadž otec býval časem bez výdělku.

Jednou našla na cestě roztrhaný růženec. Vzala si jej a od té doby se jej modlívala jednou za týden, obyčejně v sobotu. To byla všecka její pobožnost. Křížek z toho růžence si připíchla v kuchyni na stěnu, ale otec jednou, nalepuje na stěnu papírové tapety, přelepil i ten křížek, jediný to náboženský odznak v jejich domku. Náboženských knížek vůbec neznala — stěží si pročetla nějaký článek ze školní čítanky, zbylo-li jí k tomu času.

Ale snad pro velikou obětavost, již jevila ve svých starostech o rodinu, a pro čistotu duše, dobrosrdečnost a prostotu, zalíbilo se Svaté Panně vyvoliti si toto dítě za důvěrníci.

První zjevení - 15. ledna 1933.

V neděli 15. ledna 1933 večer Marietta vyhlížela z okna kuchyně, klečíc na lavici. Její bratr Julien odpoledne odešel do vsi za kamarády a dosud se nevracel, ač už bylo 7 hodin. To působilo Mariettě starosti. Venku byla tma, jen tu a tam se kmitala hvězdička.

Tu náhle vidí před domem na dvorku, asi čtyři kroky od silnice, *krásnou, bělostnou, zářící Paní*. Vznášela se asi 30 cm nad zemí, s hlavou lehce nakloněnou k levému boku, s rukama sepjatýma, a líbezně patřila na Mariettu.

„Oh, maminko, nějaká paní je v zahrádce!“ volá udivená dívka na matku.

Matka se usměje tomuto divnému nápadu, ale když přistoupí k oknu, vidí několik vteřin světlé obrysy postavy. Marietta však vidí stále stejně určitě krásnou Paní a popisuje matce její úbor: je oděna v bílý šat, opásána modrým pasem, na hlavě, ozářené světelnými paprsky, jemný závoj splývající přes ramena a lokty ke kolenům. Z pod šatu bylo viděti pravou nohu a na ní zlatou růži. Matka v rozpacích vyjde na chodbu a zamkne dveře.

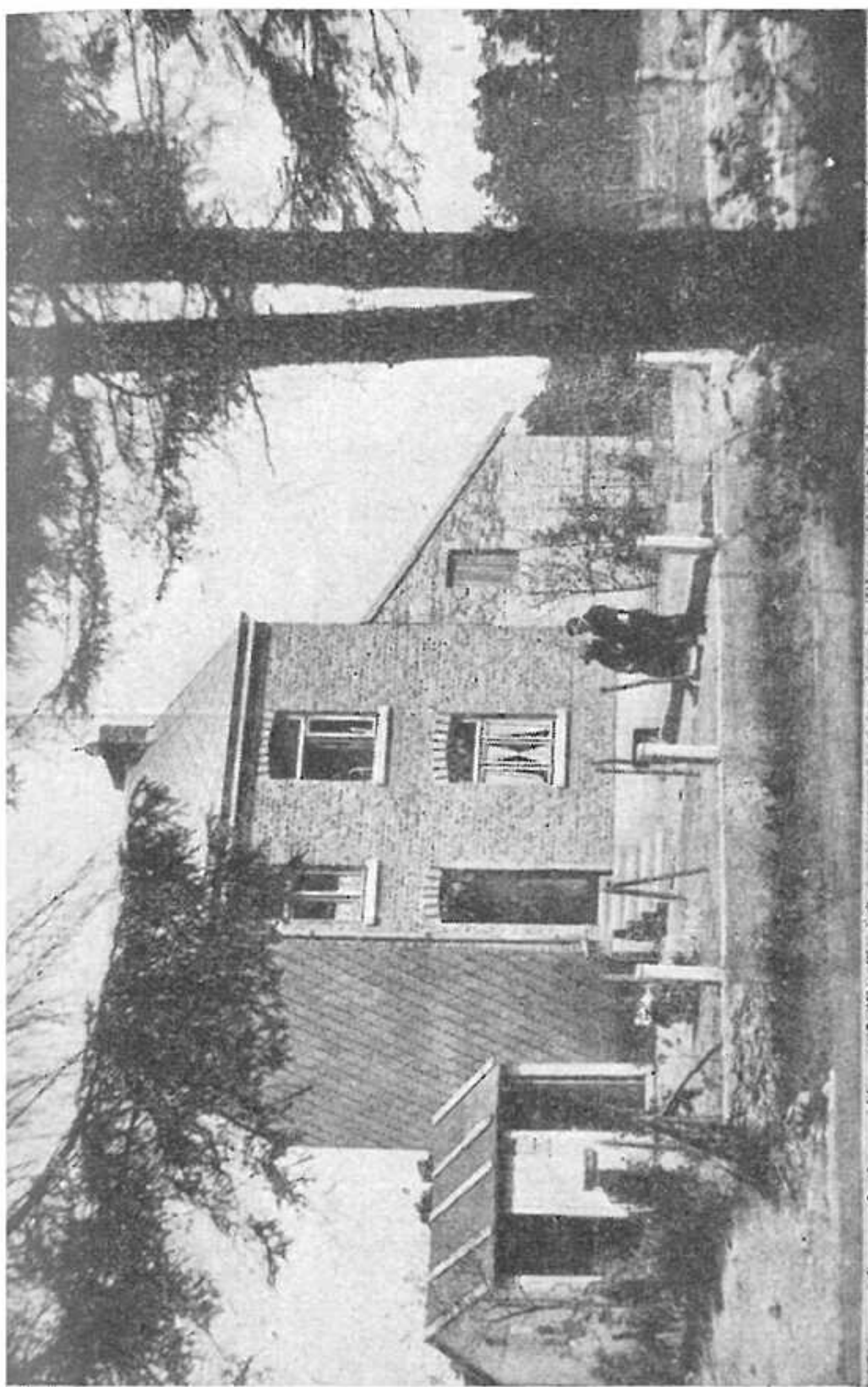
Marietta praví: „Je to Svatá Panna! Je tak krásná!“ sáhne po růženci a modlí se. Při tom

stále jasně vidí krásnou Paní a je uchválena jejím půvabem a dobrotou, jež vyzařuje z její tváře.

Asi za deset minut praví k matce: „Smím vyjít ven? Ona pohybuje rty a dává mi znamení, abych vyšla za ní!“ Přitom dívka napodobí pohyby zjevení: levou ruku drží na hrudi, pravou pozdvihuje a kyne ukazováčkem. Matka však odmítla, odtrhla dceru od okna a zatáhla záclonu. Marietta však nemohla odolati a znovu se vrací k oknu a modlí se dále tiše a zbožně. Ale Paní už nebylo viděti.

Zatím otec, jenž ve světnici uspával děti, vkročil do kuchyně. Když Marietta vyprávěla, co viděla, dal se do smíchu a odbyl ji, ať neblázní.

Druhý den se Marietta svěřila své družce, desíleté Josefině Léonardové a ta s tím běžela k panu kaplanu abbé Jaminovi. (Je vlastně farářem, ale duchovní správcové menších osad tam slují kaplani.) „Marietta Becova viděla včera Svatou Pannu,“ oznamovala všecka vzrušena. „Oh, to ne,“ namítl kněz, „Svatou Pannu viděti není tak snadno!“ Pomyslel si, že Marietta slyšela asi o dětech z Beauraingu a vyvolala si ve fantasmii podobnou představu, i domluvil dívce, ať už o tom

Domek rodiny Becovy, z jehož okna - dole - viděla Marietta Svatou Pannu.

nikde nemluví, neboť se obával „epidemie“ vidění.

Ve středu 18. ledna abbé Jamin viděl Mariettu v kostele na Mši svaté, čemuž se podivil, a ještě podivnější mu bylo, když byla i na katechesi, neboť od 29. října se tam neukázala. Tentokráte se už předem vyptala dětí, co mají uloženo.

Po katechesi p. kaplan ji zadržel a povzbudil, aby pravidelněji docházela na katechese. A vzpomenuv si na to, co mu vyprávěla Josefina, chtěl se přesvědčiti, je-li účast Marietty na Mši sv. a na katechesi v nějakém vztahu k té „dětské vidině“. Proto se jí dotazoval, aniž dal najevo, že tomu přikládá nějaký význam. Dítě odpovídalo prostě, jasně a určitě. Kněz ukončil rozhovor tím, že ji povzbudil, aby ctíla a milovala Pannu Marii, ale aby nic nedala na taková vidění, před nikým o tom nemluvila a vůbec ani na to již nemyslíla.

Druhé vidění - 18. ledna.

Toho večera byl otec Beco svědkem zvláštního výjevu. O 7. hodině Marietta znenadání vyběhla do zahrádky, - vlastně do dvorku - neboť bylo to jen ohražené místo před domem.

Otec vyšel za ní a vidí, že tam klečí, nedbajíc tmy ani zimy a šeptem se modlí. Bylo 12 stupňů mrazu.

Otec všecek zmaten nevěděl co počítí. Čekal asi čtvrt hodiny. Poté se rozhodl zavolatí pana kaplana. Nezastihl ho však doma. Zastavil se tedy pro svého dobrého známého, p. Michaele Charlesèche, muže klidného a rozvážného. Když spolu přicházeli k domu, vidí, že dívka vstává a směřuje k silnici. „Marietto, Marietto, kam pak jdeš? Vrať se domů!“ volá na ni otec. Dítě ani se nezastavujíc tiše odpovídá: „Ona mě volá,“ a jde na silnici. Oba muži ji následují se staženým světlem svítilny.

Marietta kráčí po silnici směrem k Tan-crémontu, modlíc se. Svatá Panna se vznášela před ní, vlídně na ni patříc - jak potom Marietta vyprávěla. Po několika krocích se dívka zastavila, poklekla a po několika Zdrávasech opět vstala a šla dál. Takto se třikrát zastavila a poklekla. Ve vzdálenosti asi 100 metrů odbočila k okraji silnice, kde neznametelný pramének vytéká z lesního břehu a ztrácí se v mělkém příkopu. Tam poklekla a modlila se dál, poté ustala, jakoby naslouchajíc. Nato ponořila ruce do vody a říkala, jakoby opakujíc uslyšená slova: „*Tento pra-*

men je vyhrazen pro mě.“ Přitom hleděla stále vzhůru nad pramen.

Poté jako by se probírala ze sna, vstala. Ulekla se vidouc se ve tmě, které dosavad nepozorovala, hned se však uklidnila, jakmile viděla na blízku oba muže. Vrátivši se domů, modlila se ještě chvíli a potom vyprávěla, že *Paní* se jí zjevila v zahrádce a pokynula jí, aby šla za ní. Třikrát se *Paní* cestou zastavila, při čemž Marietta poklekla. U pramene jí *Paní* řekla:

„Ponoř ruce do vody. - Tento pramen je vyhrazen pro mě. - Dobrou noc. Na shledanou!“

Otec Mariettin se ještě večer sešel s p. kaplanem a vyprávěl mu, čeho byl svědkem s p. Charlesèchem. Nakonec prosil, mohl-li by přijíti zítra ráno k svaté zpovědi a k sv. přijímání. Tato změna v duši houževnatého socialisty ohromila kněze, ale nedal najevo, že mu tento obrat byl zároveň výmluvným znamením.

Po zjeveních, jež se udála v Beauraingu, abbé Jamin se domluvil s několika zbožnými osobami, mezi nimiž byl P. Bonifác Marmol O. S. B. a dvě řeholní sestry, že budou konati nověnu k Panně Marii, aby podala důkaz, že zjevení v Beauraingu jsou pravá, a když tam řekla, že obrátí hříšníky, aby taková obrácení

*

*Cesta po které Svatá Panna vedla Mariettu.
Nad hvězdičkou pramen, jež si vymínila - pro nemocné.*

způsobila v Banneux, kdež vládla hrozná netečnost a zaujatost proti náboženství. Ještě před rozmluvou s otcem Mariettiným si abbé Jamin pomyslí: Kdyby se tak otec toho dítěte obrátil... A hle, nyní z čista jasna na konci oné novény dostává se mu žádaného znamení: Julien Beco si žádá sv. svátostí.

Ráno otec Mariettin skutečně přišel do kostela, velmi zbožně přijal svaté svátosti a od té doby koná věrně všechny povinnosti křesťanského muže.

Třetí zjevení - 19. ledna.

Večer v tutéž hodinu vyšla Marietta do zahrádky modlit se. Jen poklekla, rozpjala ruce a zvolala: „*Oh! je zde!*“ Přítomný Dom de Marmol jí pošeptal, aby se zeptala: „*Kdo jste, Paní?*“ Dívka předloživši tuto otázku, opakovala slova odpovědi, kterou uslyšela: „*Ah! Svatá Panna chudých!*“ Poté vstala ze dvorku a vyšla toutéž cestou jako předešlý večer, opět se třikrát zastavujíc a poklekajíc.

U pramene dívka poklekla a tázala se: „Včera jste řekla: Tento pramen je vyhrazen pro mě...“ A opakovala odpověď, již na svou otázku uslyšela: „*Pro všechny národy.*“

Opět krátké odmlčení a Marietta opakuje slova: „*Pro nemocné.*“

Paní jí dále řekla: „*Přicházím uleviti nemocným. - Budu prositi za tebe.*“

Těchto slov Marietta neopakovala, nýbrž řekla na každou větu: „*Merci. Děkuji.*“

Toho večera - jak na druhý den při výslechu dívka vypovídala - neobjevila se Paní v zahrádce náhle, nýbrž bylo ji viděti zprvu v dáli na obloze, docela maličkou. Jak se přibližovala, zvětšovala se a velebně se snášela na popelavém obláčku v prostoru mezi dvěma jedlemi za silnicí proti domku, až zaujala své obvyklé místo na dvorku. Po své návštěvě zmizela tímtéž zpětným směrem. Podle měření důlních inženýrů byl to směr jihovýchodní; přicházela od končin belgických provincií namurské a luxemburské.

Dívka opakujíc při vidění název, jež Paní zjevovala, řekla: „Ah, Svatá Panna chudých!“, ale Paní sama neřekla slovo „svatá“, nýbrž prostě: „*Je suis la Vierge des Pauvres. Jsem Panna chudých.*“

Ve franštině již pouhé „La Vierge“ znamená „Panna Maria“.

Pozoruhodné jest, že les, u něhož se Svatá Panna zjevovala, jest matetkem chudých. Opat Hugues d'Auvergne listinou z r. 1361 jej prohlásil za „bien bannal“, za lenní úděl chudých. Odtud i název obce Banneux. Do-

savad chudí dostávají dříví z toho lesa. Avšak titul „Panna chudých“ je hlouběji zdůvodněn a případný právě pro nynější dobu.

Marietta jsouc zvyklá mluvit většinou valonsky a nechodíc mnoho do školy, nerozuměla slovu *soulager* (uleviti). Jen ze souvislosti se dohadovala jeho významu. Rovněž slovo *nations* (národy) bylo jí cizí.

Čtvrté zjevení - 20. ledna.

V pátek nechali rodiče Mariettu celý den v lůžku. Nebyla nemocna, ale velmi unavena. Když večer chtěla vstát, otec jí bránil, neboť venku silně mrzlo. Dceruška se dala do pláče a prosila, až ji otec pustil. Poklekla v zahrádce a modlila se. „Teď přichází!“ zvolala vroucně. Paní se snesla tímž způsobem s nebe mezi jedlemi jako včera. Otec vybídl dívku, aby se zeptala, co si Paní přeje. Marietta se hlasitě otázala: „Co si přejete, má krásná Paní?“

„*Malou kapličku*,“ uslyšela v odpověď, což také hlasitě opakovala.

Potom Paní vztáhla ruce nad její hlavu a požehnala ji znamením svatého kříže.

Dítě skleslo jako ve mdlobách. Přítomný lékař ji vyzdvihl a odnesl domů. Při prohlídce však neshledal v jejím zdravotním stavu nic nenormálního.

Na druhý den abbé Jamin vyslýchaje ji a slyše, že jí Svatá Panna dala požehnání, pravil jí: „Marietto, nyní jistě už je všemu konec. Teď už nemusíš večer vycházet. Poslechni tedy tatínka, když ti řekne, abys večer zůstala doma.“ Dceruška místo odpovědi štkala a plakala. Potom dodala: „Já jsem ji viděla! Já jsem ji slyšela!“, jako by se bránila domnění, že vše bylo pouhým preludem. Že však nebude večer chodit do zahrádky, neslíbila.

Páté zjevení - 11. února.

Tři dlouhé týdny čekala Marietta marně na krásnou Paní. Večer co večer se vytrvale modlila na dvorku - tři, pět i šest růženců. Což Svatá Panna již na ni zapomněla?

V sobotu 11. února večer modlila se opět na dvorku růženec. Při druhém růženci vstala, neboť ji klečení již zmáhalo. Při třetím desátku náhle padla na kolena a setrvala tak chvíli. Potom vstala a kráčela s očima pozdviženými k prameni, opět třikrát se zastavujíc a poklekajíc. U pramene se pomodlila ještě půldruhého desátku. Potom na chvíli ustala, zvolna se pokřižovala a řekla dvakrát: „*Děkuji!*“ Pak tiše plačíc vstala a nevšímajíc

si přítomných osob šla mlčky domů. Tam ještě asi 10 minut zůstala jako v snění a rukama si zastírala oči.

Potom se ochotně podrobila výslechu. Mezi jinými byla tam též ředitelka léčebného ústavu pro nervové choroby, zevrubně ji vyšetřovala, ale nic zvláštního na ní neshledala.

Poté se Marietta odebrala na faru a prosila p. kaplana, aby ji zítra, v neděli, připustil k svatému přijímání. Na dotaz, proč u pramene dvakrát řekla „Děkuji“, sdělila, že to byla odpověď na slova Svaté Panny, která řekla:

„Přicházím zmírniti utrpení. - Na shledanou!“

Mariettě bylo naprosto neznámo, že toho dne bylo právě 75. výročí prvního zjevení Panny Marie v Lurdech.

Šesté zjevení - 15. února.

V neděli 12. února Marietta zářila štěstím. Byla ráno u svatého přijímání a předešlý večer jí Svatá Panna řekla „Na shledanou!“ - jistě tedy přijde.

Večer kolem 7. hodiny asi 20 osob se modlilo v zahrádce. Všichni čekali, že určitě nastane zjevení. Ale nic se neudálo. Marietta

se modlila růženec za růžencem, její zraky se pátravě upíraly k prostoru mezi vršky jedlí, ale všechno marno. Zarmoucena a štkajíc vrátila se konečně domů.

Ani v pondělí a v úterý nenastalo zjevení.

Ve středu však, 15. února, při druhém růženci náhle Marietta ustala v modlitbě. Byla opět oblažena viděním. Po chvilce mlčení přednáší jasně a zřetelně prosbu: „Svatá Panno, pan kaplan mi řekl, abych Vás požádala o nějaké znamení.“ Na to uslyšela odpověď:

„Croyez en moi... Je croirai en vous... Priez beaucoup.“

Slova ta znamenají: „*Věřte ve mne... já budu věřit ve vás. Modlete se mnoho.“*

Nebo: „*Důvěřujte ve mne a já budu důvěřovati ve vás.“* Lze je též vyložit: „*Svěřte se mně, a já se svěřím vám.“*

Když potom při výslechu abbé Jamin namítal, jak mohla Svatá Panna říci, že „bude věřit v nás“, Marietta se přiznávala též, že si těch slov nedovede vyložit, ale ujišťovala, že přesně tak byla řečena. Pan kaplan si však brzy vzpomněl, že také v Evangeliu je podobné slovo: Sv. Jan vypráví, že když Ježíš byl v Jerusalemě ve sváteční den velikonoční, mnozí v něho uvěřili, vidouce znamení, jež

činil. *On však se jim nesvěřoval* - Ipse autem non credebat semetipsum eis, - poněvadž znal všechny a poněvadž mu nebylo potřebí, aby kdo vydával svědectví o člověku: neboť věděl, co jest v člověku (Jan 2, 23-25).

Také ve Fatimě řekla Panna Maria 13. září 1917, když byla žádána o uzdravení nemocných, že „některé uzdraví, některé však nikoli, poněvadž Pán k nim nemá důvěry.“

Lidé svou nevěrností maří spasitelné úmysly Boží. Věrnost za věrnost - toť asi myšlenka vyslovená Svatou Pannou.

Za téhož zjevení bylo Mariettě také svěřeno tajemství, jež nemá nikomu vyjeviti, ani otci ani matce. Když se jí potom tázal p. kaplan, je-li to něco smutného, pravila, že nikoli. „Je to tedy něco veselého?“ Na to neodpověděla, zůstávajíc na rozpacích.

Na konec ještě jí Paní řekla opět „*Na shledanou.*“

Sedmé zjevení - 20. února.

Čtyři další dni uplynuly v modlitbách bez vidění. Ale v pondělí 20. února, když Marietta klečíc pomodlila se první růženec a potom vstala a začala druhý, náhle padla na kolena. Opět viděla svou krásnou Paní.

Po několika minutách vstala a kráčela opět po silnici k prameni, s tím rozdílem, že se modlila jen při trojím pokleknutí, nikoli však u pramene. Když se potom probrala z vidění, pravila přítomným, že Svatá Panna ji vedla jako jindy k prameni a než se vzdálila, řekla jí:

„Mé milé dítě, modli se mnoho! Na shledanou!“

V noci o půl 11. hod. otec Beco, jenž myslil, že Marietta už dávno spí, spatřil ji, jak ještě klečí, opřená a napolo spící, s růžencem v ruce.

Osmé, poslední zjevení - 2. března.

Minul desátý den od posledního zjevení a Svatá Panna nepřicházela. Marietta však vytrvale čekala, neboť Svatá Panna byla posledně opět řekla: „Na shledanou!“ Každý den se dívka modlila na místě zjevení několik růženců.

Ve čtvrtek po Popelci, 2. března odpoledne se spustil dešť. Až do večera jen se lilo. Marietta však přesto se modlila v obvyklou hodinu v zahrádce. Náhle při třetím desátku třetího růžence zadul prudce vítr a lijavec v tom okamžení úplně ustal. Zároveň také Marietta utichla, rozpjala paže a několik

minut setrvala v klidném patření, načež zřetelně vyřkla: „Ano.“ Poté vstala a jako v rozběhu padla rovnou na zem s rukama rozpjatýma před sebe. Svědkové neměli dojem, že je to mdloba, nýbrž že padla na tvář k nohám Té, kterou zřela před sebou. Co se událo za toho vidění?

Svatá Panna s výrazem milým, ale vážným řekla:

„JSEM MATKA SPASITELOVA, MATKA BOŽÍ...
MODLI SE MNOHO... S BOHEM...“

Potom vztáhla opět nad dívku ruce, jako 20. ledna, požehnala jí a vrátila se do nebe.

Na druhý den byl první pátek měsíce, zasvěcený Božskému Srdci. Marietta šla s otcem k sv. přijímání. Po katechesi ji pan kaplan vyslýchal a když mu vše vypověděla, tázal se jí s úsměvem: „A proč pak jsi tak smutná?“

Dívence se zalily oči slzami a pravila: „Oh, vy se smějete... ale Ona už nepřijde... ne, již odešla a už jí víckrát neuvidím, neboť tentokrát mi řekla: S Bohem!“

Kněz dítě těšil, že přece uvidí Svatou Pannu v nebi, tam že na ni bude čekat... Touto myšlenkou se Marietta jaksi utěšila, neboť s výrazem štěstí odcházela domů.

Od té doby se modlí denně večer na místě zjevení trojí růženec, vždy s podivuhodnou zbožností.

Marietta po zjeveních.

Marietta - *divoška*, jak jí říkali v Banneux pro její živou letoru - stala se předmětem pozornosti, a to ne vždy příjemné. Tamní lidé jejím výpovědem nevěřili a zahrnovali ji posměšky a nadávkami. Nejednou utržila i rány. Přezdívali jí posměšně „panna chudých“, „Bernadetta“ a všelijak jinak. Malí uličníci před ní ve škole klekali a žádali ji o požehnání. Spolužačky posměšně napodobovaly „krásnou Paní“. I od svých příbuzných mnoho zkusila, zvláště od jedné tety. Když jednou přišla od svatého přijímání, ptala se jí teta, zda opět jedla chrousty. Usilovali odvésti její myšlení od zjevení. Podstrkovali jí dvojsmyslné obrázkové časopisy - ona ani na ně nepohlédla. Nabízeli jí, že ji vezmou k tanci - ona rázně odmítla. Jeden výrostek jí vyťal takový políček, že jí několik měsíců zůstala po něm stopa na tváři. Dokonce tvrdili, že kaplan jí popletl hlavu knížkami o Lurdech a o Zjeveních. Je pravda, že jednou v besídce Marietta listovala v obrázkové

knížce o Lurdech, kterou tam zahlédla - ale to bylo již po jejích zjeveních. - Také ovšem rodiče byli vystaveni útokům.

Ale osobnosti vážné a schopné správného úsudku pozorovaly dívku bez zaujatosti. Lékař, jemuž bylo uloženo, aby zkoumal obrazotvornost dítěte, prohlásil, že Marietta vůbec nemá schopností obrazotvorných. Psychologové zkoušeli její inteligenci: stanovili pro ni mentální věk čili rozumovou úroveň asi devítiletého neb dokonce sedmiletého dítěte. Nebylo jí lze upříti bystrosti, ale ta se projevovala jen v praktickém oboru, kdežto pro hloubání nemá valného smyslu. Specialisté nervových chorob neobjevili na ní ani stopy halucinace nebo psychopathických příznaků. Lékař Dr. Heuse z blízkého Nessonvaux, jenž po šest roků navštěvoval rodinu Becovu, vydává toto svědectví o jejím zdravotním stavu:

„Vím z vlastního pozorování, že tato dívka nikdy nestonala a že také po celou dobu zjevení konala dále všecky domácí práce jako dosud, krom jednoho dne (19. ledna), kdy pro únavu zůstala na lůžku. Také jiní měli možnost ji pozorovati, ale žádný příznak anomalie nebyl u ní objeven. Mínění o deliriu a horečce jsme povinni vyloučiti.“

Co do vnějšího chování nesnažila se „divoška“ změnití svou přirozenou veselost ve vážnost. V den, kdy očekávala druhé zjevení, zvítězila jakožto daleko první v běhu o závod, který uspořádal učitel v Banneux. Po zjeveních lezla v lese po stronech jako dříve. A dnes, po třech letech, ještě si nezvykla choditi pomalu.

Zjevení však způsobila v ní velikou vnitřní změnu. „Mé milé dítě, modli se mnoho,“ řekla jí Svatá Panna. A Marietta věrně plnila tuto výzvu, nejen dlouho se modlíc denně na místě zjevení, ale ještě i v noci bdíc na modlitbách. V době zjevení bylo jí viděti někdy poněkud smutnou. Když se jí ptali, co ji trápí, povzdechla: „Lidé se tak málo modlí!“

Po pátem zjevení Marietta prosila pana kaplana, aby ji připustil k sv. přijímání a od té doby přicházela ke Stolu Páně velmi často, později denně.

Svatá Panna projevila soucit s nemocnými a trpícími. Tento soucit se odráží i v srdci dívčině. Když přicházeli nemocní do Banneux k zázračnému prameni, Marietta se něžně k nim skláněla, plakala nad nimi, povzbuzovala je k důvěře a tiskla jim ruce na ujištění, že se bude za ně modlit.

Doma zůstávala dále svým bratrům a

sestřičkám pečlivou maminkou. Lékař povoláný k jejímu nemocnému bratříčkovi vypravuje, jak Marietta nad ním ronila proudy slz a vzdychla: „Já nechci, aby můj malý bratříček zemřel...“ A kněz, jenž přišel po půlnoci k maličkému, který se už zdál umírat, zastihl Mariettu na dvorku, klečící na zvlhlé půdě ve vroucí modlitbě.

Čím více se šířila známost o zjeveních a o uzdraveních, jež se udála u pramene, tím více byla Marietta obléhána návštěvníky. Kdekdo chtěl od ní slyšeti něco z jejích zjevení. Marietta nelibě nesla, že se jí věnuje tolik pozornosti, ale ze snahy, aby oblažující zvěst Svaté Panny se šířila a aby zvláště chudí a trpící byli povzbuzeni k modlitbě a důvěře, znovu a znovu tlumočila své poselství. Později však byla zproštěna těchto nekonečných výsledků. Když úřední komise začaly vše projednávati, byl Mariettě dán pokyn, aby nyní již nikomu o zjeveních nevyprávěla. Dívka s radostí uposlechla, neboť bylo to pro ni vysvobození, ale dlužno se i v tom obdivovati její poslušnosti a pevnosti, neboť ač je to dítě citlivé a ochotné, odolá i osobnostem význačným, jež by přece nějaké slovíčko z ní rády vyloudily, a zamluví řeč nebo odběhne, ani se neomlouvajíc. Rovněž odskočí, když

postřehne, že někdo na ni namíří fotografický aparát. Ač jsme věděli, že ani podpis nemá nikomu dávati, přece když jsme seděli s její matkou v jejich domku, požádali jsme ji o podpis na obrázku. Ona jen se usmála, otočila se jak na obrtlíku a už byla za dveřmi.

Nyní Marietta je v Liége v domě řeholních sester a učí se opatrovati nemocné. V sobotu však přijíždí domů a zdrží se přes neděli. Pan biskup často navštěvuje klášter, sloužívá tam mši svatou a hovoří s Mariettou, jež je k němu upřímná a sdílná. Je to snad pozvolná příprava k životu řeholnímu? „Kdyby mi Svátá Panna byla řekla, ať se zabiji, byla bych to učinila,“ prohodila jednou Marietta, odhalujíc tím mimoděk svou velkodušnost a vroucnost.

„Malou kapličku“.

V zahrádce na místě zjevení věřící poklekali k zbožným modlitbám a postavili tam prozatímní sošku Panny Marie. Od jara stále tam kladli květy a kytice a dokola planul věnec svící. Počet poutníků rostl zvláště po prvních zázračných uzdraveních, a poněvadž Svátá Panna projevila přání, aby tam byla postavena „kaplička“, předstihovali se v da-

rech, aby měli podíl na splnění jejího přání. Brzy se sešlo tolik příspěvků, že byl pozemek i s domkem rodičů Mariettiných odkoupen. Otec Beco si postavil domek nový, za domkem původním. Přístavky a kolny u původního domku byly zbořeny a v domku ponecháno vše v tom stavu, jak to bylo v době zjevení. Se schválením páně biskupovým byl ve svátek Nanebevstoupení Páně 25. května 1933 za velké účasti lidu položen základní kámen ke kapli. Marietta nabrala lopatkou malty a zatmelila v základním kameni jamku, v níž byla uložena pamětní listina. Svatá Panna chtěla „malou kapličku“. Proto postavena skutečně malá kaplička, při čemž se počítalo, že vzhledem k universálnímu rázu zjevení dojde později k stavbě velkolepé svatyně opodál místa zjevení. Stavěna z kamene ve slohu starobylých valonských kaplí. Stavitel

i zedníci svou prací přinášeli též oběť Svaté Panně s přáním, aby se jí kaplička líbila.

Již 15. srpna se konala slavnost posvěcení kaple, za účasti velikých davů poutníků. Od té doby slouží se tam denně Mše svatá. V okénkách zobrazeny na skle výjevy zjevení a stěny obloženy votivními mramorovými tabulkami, jednotně upravenými.

„Tento pramen jest vyhrazen pro mě.“

Zřídlo, jež si Svatá Panna vymínila „pro sebe“, „pro nemocné“, nebylo v době zjevení téměř znáti. Byla to pouhá mokřina, z níž jen slabě unikala voda, ztrácejíc se v příkopu. Ten tenký pramének měl stačiti „pro všechny národy“?

Leč po zjeveních lidé chtějíce si nabrati vody, vyhloubili zřídlo a voda vytékala hojněji. A přibývalo jí s počtem poutníků. V dubnu bylo zřídlo vyhloubeno ještě více, zřízena betonová jímka a zapuštěno čerpadlo. Pramen vydal již přes 2000 litrů denně. Ale i toto množství se zdálo nedostatečné pro nával lidí, kteří již v následujících měsících se hrnuli k posvátnému prameni. Když jednu neděli se voda od rána nepřetržitě čerpala, přišli dozorci k p. kaplanu Jaminovi, že bude

dlužno čerpání omeziti, jinak že se nedostane na další nebo dokonce pramen se úplně vytáhne. Pan kaplan šalamounsky usoudil: „Jen je nechte čerpati. Je-li ten pramen od Panny Marie, bude vody stále dosti.“ A nemýlil se. Síla pramene ještě vzrostla a neztenčila se ani za největšího sucha.

Nyní se voda rozesílá opravdu již mezi *všecky národy* a do Banneux přicházejí se všech stran děkovné dopisy za blahodárné účinky, jež voda způsobila při vzývání Svaté Panny chudých. Rozesílá se bezplatně, za pouhou náhradu expedičních výloh. Adresa: „*Caritas*“, *Banneux-Notre-Dame, Belgique*.

Chemickým a bakteriologickým rozborem, jenž byl vykonán na Hydrologickém ústavu v Liége i v jiných laboratořích, souhlasně shledáno, že je to obyčejná, velmi čistá pitná voda bez jakýchkoli organických příměsí.

Uzdravení nemocných.

Svatá Panna řekla, že přišla „uleviti nemocným“ a pramen vymínila „pro nemocné“. Tento slib povzbuzoval důvěru nemocných a brzy se vydávali nebo dali dopravovati do Banneux, aby se tam u pramene doprošovali uzdravení. Již při stavbě kaple

družstvo „Caritas“, jež se ustavilo k obsluze poutníků a nemocných, zařídilo pro nemocné provisorní útulek. Ten však brzy nestačil, i byl odklizen a k tomuto účelu zakoupen byl nedaleký zámek Château des Fawes. Kupní cena byla splacena z příspěvků poutníků za jediný rok. O prvním výročí zjevení 15. ledna byl zámek posvěcen a odevzdán svému účelu. K obsluze nemocných povolány řeholnice sv. Vincence, „služebnice chudých“.

Nemocní bývají dopravováni ke kapli a k prameni na nosítkách a ve vozících. Služby ty konají nezištně četní mužové a ženy, z lásky k Svaté Panně chudých a k nemocným.

Jako Svatá Panna vkládala ruce na Mariettu, koná se obřadní vkládání rukou s modlitbami nad jednotlivými trpiteli.

Již v prvních měsících po zjevení Svaté Panny chudých se udály v Banneux podivuhodné případy uzdravení, a jejich řada stále roste. Uvedeme aspoň některé:

Paní *Goethalsová* z Antverp utrpěla v červnu 1932 automobilovou nehodou zlomení spodní čelistní kosti a spánková kost se jí vtlačila do hlavy. Den ze dne bylo s ní hůře. Na levé ucho ohluchla, pravým slyšela jen slabě. Lékaři prohlašovali případ za nevyléčitelný. Ústa měla znetvořená, jen s velkou námahou

je mohla pootevřítí. Čelistí nemohla pohnouti a tudíž ani požívatí tuhé potravy. Zvěděvši o zjeveních v Banneux, pojala důvěru k Svaté Panně a přála si tam jeti. Ač byla velmi zesláblá, přivezli ji tam 21. května. Cesta byla pro ni mučednictvím. U pramene ji posadili do lenošky a vzývali Svatou Pannu. Pokoušeli se vpraviti nemocné do úst hlt vody, přičemž krvácela z nosu a z levého ucha. Myslili, že je to velikým vedrem, jež bylo toho dne, i odnesli ji do stínu lesa. Tu náhle měla pocit, že je úplně uzdravena. Požádala o sendvičku a ku podivu všech ji snědla bez sebe menších bolestí. Mohla dokonale pohybovati čelistí a otvírati bez bolestí a obtíží ústa. Zánět a znetvoření zmizely. Na zpáteční cestě nabyla též sluchu. Ošetřující i druhý lékař byli tím ohromeni a vydali o případu písemné svědectví. - Od té doby je paní Goethalsová úplně zdráva a z vděčnosti přichází často do Banneux s mužem a čtyřmi dětmi.

Paní *E. Boexová* z Deurne trpěla 9 let komplikací neduhů v životě a těžkým nádorem. Ani operace nepomohla. Dověděvši se o zjeveních v Banneux, konala nověnu k Sv. Panně chudých a 29. června 1933 tam přijela. Tam viděla chlapce úplně ochrnutého, což ji tak dojalo, že se modlila za jeho uzdra-

vení, zříkajíc se úlevy pro sebe. Cítila však po cestě nevýslovné bolesti. Modlila se 2 hodiny u pramene, napila se vody z něho a jela pepingsterským autobusem domů. Za jízdy bolesti polevovaly a v Pepingsteru už jí bylo úplně dobře. V Liége potom se procházela dvě hodiny bez sebemenší bolesti neb únavy. Doma pak zjistila, že i otevřená rána po operaci, pro kterou musila nositi pásek, zmizela. Lékaři, kteří ji dříve ošetřovali, vydali zevrubné svědectví o její chorobě i o náhlém uzdravení.

Sl. *Laura Pletinckxová* z Berchem u Antverp byla před 13 lety stížena zánětem mozkových blan. Zotavila se, ale nohy jí zůstaly ochrnuty a 7 let stále ležela. Léčení doma i v sanatoři zůstalo bez výsledku. Lékaři se vzdali naděje. Od r. 1929 do 1932 byla čtyřikrát na pouti v Lurdech, ale marně. R 1934 putovala do Beauraingu a 24. září do Banneux. Příštího rána její utrpení zmizelo. Vstala bez cizí pomoci a šla rovnou do kostela poděkovat Bohu a Svaté Panně chudých. Dlouhým ležením ochably jí nohy, ale brzy nabyly síly a hbitosti. Specialista, jenž ji dlouho ošetřoval, potvrdil její náhlé uzdravení.

Dívka *Ivetta Richirová* byla v jednom roce stížena těžkým zápallem plic a po něm hni-

savým zánětem pohrudnice. Silně naběhlá pohrudnice tlačila srdce a prsní kosti, až se dítě smrtelně dusilo. Byla operována a za několik měsíců dostala plané neštovice a po nich opětný zápal pohrudnice. Druhá operace byla bezvýsledná. 18 měsíců trvalo hnisání. Putovali s ní do Lurd, ale nedošla uzdravení. Tu její těžce zkoušená matka se obrátila na Svatou Pannu chudých. Putovala do Banneux a prosila Pannu Marii za uzdravení dítěte, aby tím byl podán důkaz o pravosti jejího zjevení. Za čtyři dni děvčátko bylo dokonale zdrávo.

Třináctiletý *Petrík Jowa* z Wandre u Lutychu byl těžce postřelen kulkou z revolveru. Kulka prorazila až k malému mozku, takže zůstal sice na živu, ale byl úplně ochrnutý. Bylo nebezpečné chirurgickým zásahem vyňímání kulku, neboť tkvěla těsně na hlavní tepně. Stísněná rodina konala nověnu k Panně chudých. Na konci novény mohl chlapec již pohnouti hlavou. Za několik neděl náhle vyplivl kulku a byl zdrav.

Četná jsou uzdravení, jichž stále docházejí nemocní v Banneux. Možno se o nich dočísti v měsíčníku „Baneux-Notre-Dame“, jenž tam vychází v pěkné úpravě již třetí rok. Ale nemoci nejsou největší zlo. Sám Spa-

sitel řekl, že lépe jest člověku slepému nebo kulhavému vejíti do království nebeského, nežli uvrženu býti do pekelného ohně. Proto Svatá Panna v Banneux netoliko dopomáhá ke zdraví tělesnému, ale přispívá též duchovně mrtvým, aby byli vzkříšeni k novému životu. V Banneux mnoho duší nalezlo cestu k nebi. Důvěrná sdělení kněží, četné děkovné dopisy za milost obrácení svědčí o vznešeném cíli zjevení Matky Spasitelovy v Banneux. Mnozí se naučili v Banneux zbožnosti a úctě mariánské. Proto Banneux se má státi střediskem úcty mariánské podle nauky bl. Grigniona z Montfortu. To je v úmyslech J. Ex. pana biskupa liéžského Mons. Kerkhofse, jenž se veřejně hlásí k tomu, že je *nevolníkem Panny Marie*, zasvětiv se jí podle návodu bl. Grigniona.

Modlete se... modlete se mnoho!

Tuto výzvu slyšela Marietta třikrát z úst Svaté Panny. V Banneux se plní toto snažné přání Matky Boží. Kromě modliteb, jež věřící stále konají na místě zjevení, každý den večer, v zimě v létě, o 7. hodině se koná u kaple pobožnost: modlí se tu tři růžence a jiné modlitby s písněmi a potom se jde prů-

vodem k Prameni, při čemž se třikrát pokleká v modlitbě na místech, kde poklekala při zjeveních Marietta. U kaple i u Pramene se též konají invokace odpovídající slovům, jež při zjeveních pronesla Svatá Panna:

Svatá Panno chudých, Prameni milosti, posvět' nás.
Svatá Panno chudých, zachraň národy.
Svatá Panno chudých, ulev nemocným.
Svatá Panno chudých, zmírní utrpení.
Svatá Panno chudých, pros za každého z nás.
Svatá Panno chudých, v Tebe důvěřujeme.
Svatá Panno chudých, důvěřuj v nás.
Svatá Panno chudých, požehnej nám.
Svatá Panno chudých, Matko Spasitelova a Matko Boží, Tobě děkujeme!

Tyto modlitby se konají zvláště za chudé, za trpící a za mír mezi národy.

Svatá Panna však nepřišla jen pro Belgičany, nýbrž „*pro všechny národy*“. Proto se vidělo vhodným obrátiti se na věřící všech národů, aby se připojili k modlitbám konaným na tyto významné úmysly v Banneux a za tím účelem byla založena

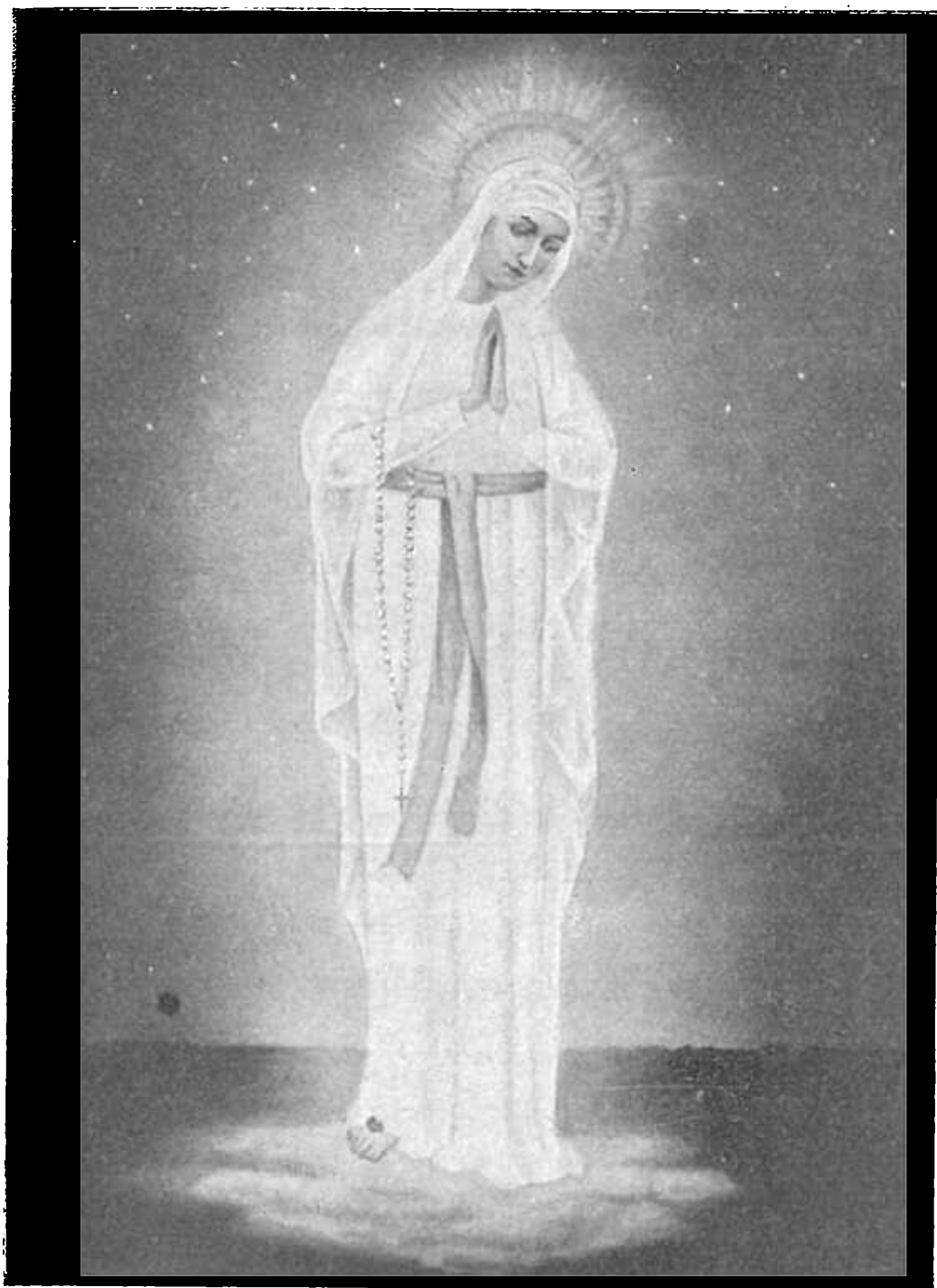
Mezinárodní unie modliteb.

Tato myšlenka dochází zaslouženého ohlasu, neboť za krátký čas svého trvání má již tato unie 200.000 členů. Pan biskup liéžský sám se zapsal na první místo do „zlaté knihy“

členů. Byli jsme požádáni, abychom informační listy o Unii modliteb přeložili též do češtiny. Ústředí Unie dalo je v Belgii vytisknouti, aby se Unie modliteb rozšířila též v Československu a aby s ní mohli býti seznámeni též Čechové, kteří v hojném počtu jsou rozptýleni po Belgii, většinou jako dělníci v dolech a hutích v diecésích liéžské a namurské. Tento informační list je přiložen k tomuto sešitu „Vinice Páně“. Kdo by si přál, může u nás zdarma dostati i větší počet těchto listů, aby s Unií mohl i jiné seznámiti. Přihlášky do Mezinárodní unie modliteb s udáním bydliště možno zasílati na adresu „Vinice Páně“. Budou sděleny do Banneux a odtud každý dostane český diplom. Byly tam též vydány obrázky s českou modlitbou a invokacemi, se zvláštním schválením p. biskupa liéžského, jenž projevil velikou radost, když slyšel, že po několika přednáškách konaných v Praze přihlásilo se do Unie již několik set členů.

Budeme-li účeliví k výzvě Svaté Panny chudých, lze očekávati, že ona, jež přišla pro všechny národy, uleví též u nás nemocným, zmírní utrpení a splní vůči svým ctitelům, co slíbila Mariettě: *Já budu prositi za tebe.*

(Příště dále.)

SVATÁ PANNA CHUDÝCH.
Obraz Léona Jamina podle pokynů Marietty Beco.

Jacopone da Todi.

Jetřich Lipanský.

Jacomo de'Benedetti (Jacopone, česky Jakubec, byla pouze přezdívká jeho jména) narodil se v Todi asi dva roky před smrtí nebo po smrti svatého Františka, tedy kol roku 1228.

V satíře „Ó trampotný živote, plný bojů“ sám popisuje velmi působivě první období svého života od těkavého dětství k bezuzdnému a vzpurnému mládí.

Byl promován na doktora práv na universitě boloňské, kde studovalo tehdy deset tisíc žáků zaměřujících studium práva občasným hýřením a potyčkami, načež se vrátil do svého rodného města, asi zakrátko, a s větší čilostí než citlivostí svědomí obstarával záležitosti svých krajanů a to tak, že jeho pověst a bohatství rychle vzrůstaly.

V starém životopise, psaném, jak se zdá, jeho vrstevníkem, je líčen ve svém mládí jako člověk zpupný, lakomý, neřestný a především jako pyšný nepřítel těch, kteří kráčeli po cestách Páně.

Mezi rokem 1265—1267 byl ženat s Vannou, dcerou Messera Bernardina di Guidone

dei Conti di Goldimezzo. Byla to krásná a vynikající dívka. Ani tak ne z ješitnosti, jako spíše aby se líbila svému manželu, odívala se vždy půvabněji než ostatní ženy.

A Messer Jacomo de'Benedetti, který ji velmi miloval, byl na ni nade vše pyšný.

Ale jednoho dne roku 1268, sotva půldruhého roku po svatbě, ona mladá žena se zúčastnila, podle jedněch s jinými družkami svatební hostiny, podle jiných jakéhosi veřejného divadla. Tu se zřítíl balkon s diváky a všichni diváci i s Vannou se zřítili za všeobecného zmatku k zemi.

Nikdo nebyl těžce raněn kromě ubohé mladé ženy, jež byla přinesena domů v bezvědomí a umírající. Zraněná musela býti svlečena, ale zatím co jí uvolňovali údy z bohatě vyšívaných brokátů, Messer Jacomo spatřil na těle umírající Vanny žíněnou košili, vřezávající se do masa; jeho žena nosila tajně pod svými krásnými šaty tento strašný nástroj muk.

V pyšné mysli právníkově nastal tímto neočekávaným objevem úplný převrat.

Snad ho nejvíce trápila myšlenka, že ona nevinná bytost se kála za něho. Ale do temna jeho bolestí zazářilo světlo. Viděl pojednou, že jedinou cestou spásy je naprosté odříkání,

dobrovolná chudoba a nejtvrdší pokání. Zbavil se tedy všech svých statků, opustil a proklel své právní kodexy, oblékl se do hadrů, žil z almužen z lásky k Ježíši Kristu a v nenávisti k sobě samému nedbal pronásledování a urážek. Když takto v sobě usmrtil *starého člověka*, přátelé a příbuzní se domnívali, že zešilel. A chlapci, kteří ho viděli blouditi v cárech, ze žertu naň volali Jacopone a házeli po něm kaly.

Ale on myslel na svou někdejší pýchu, pokládal tato pokoření za nedostatečná a hledal ještě větších.

Znepokojovaly ho: myšlenka na smrt, děs před zavržením a nemožnost dosažení spásy.

Dříve se zabýval studiem a výkladem nesprávných zákonů, snažil se rozmnožiti své bohatství a zajistiti si příznivou pověst, nyní hledal pokoje pokorných — pravého zákona Kristova, následuje jeho velikého služebníka Františka.

Celá Umbrie byla tehdy plna slávy serafínského světce. On sám si připomínal, že před deseti lety sledoval svýma, tehdy ještě světskýma očima dlouhé řady „flagelantů“, kteří byli voláni k pokání hlasem poustevníka Ramieri Fassaniho, polonazí a zahalení v pytlovinu, kráčeli bosýma nohama

od svatyně ke svatyni, umrtvující tělo a chvá-
lice Hospodina. Jacopone, jenž po smrti
Vanny vstoupil do třetího řádu sv. Františka,
žil takto po celých deset let jako žebrák a
poutník.

Když kráčel městem nebo zdržel-li se
v některé vsi, uspořádal, aby vzbudil zájem
lidí, „velké bláznovství“, a když se mu zdálo,
že nastal vhodný okamžik, počal kázati o po-
koře a kajícínosti nebo improvisoval chválu
nesmírné lásky, ke cti Kristově a svaté Panny,
nebo plýtvál ostrými satirami ve svém hru-
bém todinském nářečí na ješitnost a lži světa.

Prošed ohněm konverse, puntičkářský práv-
ník stal se básníkem.

Ale chtěje s větší strohostí a methodičtěji
upravit vlastní život, žádal r. 1278 o přijetí
(z pokory jen jako bratr laik) do řádu Mino-
ritů. Ale bratři domnívajíce se, že nějaké
zrnko šílenství se mísí v jeho touhu po sva-
tém životě, stále pod různými záminkami ho
odmítali, on však složil a odevzdal jim dva
posvátné zpěvy, jeden v latině a druhý v řeči
lidové, aby se mohli dokonale přesvědčiti
o jeho dobrém rozumu a o jeho upřímné
zbožnosti.

Brány kláštera mu tedy byly otevřeny.
A od té chvíle jeho spolubratří byli každého

dne očitými svědky jeho vzácných ctností. Tento muž, praví Ozanam, jenž se skláněl nad traktáty Aristotelovými a Ciceronovými a nad zákony Justiniánovými, odmítal nyní kněžské důstojenství, chápal se rád jako bratr laik i nejtvrdších a odporných prací a uchoval si přízvisko Jakubec, které mu lid prisoudil. Žil asketicky, požíval jen chleba a vody, smíšené s pelyňkem, a když občas jeho smysly projevíly touhu po pokrmech vybranějších, ihned je podrobil tuhé kázní.

V té době nastala roztržka mezi konventuály, kteří překotně slevovali z prvotní stříhosti františkánské řehole, a mezi spirituály, kteří na ní neústupně lpěli nepochybující o tom, že jejich volba je jedinečně správná. Když konventuálové, vlašní přátelé chudoby a kajícínosti, prohlásili, že původní řehole svatého Františka byla vytvořena pro anděly a ne pro lidi, Jacopone, urputný nepřítel vlastního těla, zhrozil se takové smělosti. Tento asketa-básník, žádostivý utrpení a pokání, stojící mezi dvěma proudy, rozhodně se jal obhajovati věc bratří spirituálů.

Když poustevník Pietro da Morrone stal se papežem Celestinem V., dovolil neúchylné a mystické straně, aby žila podle původní přísné řehole; Jacopone k volbě jmenova-

ného papeže poslal bezodkladně veršovaný list, plný obav a napomínání a také opravdové radosti.

Avšak po pěti měsících bouřlivého pontifikátu ubohý, nezkušený poustevník nastoupil zase cestu k poušti a na trůn sv. Petra nastoupil kardinál Caetani, jenž přijal jméno Bonifác VIII.

Co jeho předchůdce schválil, on zrušil, v první řadě potlačil privilegia bratří spirituálů a přikázal jim poslušnost kvardiánů konventuálů.

Od onoho dne předstihl Jacopone všecku svou dřívější horlivost. Považoval Bonifáce za vtělení samého ďábla a prohlásil se jeho nepřítelem. A konečně, když se nahromadilo mnoho obžalob na tohoto velkého papeže - spíše nechápaného než obdivovaného - se strany jeho četných a stále rostoucích nepřátel, napsal proti němu známou a drsnou satiru, jež počíná slovy:

Ó papeži Bonifáci, velmi jsi podmanil svět.

Vina Jacoponova, praví Ozanam, byla veliká, ale jeho pokání bylo strašlivé.

Když v září roku 1298 Bonifác VIII. po dlouhých poradách vyčistil jeskyně u Palestriny, kde kol dvou rebelantských kardinálů z rodu Colonnů byli shromážděni jeho úhlavní

nepřátelé, také Jacopone byl zajat a exkomunikován a pak vržen do strašného žaláře, jež sám popisuje s obvyklou výrazností.

Tresty tělesné, jemu tak žádoucí, ho nezarmucovaly - naopak působily mu radost, ale nesmírná tíha exkomunikace ho rozesmutňovala až k smrti. Marně co nejpokorněji a nejpohnutlivěji prosil Bonifáce o rozhřešení. Papež se nedal uprositi.

Teprve roku 1303, po pěti letech strašného věznění papež Benedikt XI., nástupce Bonifácův ho osvobodil a absolvoval bulou ze dne 23. prosince.

A nyní starý, trpící, s duší stále více plnoucí božskou láskou, náš básník našel útočiště ve františkánském klášteře v Collazzone a tam prožíval svá poslední léta, mysticky prozářená.

Chvalozpěvy, jím složené v onom posledním útulku, vynikaly svatou křehkostí; stále víc se vzdaloval věcí pozemských, a čím více okoušel věcí věčných, tím více po nich hladověl.

Ke konci roku 1306 těžce onemocněl. Jeho druhové, kteří se kolem něho kupili a mu posluhovali, předvídajíce konec jeho života, radili mu, aby přijal svátosti. Odvětil se vši mírností: „Pouze můj přítel, milený bratr

Giovanni della Verna může mi podati nej-
světější tělo Ježíše Krista.“ - Přítomní po
těchto slovech se zarmoutili; věděli, že je lid-
sky nemožno dostihnouti včas bratra Gio-
vanniho.

Ale umirající, jako by se ho žádná obava
nedotýkala, pozvedl se a se zářící tváří z lůžka
zanotoval chvalozpěv: „Anima benedetta“. A
hle, sotva dopěl onen chvalozpěv, viděli
bratří přicházeti po stezce dva mnichy, a je-
den z nich byl právě bratr Giovanni. Snad
kategorická touha přivedla k smrtelné posteli
jeho dávného přítele. Když přistoupil k lůžku
nemocného, dal mu nejdříve polibek míru,
pak mu udělil svátosti. Tu Jacopone byl za-
chvácen radostí, zpíval chvalozpěv „Ježíš
naše naděje“ a konečně napomenul bratří,
aby dobře žili, pozvedl ruce k nebi a zesnul.

Byla noc vánoční, a právě v témže oka-
mžiku, když veliký kající umíral, kněz po-
čínaje v sousedním chrámu mši, zanotoval
Gloria in excelsis Deo.

Jeho tělo bylo přeneseno z Collazzone do
Todi a bylo uctíváno jako tělo světce a asi
o tři sta let později biskup Angelo Cesi dal
zbudovati našemu básníkovi v kostele sv. For-
tunáta náhrobek, na němž je vyryt tento epi-
graf: *Ossa beati Jacoponi de Benedictis, Tuder-*

itni, fratris Ordinis Minorum, qui stultus propter Christum, nova mundum arte delusit, et coelum rapuit.

Kosti blaženého Jacopona z Todi... blázna pro Krista, jenž novým uměním svět obloudil a nebe uchvátil.

Dějepisec františkánského řádu, irský minorita Lukáš Walding (zemř. r. 1654) vypravuje o velkém kajícíku a básníku Jacoponovi da Todi anekdoty:

Podivný pták.

Jednoho dne byl Jacopone pozván na svatbu své bohaté sestřenice. Dříve než se vydal na cestu, namazal si celé tělo jakousi lepkavou tekutinou, ulehl na hromadu peří a pak teprve odešel na svatební hostinu. Není třeba připomínati, že pohoršení jeho příbuzných dostoupilo vrcholu. Ale on s naprostým klidem dí: „Vidím, že bratr můj chce poctíti náš dům svojí nádherou, já zase chci učiniti totéž svým bláznovstvím.“ - A odešel.

Čtvernožec.

Jindy - jako by napodobil proroka Jeremiáše, jenž se objevil v ulicích jerusalemských

s řetězy na rukou a se jhem na krku, aby tak naznačil příští porobu Israele - Jacopone přišel na slavnost polonahý, kráčel po rukách a po nohách, na zádech měl sedlo a v ústech uzdu, jako tažné zvíře. Přítomní, vzrušení tímto neočekávaným divadlem, zmateně se uchýlili do ústraní; a snad, jak praví životopisec, rozjímali o dobrovolném pokoření tohoto muže, jenž byl již tehdy předmětem obdivu a závisti.

Kuřata.

Vypráví se také, že jakýsi muž jda s trhu a nesa v rukou pár kuřat, cestou potkal Jacopona a prosil ho, aby mu je donesl domů. Jacopone velmi prostě odpověděl, že milerád a chopil se kuřat. Ale místo aby se ubíral k domů onoho muže, kráčel ke kostelu svatého Fortunáta a došel na hřbitov, kde onen muž měl rodinnou hrobku, pozvedl náhrobní kámen a hodil oba opeřence mezi mrtvé. Za chvíli, když onen muž nenalezl doma svých kuřat, uhodil znovu na Jacopona a ptal se ho rozhořčeně, co k čertu s kuřaty učinil. Na to Jacopone velmi klidně odpověděl: „Což jsi mne neprosil, abych ti je donesl domů? A který je tvůj dům, ne-li ten, v němž budeš bydleti navždy?“ -

Jsou to, praví Wadding, slova samého Davida: *Et sepulcra eorum domus illorum in aeternum!* A hroby jejich domem na věky!

Vonný zápach.

Jednou, když již vstoupil do řádu a žil v klášteře s ostatními bratřími, v době dlouhého a strohého postu vzpomínal častokrát na tučné hostiny, v nichž měl zálibu se svými přáteli v době svého světského života. A poněvadž se počínal obávat, že ono zlé pokušení by mohlo ohrozit jeho odolnost, vzal kus masa, pověsil jej na hřebík ve své cele a nechal jej viseti, dokud sám od sebe nespádl na zem, hemže se červy. A pravil: „Hle, ó moje smysly, to je pokrm, po kterém jste bažily. Radujte se!“ - Ale když se po klášteře rozlézal ohavný zápach onoho hnijícího masa, bratři prohlíželi všecky cely a vidouce, že Jacopone všecko zavínil, zavřeli ho z trestu do nečistého záchodu. A tam ubohý „blázen pro Krista“, spokojen sám se sebou, jednak nad vytrpěným pokořením, jednak nad vítězstvím, jehož dobyl nad svým tělem, složil chvalozpěv, který počíná slovy: - Plesej srdce...

Svatý Petr Claver.

Jak by nepřekvapovala divná shoda okolností, že kardinálem Lavigeriem vyvolané hnutí proti otrokářství vzniká téhož roku, kdy byl kanonisován svatý Petr Claver, veliký apoštol černochů?

15. ledna 1888 sv. Otec Lev XIII. povznesl k nejvyšší poctě oltářní hrdinného Petra Clavera. Za čtyři měsíce týž svrchovaný velekněz přijímá kardinála Lavigeria, provázeného dvaceti černochy, a dává mu požehnání i posláním kázati v Evropě křížovou výpravu proti otroctví. Sám Duch Svatý se tedy postaral o dílo ve prospěch černé pleti, vzbudiv mu za ochránce velikého apoštola, jenž byl zasvětil celý svůj život v službu černochům.

Proto též všichni, kdož pracují nějakým způsobem o pokřesťanění Afriky, cítí potřebu studovati a vzývati vznešeného světce zžíraného láskou k ubohým černolícím otrokům.

Petr Claver se narodil r. 1589 ve Verdu ze starobylé rodiny katalánské. Na studiích se mu naskytlo seznámiti se s Tovaryštvem Ježíšovým, a zároveň jeho srdce vzplanulo podivem a láskou k tomuto apoštolskému povolání. Puzen touhou úplně se zasvětili

službě Boží a péči o duše, požádal o přijetí do řádu, což mu též bylo uděleno. Když byl v Tarragoně ukončil noviciát, jsa vzorem horlivosti a ctnosti, byl 8. srpna 1604 připuštěn k prvním slibům. Na Majorce, kamž byl zakrátko poslán na filosofická studia, přišel do styku se svatým Alfonsem Rodriguezem. Horlivý ten bratr koadjutor vzbudil v Petru Claverovi žhoucí touhu odebrati se do Západní Indie a zasvětiti se spáse ubohých opuštěných černochů. Otec provinciál svolil po čase a mladý apoštol se r. 1610 vypravil do Ameriky.

Na kněze byl vysvěcen v Karthageně. Toto město, jedno z nejdůležitějších měst ve střední Americe, bude jevištěm hrdinné lásky nového vyslance Páně. Do roka bylo tam dováženo deset až dvanáct tisíc otroků, kteří byli prodáváni jako dobytek. Evropané je kupovali za laciný peníz a používali jich k orání půdy, k dolování, slovem k nejtěžším pracím, aniž měli o ně více péče než o domácí zvířata. Aby se páni mohli obohatiti, ubozí černoši byli neustále vystaveni horku, zimě, hladu a žízní. Když onemocněli nebo zestárli, byli ponecháni osudu, takže po životě ztráveném v lopotě a nevolnictví umírali bez potěchy a bez ošetření.

Od té doby náš hrdina vezme si za úkol pečovati o duchovní a časné potřeby těchto nešťastníků. Bude to konati po čtyřicet let s pílí a sebezapřením, k němuž ho mohla roznítiti jen jeho láska k Bohu a k nešťastným bratřím.

Kdykoliv přibýly do Karthageny lodi s černochy, Petr Claver se ubíral do přístavu, nesa pokrmy a nápoje na občerstvení těch ubožáků. S neúnavnou laskavostí rozdával jim vše, co jen si mohl opatřiti, aby si nešťastníci nezoufali nad svým osudem. Zbožné osoby, dojaty svatou obětavostí hrdinného misionáře, dodávaly mu, čeho bylo třeba jak na rozličné potřeby černochů tak na placení tlumočnicků a na vykoupení nejutýranějších.

Petr vyhledával nejprve nemluvňat a otevíral jim nebeské brány svatým křtem. Potom zahrnoval péčí a útěchou černochy nemocné. Byli-li v nebezpečí smrti, učil je základním pravdám víry a přisluhoval jim potom svátostí znovuzrození. Ve dnech vyloďování zůstával v přístavu, aby mohl přenášeti nemocné a něžně je ošetřovati, byť i ve vlastní své jizbě.

Zdravé černochy Petr Claver vyučoval s trpělivostí a vytrvalostí, a toto vyučování bylo tak nesnadné, jako kdyby jeho žáci byli

bývali maličké děti. Rozličnými náznaky, zejména obrázky, znázorňujícími nejdůležitější tajemství našeho svatého náboženství, snažil se vykládati pravdy víry těmto prostým synům přírody, jimž se nedostalo žádného vychování, a připravoval je na křesťanský život. Často chodil za nimi do skladů, v nichž byli po stech natlačeni. Ani zápach, který tam byl, ani nesnáze dorozuměti se, ani hrubost a zlomyslnost ubohých otroků nebyly s to, aby oslabily jeho obětavou lásku. Zůstával mezi nimi celé hodiny, opakuje stále totéž, až posléze mu učedníci porozuměli. Když je byl vyučil základním pravdám a připravil je k svatému křtu, slastně i s velikou svatou radostí jim jej uděloval.

Počet černochoů, jež získal Ježíši Kristu svým apoštolským sebezapřením, jest zázračný. Podle dokladů k svatořečení Petrovu bylo jich třikrát sto tisíc.

Otec Claver neopouštěl svých dítek po jejich nadpřirozeném znovuzrození. Vždy pečliv o duchovní i hmotné potřeby všech, všude jim přispíval útěchou a pomocí. Nabádal je k věrnému sloužení Bohu, dozíral na jejich mravy, vodil je na nedělní a sváteční bohoslužby a přisluhoval jim svátostmi. Jeho láska k ubohým otrokům šla až tak daleko,

že u jeho zpovědnice černoši měli přednost. Na bohoslužbách míval o ně mateřskou péči, chránil jich proti vlhku tím, že jim opatřoval židle nebo prostíral na zemi rohožky. To ovšem roztrpčovalo některé Španěly a zvláště paničky, jež si stýskaly, že nemohou do kostela pro zápach ubohých těch lidí. P. Claver jim namítal, že otroci jsou dítkami Božími a Svaté Církve tak jako oni, a že tudíž jest povinen pečovati o jejich duše. Prosil je, aby mu neměli za zlé, usnadňuje-li těm nešťastníkům plnění jejich náboženských povinností. „Pusťte nejprve ubohé otroky,“ odpovídal pokorně; „vy, pánové a dámy, snadno naleznete jiné a lepší zpovědníky.“ Stížností ubývalo, a horlivý apoštol dále konal svou obětavou službu u drahých vyděděnců.

Péče, již měl náš hrdina o potřeby všech svých dítek, mu nebránila, aby nekáral, co na nich shledal nedobrého. Pochybil-li kdo v něčem, světec vážně a laskavě mu to vyčetl. Byl-li to na příklad mladý silný muž, říkal mu: „Měj se na pozoru, nespolehej na své mladistvé síly. Kolik klasů uschne na stéblech! Kolik květů zvadne, aniž přinesly ovoce!“ Starším naopak říkával: „Pomni, že tvoje chata je stará a hrozí sesutím; vy-

zpovídej se, dokud máš ještě kdy.“ Jinému pravil: „Bůh sečtl tvoje hříchy, první, který spácháš, strhne tě možná do věčné záhuby!“ Ta a podobná slova nemíjela se s účinkem, neboť vážnost, již dodával Petrovi jeho svatý život, a jeho láska k učedníkům, dojímaly jejich srdce, připravovaly půdu milosti Boží.

Ale byl-li Petr Claver neúprosně přísný v udržování křesťanské kázně mezi otroky, choval se k nim opět nejen jako nejněžnější matka, nýbrž jako jejich služebník. Bá-li se ten neb onen svého pána, když mu dosti nevyzískal při prodeji nebo při nákupu, Otec chodíval sám k majiteli a prosíval za odpuštění nešťastníkovi. Byl-li odbyt, sbíral almužny, aby odškodnil majitele a tak ušetřil otroka potrestání. Když se dověděl, že někteří byli od pánů ztýráni, ubíral se k těm tyranům a neustal prositi nebo kárati, až pohnul kamenná srdce k vlídnosti. Velikou bolest mu působilo, když na svých obchůzkách zaslechl křik ubohé oběti. Rychle běžel ochránit svého dítko a vyprošoval milosrdenství. Ty pak, kdož uprchli ze strachu před běsněním pánů, světec vodil zpět a sám se za ně zaručuje, získával jim odpuštění.

Jak jsme pravili, dobrotivý otec lnul neobyčejnou láskou k nemocným. Dnem i nocí

je obsluhoval, činil se jejich andělem utěšitelem, jejich strážcem, snaže se jim všemi způsoby uleviti, je uzdraviti, když to bylo možno, ne-li, připravit je na svatý skon. Obvazoval jim rány, upravoval lůžko, dával jim něco na občerstvenou, léky, sílící nápoje, slovem, činil pro ně vše, co nejdůmyslnější a nejpozornější péče může nalézt nejvroucnějšího a nejobětavějšího. Někdy shledal nemocné v pochmurných komorách, ani leželi na slámě nebo na prkně, nemajíce ani co jísti ani píti. Tu jeho láska nedala se ničím zadržeti, byť byla nemoc sebe odpornější nebo i nakažlivá, byť doupata, v nichž leželi opuštění nemocní, byla sebe hnusnější. Prodlél u nich celé hodiny, prokazuje jim nejnížší služby. Přirozená nechůť, již pociťoval proti zápachu a špíně, jen ho ještě rozněcovala ke konání skutků milosrdenství; pro lásku Boží přemáhal se úplně. Jeho plášť býval často nemocným za zíněнку i za pokrývku. Přesto, že se mu nejednou vrátil v žalostném stavu, nikdy nenačichl zápachem, ale právě naopak vycházela z něho libá vůně, a přesto, že jej stále a stále půjčoval, nikdy se neroztrhal. Proto jej všichni měli za oděv zázračný, neboť Pánu se zlíbilo dávatí tím na jevo svatost svého věrného služebníka a

zpovídej se, dokud máš ještě kdy.“ Jinému pravil: „Bůh sečtl tvoje hříchy, první, který spácháš, strhne tě možná do věčné záhuby!“ Ta a podobná slova nemíjela se s účinkem, neboť vážnost, již dodával Petrovi jeho svatý život, a jeho láska k učedníkům, dojímaly jejich srdce, připravovaly půdu milosti Boží.

Ale byl-li Petr Claver neúprosně přísný v udržování křesťanské kázně mezi otroky, choval se k nim opět nejen jako nejněžnější matka, nýbrž jako jejich služebník. Bá-li se ten neb onen svého pána, když mu dosti nevyzískal při prodeji nebo při nákupu, Otec chodíval sám k majiteli a prosíval za odpuštění nešťastníkovi. Byl-li odbyt, sbíral almužny, aby odškodnil majitele a tak ušetřil otroka potrestání. Když se dověděl, že někteří byli od pánů ztýráni, ubíral se k těm tyranům a neustal prositi nebo kárati, až pohnul kamenná srdce k vlídnosti. Velikou bolest mu působilo, když na svých obchůzkách zaslechl křik ubohé oběti. Rychle běžel ochránit svého dítku a vyprošoval milosrdenství. Ty pak, kdož uprchli ze strachu před běsněním pánů, světec vodil zpět a sám se za ně zaručuje, získával jim odpuštění.

Jak jsme pravili, dobrotivý otec lnul neobyčejnou láskou k nemocným. Dnem i nocí

je obsluhoval, činil se jejich andělem utěšitelem, jejich strážcem, snaže se jim všemi způsoby uleviti, je uzdraviti, když to bylo možno, ne-li, připravit je na svatý skon. Obvazoval jim rány, upravoval lůžko, dával jim něco na občerstvenou, léky, sílicí nápoje, slovem, činil pro ně vše, co nejdůmyslnější a nejpozornější péče může nalézt nejvroucnějšího a nejobetavějšího. Někdy shledal nemocné v pochmurných komorách, ani leželi na slámě nebo na prkně, nemajíce ani co jísti ani píti. Tu jeho láska nedala se ničím zadržeti, byť byla nemoc sebe odpornější nebo i nakažlivá, byť doupata, v nichž leželi opuštění nemocní, byla sebe hnusnější. Prodlel u nich celé hodiny, prokazuje jim nejnížší služby. Přirozená nechůť, již pociťoval proti zápachu a špíně, jen ho ještě rozněcovala ke konání skutků milosrdenství; pro lásku Boží přemáhal se úplně. Jeho plášť býval často nemocným za zíněнку i za pokrývku. Přesto, že se mu nejednou vrátil v žalostném stavu, nikdy nenačichl zápachem, ale právě naopak vycházela z něho libá vůně, a přesto, že jej stále a stále půjčoval, nikdy se neroztrhal. Proto jej všichni měli za oděv zázračný, neboť Pánu se zlíbilo dávatí tím na jevo svatost svého věrného služebníka a

odměňovati ho za hrdinnou obětavost. Nejednou otec Claver bez váhání položil rty na vředy nemocných, aby je vyčistil. Jedním slovem, čím býval člověk bídňější, ošklivější, tím se mu světec více věnoval.

Otroci mimo Karthagenu, ať již zaměstnaní v dolech, v továrnách nebo na plantážích, požívali neméně péče neúnavného apoštola. Když uplynula velikonoční doba, již věnoval černochem ve městě, vydával se na cestu do okolí a přinášel náboženskou útěchu i hmotnou pomoc ubohým otrokům. Věren svému nádhernému povolání, neopomíjel jediné vhodné chvíle, aby jim zvěstoval slovo spásy. Cena jedné duše převyšovala pro něho veškeré bohatství celého světa.

Bůh, jehož milosrdenství jest neskonale, vždy přiváděl svého služebníka k černochem, když byli v nebezpečí smrti. To se vícekrát podivuhodně opakovalo. Uvedu jen jeden příběh přísežně stvrzený očitými svědky.

Umírající nepokřtěná černoška leží v chatrči a jest ode všech opuštěna. Vtom vejde do chaty Petr Claver. Nalezne ženu v bezvědomí, nejevící už nijaké známky života. Pln důvěry v Prozřetelnost, jež ho přivedla na to místo, padne na kolena a vroucně se modlí. Umírající otevře oči, znovu nabude

vědomí a řeči. Otec ji s velkou láskou poučí o základních pravdách naší svaté víry. Černoška, sotva že přijala křest, klidně vypustí duši. Svatý Petr Claver uhodl stav ubohé otrokyně nadpřirozeným vnuknutím.

Jak v úpalu rovníkového slunce, tak v dešti a větru otec cestoval pěšky, sám si nose zásoby a čeho potřeboval a kromě tlumočníka nemaje žádného průvodčího. Když dospěl k nějakým dolům nebo k jinému příbytku otroků, nejprve tam navštěvoval nemocné, zahrnuje je jakožto nejnuznější svou milosrdnou péčí. Večer, když se ostatní vrátili z práce, shromažďoval je kolem kaple nebo když jí nebylo, u kříže, jež schválně proto vztyčil, kázal jim na povzbuzenou i na poučení ve věcech spásy a připravoval je na přijetí svátostí. Následující dny vyslýchal neúnavně jejich zpovědi a činil vše, čeho jen bylo zapotřebí k dobru jejich duší. Nikdy neodešel, dokud jich všech nepřivedl opět k Bohu, dokud jich neposilnil a neobnovil v jejich dobrých předsevzetích.

Za takových misií se stávalo Petru Claverovi, že se setkal s otroky dopravenými tajně, a tudíž pohany. Těm ihned věnoval zcela zvláštní péči. Nejprve musil získati důvěru jejich pánů, bojících se, aby se jejich podloud-

nictví neprozradilo, potom mu bylo vyučiti ubohé nevědomce ve svatých pravdách a připraviti je ke křtu. První nesnáz odklízoval slibem naprostého mlčení a druhou zdolával láskou, jež se ničím nedala zastrašiti.

Takto se stále obětuje za otroky, Petr Claver rychle dospěl dokonalosti ve kněžském úřadu. Při mši svaté, již sloužil den co den, nabyl ponenáhlu přesvědčení, že ve spojení s božskou obětí měl býti u černých otroků žertvou svého kněžského povolání. Aby tato oběť vešla ve skutečnou platnost, rozhodl se učiniti hrdinský slib. R. 1622, po dvaceti letech řeholního života, když měl skládati slavné sliby, předložil svůj záměr představeným. Když jej schválili, Petr začal svoji profesi takto: „Drahý Ježíši, Maria, Ignáci, Petře, milý Alfonse a vy ochráncové mých drahých černochoů, slyšte mne...“ Potom, když byl složil čtyři obyčejné sliby profesů Tovaryšstva Ježíšova, připojil slib, *že až do smrti bude otrokem otroků*, a podepsal se: „*Petr Claver, otrok otroků na vše časy.*“

Tím si vytkl na zbytek svého života nepro-
měnnou dráhu. Od té chvíle jeho něžná láska a jeho oddanost jako by ještě byly vzrostly. S péčí skrýváje před světem umění a nadání, jež by mu bylo získalo slávu a pocty,

neznal už nic kromě toho, co bylo na prospěch jeho apoštolátu mezi těmito nevědomými lidmi. Prokazovati jim nejnižší a nejopovrženější služby bylo mu čím dál tím větší radostí, útěchou a odpočinkem.

Za tuto neúnavnou činnost ve službách bližnímu, jakož i za život plný sebemrtvení a strohosti dostalo se Petrovi daru zázraků a prorocství. Výsady ty pak němálo přispěly ke zdaru hrdinného úsilí apoštolova. Často na příklad poznal nadpřirozeným způsobem smutný stav a duchovní potřeby jistých duší a octl se před nimi právě ve chvíli, kdy bylo nejvíce zapotřebí pomoci. Nejeden zoufalec jižjiž na život si sahající byl jím přistižen ve svrchované chvíli a znovu přiveden k naději a pokání. Mnoho nemocných bylo jeho zásluhou naráz uzdraveno. Krutě zkoušeným lidem vyprosil, že byli vysvobozeni, a vzkřísil z mrtvých nejméně tři osoby.

Jednou u jisté bohaté paní těžce onemocněl černochoch, o němž se mysliło, že jest křesťan. Rychle zavolají otce Clavera. Ten přiběhne a nalezne nešťastníka v bezvědomí. „Otče, milosrdenství,“ vykřikne, „nedopušť, aby Tvůj nehodný sluha nadarmo Tě vzýval o milost pro tohoto nešťastníka!“ Sotva to vyřkl, umírající otvírá oči a praví s bolestí:

„Drahý otče, já nejsem pokřtěn, zachraňte mne!“ Bůh dopustil, aby černocho zůstal na živu, až byl poučen v základních pravdách víry a přijat do lůna Církve katolické. Hned poté zemřel pln vděčnosti k Nejvyššímu, jenž ho spasil tak zázračným způsobem.

Dvěma umírajícím otrokům u španělských důstojníků dostalo se téhož štěstí. Petr Claver, přišed znenadání, prosil za ně o milosrdenství Všemohoucího. Sotva se domodlil, oba černoši se probrali z mrákot, byli poučeni, pokřtěni a blaženě zemřeli v náručí svého otce.

Přes všecko tajemí pokorného sluhy Božího divy ty nezůstaly ukryty. Šťastní svědkové i ti, jimž se něco takového přihodilo, považovali za svou povinnost dále to rozhlašovati. Pověst o svatosti otce Clavera se tedy neustále šířila, a to tím více, že často při modlitbách býval obklopen nebeským světlem a pozdvižen od země. Ostatně moc Boží se u něho projevovala i ve věcech nevalně důležitých. Tak jednou, když potkal ubohou otrokyni všecku nešťastnou, že se jí rozbily vejce, jež upustila na zemi, řeholník je shrabal svou holí a vrátil jí je bez porušení.

Otec Claver, vrátiv se s jedné namáhavé výpravy po venkově s tělem vysíleným prací a pokáním, těžce onemocněl, neboť v Kart-

hageně řádila právě nakažlivá nemoc. Zdálo se, že se blíží jeho hodina, leč Pán mínil seslati na sluhu svého ještě poslední zkoušku. Petr se zotavil natolik, že mohl povstati, ale zůstala mu veliká slabost a třesení na všech údech. Nezbylo mu než se vzdáti apoštolské činnosti, ba i útěchy přináseti oběť Mše svaté. Aby nezůstal úplně nečinným, den co den se dával černochem zanést do chrámu, obcoval svatým tajemstvím a přijímal Tělo Páně. Dával se dokonce zanést i do zpovědnice, a dokud síly měl, věnoval se řízení duší. Též si přál, aby ho nosili do nemocnice a do chatrčí za ubohými černochoy.

Jeho zdraví však bylo vyčerpáno, blížil se konec. Světec se rozloučil s drahými dítkami a oznámil jim, že umře na svátek Panny Marie. V neděli 6. září, opíraje se o dva černochoy, dovlekl se ještě do chrámu ke stolu Páně a ztrávil zbytek toho dne v důvěrném spojení s Bohem. Večer ho zachvátila prudká horečka, záhy pozbyl řeči, ale zůstal tak kliden, že jako by jen dřímal. Bylo mu uděleno poslední pomazání. Když se rozneslo městem, že otec skonává, kdekdo chvátal, aby ho ještě spatřil a zlíbal mu ruce i nohy. Každý si přál odnésti něco na památku, a jizba umírajícího byla doslova vydrancována.

V noci ze 7. na 8. září po půlnoci, na líbezný svátek Narození Panny Marie, nemocný zbožně vypustil ducha. Bylo to roku 1654. Umřel po 53 letech života řeholního a po čtyřiceti letech činnosti apoštolské.

Ihned po této vzácné smrti hubené tělo apoštolovo se všecko proměnilo, obličej nadobyčej zkrásněl, a údy stále ještě poddajné vydávaly libou vůni. Na zprávu o smrti sluhy Páně představenstvo obce poslalo do koleje deputaci, jež oznámila, že poslední pocty budou vzdány na obecní útraty. Nádherné pohřební obřady trvaly několik dní a zúčastnily se jich davy ze všech vrstev lidu. Černoši byli jako zoufalí nad smrtí svého otce, hrnuli se do města se všech stran a konali též slavné obřady na počest zemřelého. Četné zázraky, jež se ihned i potom udály na hrobě světcově, potvrdily, co se jako jedněmi ústy vypravovalo o jeho svatém životě. Církevní vrchnost zahájila vyšetřování a v Římě se začal proces blahořečení. 24. září 1747 papež Benedikt XIV. uznal hrdinnost ctností otce Clavera a nesmrtelný Pius IX. ho 21. září 1851 zařadil mezi blahoslavené. Posléze papeži Lvu XIII. dostalo se radosti a cti vepsati ho do počtu svatých.

O. A. Tichý.

Tajemství La Saletská v Římě.

Louis Carlier, misionář N. P. La Saletské

Když se šířily zprávy o Zjevení P. Marie na hoře La Saletské a o návalu věřících, kteří tam putovali, obávali se někteří lyonští obchodníci, aby neutrpěla stará, pouť k Notre-Dame de Fourvière a tudíž i jejich obchůdky přitažlivostí La Saletty, jež se jevil jejich hmotářskému a zištnému zraku jako *konkurence*. Jiné osoby a dokonce i kněží, příliš výlučně lpějící na své kapli a klonící se k témuž názoru, se rozhořčili na La Salettu. Do kanceláře kardinála de Bonalda, tehdy primasa lyonského, k jehož metropolitnímu obvodu náležela diecése grenobleská, se hrnuly žaloby a stížnosti. Je zcela přirozené, že arcibiskup, jemuž spousta záležitostí jeho úřadu nedoprávala volné chvíle k důkladnému prozkoumání otázky, byl zaujat proti Zjevení. Přehnaný dopis arsského kaplana rovněž nepřispěl k změně jeho smýšlení. Věděl však, že se pastevci prohlašovali za strážce tajemství, jež jim sdělila Paní na Hoře, a proto když se právě zastavil v Lyoně kardinál Gousset, arcibiskup remešský, na své cestě do Říma, využil té příležitosti a požádal skrze

něho Svatého Otce, aby si dal ona tajemství sdělit, a to prostřednictvím jeho, arcibiskupa lyonského.

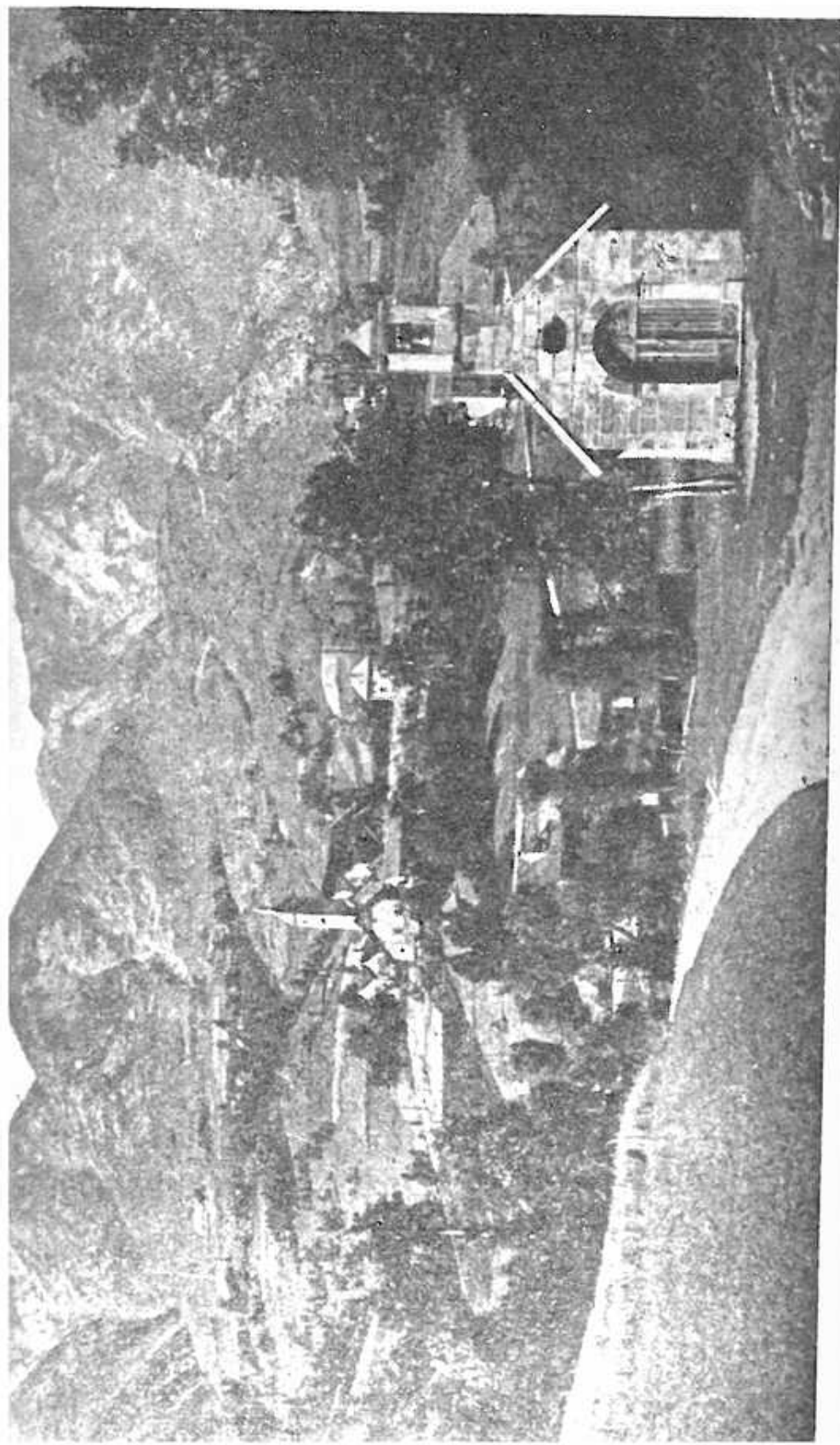
Pius IX. ze zdvořilosti bezpochyby svolil, pouze však ústně. Proto zaslal kardinál de Bonald dne 21. března 1851 abbé Rousselotovi tento dopis:

„Nezabýval jsem se, pane abbé, záležitostí la saletskou, leč jen abych podal Monsignórovi z Grenoblu uctivou odpověď, jejíž obsah znáte. Dnes jsem povinen se jí zabývat jako papežův rádce i obracím se na vás s prosbou, abyste mi řekl, zdali mi svěří *Marcellin a jeho sestra* svá tajemství, abych je sdělil Jeho Svatosti.“

Obsah tohoto dopisu, označovaného za *důvěrný*, byl brzo znám lyonskému kněžstvu a zpráva o něm se rychle dostala nepřímo z metropole i k sluchu biskupa grenobleského Msgra de Bruillarda.

Ten dal neprodleně zpraviti pastevce o přání Nejvyššího Velekněze. Dne 23. března se odebral biskupův sekretář abbé Auvergne do malého semináře v Rondeau a zavedl s Maximinem tento rozhovor:

- Maximine, přicházím, abych s tebou mluvil o důležité věci; slibuješ mi, že nebudeš mluvit o tom, co ti nyní řeknu?

Vesnička La Salletta. Vlevo po úbočí kopců se stoupá k místu Zjevení.

- Ano, pane.
- Může se Církev mýlit?
- Nikoliv, pane.
- Může se mýlit papež, náměstek Ježíše Krista, když mluví ve jménu Církve?
- Ne, pane.
- Kdyby tě tedy papež požádal o tvé tajemství, řekneš mu je, není-liž pravda?
- Nejsem ještě před papežem, až budu před ním, uvidím.
- Jak to, že uvidíš?
- Ano, podle toho, co on mi řekne a co já řeknu jemu.
- Poručí-li ti, abys mu řekl své tajemství, ty mu je neřekneš?
- Poručí-li mi, povím mu je...
- Nuže, mé dítě, těší mě, že tak dobře smýšlíš. Jdu rychle do Corencu, za Melanií, abych zvěděl, zdali bude jako ty ochotna říci své tajemství na rozkaz papežův...
- Nebude-li chtít Melanie poslechnout, pak si budu myslet, že snad jsme byli oklamáni ďáblem nebo člověkem pomocí *nějaké fyziky*; ale na tom, o čem jsem řekl, že jsem to viděl a slyšel, budu trvati až do smrti.

Abbé Auvergne pak odjel do Corencu za Melanií. Napřed odpovídala asi tak jako Ma-

ximin, avšak váhavěji; potom jí Monsignorův vyslanec položil tuto otázku:

- Požádá-li vás papež o vaše tajemství, řeknete mu je, není-liž pravda?

- Nevím, pane, - pravila nesměle.

- Jakže, vy nevíte? Papež by se tedy mýlil žádaje vás o to, oč by vás neměl žádati?

- Svatá Panna mi zakázala to říci.

- Jak víte, že je to Svatá Panna? Jediná Církev to může věděti a říci, a jest třeba poslouchati Církve.

- Kdyby to nebyla Svatá Panna, nebyla by se vznesla do vzduchu.

- Dábel to může také a fysika rovněž. Jediná Církev může rozeznati pravdu od bludu.

- Nuže dobře! Ať se tedy prohlásí, že to nebyla Svatá Panna, která se nám zjevila!

- Aby se poznala pravda, Církev potřebuje znáti vaše tajemství. Řeknete je, Melanie, nařídí-li vám to papež, že ano?

- Řeknu je pouze jemu a jen pro něho samotného.

Abbé Auvergne se snažil stůj co stůj přiměti pasačku, aby řekla, že svěří své tajemství i jinému kromě papeže, nebo alespoň, že je sdělí papeži prostřednictvím nějakého vysokého církevního hodnostáře; nedostal z ní leč jen „nevím“. Poněvadž zatím právě zvonili na

ximin, avšak váhavěji; potom jí Monsignorův vyslanec položil tuto otázku:

- Požádá-li vás papež o vaše tajemství, řeknete mu je, není-liž pravda?

- Nevím, pane, - pravila nesměle.

- Jakže, vy nevíte? Papež by se tedy mýlil žádaje vás o to, oč by vás neměl žádati?

- Svatá Panna mi zakázala to říci.

- Jak víte, že je to Svatá Panna? Jediná Církev to může věděti a říci, a jest třeba poslouchati Církve.

- Kdyby to nebyla Svatá Panna, nebyla by se vznesla do vzduchu.

- Ďábel to může také a fysika rovněž. Jediná Církev může rozeznati pravdu od bludu.

- Nuže dobře! Ať se tedy prohlásí, že to nebyla Svatá Panna, která se nám zjevila!

- Aby se poznala pravda, Církev potřebuje znáti vaše tajemství. Řeknete je, Melanie, nařídí-li vám to papež, že ano?

- Řeknu je pouze jemu a jen pro něho samotného.

Abbé Auvergne se snažil stůj co stůj přiměti pasačku, aby řekla, že svěří své tajemství i jinému kromě papeže, nebo alespoň, že je sdělí papeži prostřednictvím nějakého vysokého církevního hodnostáře; nedostal z ní leč jen „nevím“. Poněvadž zatím právě zvonili na

nešpory, poslal ji do kaple. Melanie se tam odebrala a po celou dobu nešpor stále plakala.

Po nešporách ji sekretář opět zavolal a tázal se jí, zdali si to dobře rozvážila a zdali se již rozhodla říci své tajemství v tom případě, že by to papež žádal.

- Nevím! - odvětila opět.

- Cože? Vy neposlechnete papeže?

- Svatá Panna mi zakázala to říci.

- Svatá Panna chce, aby se poslouchalo papeže.

- Papež si nežádá mého tajemství, druzí mu řekli, aby o ně žádal.

Po nových a zcela marných pokusech abbé Auvergne se chystá k odchodu, oznamuje Melanii brzkou návštěvu p. Rousselota za tímže účelem. Ona mu na to odpovídá, že nebude moci mluvit jinak, než jak právě mluvila.

Za pět dní přijíždí do Corencu abbé Rousselot. Představená kláštera mu oznámí, že pasačka jest od návštěvy abbé Auvergna velmi neklidná. Dodává, že jinak jsou s ní spokojeny. Potom, když ji dala zavolati, sama odchází.

P. Rousselot po několika slovech povzbuzení přechází na hlavní otázku:

- Rozkáže-li vám Nejvyšší Velekněz, abyste mu pověděla své tajemství, řeknete mu je?

- Ano, pane.

- Povíte mu je ráda?

- Ano, pane.

- A povíte mu je bez obavy, že urazíte Svatou Pannu?

- Ano, pane.

- Jestliže tedy papež vám rozkáže, abyste pověděla své tajemství někomu, jehož určí, aby je přijal a jemu je donesl, povíte je té osobě, jež vám bude určena?

- Ne, pane, chci je pověděti samotnému papeži a pouze, když to poručí.

- A dá-li vám papež tento rozkaz, jak to uděláte, aby se vaše tajemství dostalo k němu?

- Povím je jemu samotnému, nebo je napíši v zapečetěném dopise.

- A komu dáte ten zapečetěný dopis, aby jej odevzdal papeži?

- Monsignoru biskupovi.

- Jinému jej nedáte?

- Dám jej Monsignorovi nebo vám.

- Nesvěříte jej P. Gérenteovi (klášterní spirituál)?

- Ne, pane.

- Ani jej neodevzdáte papeži prostřednictvím Msgra kardinála, arcibiskupa lyonského?

- Ne, pane.
- Ani prostřednictvím jiného kněze?
- Ne, pane.
- A proč?
- Poněvadž v Lyoně nevěří příliš La Salettě a proto nechci, aby rozpečetili můj dopis.
- Až však zví papež vaše tajemství, bude vás mrzeti, když je uveřejní?
- Ne, pane, to je jeho věci...
- S Bohem, mé dítě, buďte vždycky hodná; milujte jen Svatou Pannu a modlete se vždy k ní.

Msgre de Bruillard dal potom zaslati do Lyonu záznam těchto rozhovorů. Za dva měsíce na to, když kardinál nezaslal svému sufragánu ani nejkratší odpověď, napsal grenobleský biskup dne 4. června Nejvyššímu Veleknězi dopis, v němž krátce shrnul události týkající se La Saletty, jež se přihodily od r. 1846, naznačil současný stav pastevců a upozornil na nedokonalou znalost Zjevení, již možno předpokládati u arcibiskupa lyonského podle jeho sdělení p. Rousselotovi, v němž jeho Eminence dala Maximinovi jméno *Marcellin* a pokládala Melanii za *sestru* malého pastevce.

Patnáct dní uplynulo od odeslání dopisu do Říma, když došel do Grenoblu list od kar-

Maximin a Melanie,
svědkové zjevení Panny Marie na La Salettě.

dinála de Bonalda, v němž potvrdil příjem zaslaných dokumentů a opět žádal odevzdání tajemství, ale nezapečetěných; v dopise byla též naznačena možnost prelátovy návštěvy v červenci.

Poněvadž děti neochvějně stály na tom, že to, co Krásná Paní řekla jenom pro ně samotné, sdělí pouze papeži, a jen prostřednictvím diecésního biskupa, octl se Msgre de Bruillard arcibiskupovými požadavky ve velkých rozpacích. Na štěstí však zprávy došlé z Říma mu umožnily zaslati tajemství pastevců přímo Svatému Otci Piu IX.

Proto dne 2. července dal zavolati zbožného a rozvážného p. Dausse, jenž požíval zároveň důvěry svého biskupa i přátelství pastevce. P. Gerin šel do semináře pro Maxima, aby jej přivedl na biskupství. Když cestou malý pastevec žvatlal podle svého obyčeje, jeho průvodce mu radil, aby uvažoval o tom, co bude psát za několik okamžiků, aby na nic nezapomněl.

„S tím se nemusím znepokojovati,“ odpověděl hoch, „dobře si vzpomeňu na to vše, co mi bylo řečeno; uvidíte, jak rychle, bez hledání slov budu psát, až tam přijdeme.“

A dal se do hovoru o rozličných věcech. Když přišli do biskupského paláce, zavedli

Maximina do síně ve druhém poschodí, s vyhlídkou na náměstí Naší Paní, a posadili ho za psací stůl, jenž byl opatřen vším, čeho jest třeba k psaní. Monsignor přidružil k p. Daussovi p. kanovníka de Taxis, aby dohlíželi na chlapce, pak se odebral do svých pokojů poprosiv ty pány, aby naň zazvonili, až bude tajemství napsáno.

Před očima těchto dvou svědků, kteří se drželi v dosti značné vzdálenosti od psacího stolu, Maximin, když byl několik minut uvažoval - hlavu maje v rukou - namočil pero do inkoustu a bez rozpaků je ocákl na podlahu. Na upozornění p. de Taxise, který jej za to pokáral, dívá se bezstarostně na podlahu, kterou právě postříkal, potom opět, namočiv pero, jal se spisovati předmluvu takto složenou:

„Dne 19. září 1846 jsem spatřil Paní zářící jako slunce, o níž se domnívám, že to byla Svatá Panna. Jest věcí Církve, aby posoudila, zdali je to opravdu Svatá Panna, či nějaká jiná osoba - a sice podle toho, co hned níže řeknu. Svěřila mi to během své rozmluvy po této větě: hrozny shnijí a ořechy se zkazí.“

Když pastevec skončil tento jakýsi úvod, odběhl jej ukázati p. Daussovi, který jej schválil; potom vrátiv se k psacímu stolu, jal

se rychle psáti bez zastávky, jako kdyby opisoval nějakou knihu ležící před jeho očima. Když dopsal, živě se zvedl a vesele se zatočiv na patě, vyhodil do vzduchu list, jež právě dopsal, řka: „Teď jsem se toho pěkně zbavil, již nemám tajemství, jsem jako druzí. Už nebude třeba, aby se mne přicházeli na něco ptát, budou se moci obrátiti na papeže, ten promluví, bude-li chtíti.“ Potom přistoupil k oknu a díval se na náměstí. Zatím oba svědci zdvihli papír ze země a zpozorují, že ten divoch, jako pravý školák načmáral šeredné klikyháky, psané vesměs nakřivo a pocákané kaňkami. Musil to přepsati, což se neobešlo bez ohrnování nosu; tentokráte však napsal svůj úkol čistě. Pan Dausse tedy zazvonil na Monsignora, jenž ihned se vrátiv poručil Maximinovi, aby vložil svůj dopis do obálky a ji zapečetil. Zatím co chlapec se chystal uposlechnouti, naléhal p. Dausse na Jeho Milost, aby napřed přečetla tento list, za tím účelem, aby se nevydávala v nebezpečí zaslati do Říma sdělení, jež by snad nebylo hodno Nejvyššího Velekněze; a prelát po krátkém váhání se rozhodl pro tuto rozumnou radu. Maximin potom zapečetil svoje tajemství a na obálku přitištěna biskupská pečeť, vedle níž pp. Dausse a de Taxis po-

tvrdili, že obsah tohoto dopisu byl skutečně napsán a podepsán pastevcem a to samostatně bez jakéhokoliv cizího vlivu.

Později, když již byla tajemství poslána do Říma, Maximin domnívá se, že je zbaven příkazu, jež mu dala Svatá Panna, z přátelství nabídl dne 11. srpna 1851 opis svého tajemství p. Daussovi, který to oznámil až Msgru Ginoulhiacovi, nástupci Msgra de Bruillarda, na jeho oficiální žádost v roce 1855. Maximin dal též opis p. de Taxisovi.

Téhož dne se odebral p. Dausse z rozkazu svého biskupa do Corencu, aby vykonal u Melanie totéž poslání, jež právě skončil u Maximina. S počátku se mu však nedařilo stejně. Pasačka slyšíc, že nadešla hodina, kdy se má zbaviti svého tajemství, vzpírá se tomu a dává se do pláče. Zbytek dne a část noci ztrávili pokusy přivést ji k pochopení její povinnosti; konečně slíbila, že se podrobí. Když se tedy druhého dne, t. j. 3. července, vrátil delegát biskupův do Corencu, odebrala se Melanie do bytu klášterního spirituála abbé Gérentea a tam v jeho přítomnosti napsala to, co Krásná Paní byla řekla pro ni samotnou. Psala rozvážně, ani kvapně, ani příliš pomalu, plynne, jako osoba, jež nemá zapotřebí uvažovati, aby sbírala své

myšlenky a hledala výrazy. Když dopsala, podepsala se, aniž to po sobě přečtla, potom psaní zasunula do obálky, již zapečetila a na níž napsala tuto adresu:

Jeho Svatosti Piu IX. v Římě. Pan Dausse potvrdiv na obálce, že tento list jest opravdu napsán osobou, jejíž podpis nese a že ta osoba jej napsala v plné a dokonalé svobodě, vzal dopis, aby jej bez odkladu odevzdal do rukou Msgra de Bruillarda.

Za několik hodin po odjezdu p. Dausse žádala Melanie, všecka smutná a ztrápená, aby byla dovedena k p. Rousselotovi. Když byla k němu připuštěna, řekla mu, že se při psaní svého tajemství zapomněla o něčem zmíniti. (Zdá se, že udala pouze jen jediné datum pro dvě události, jež se neměly přihoditi v téže době). Na radu p. Rousselota napsala dne 6. července v Grenoblu v jednom ústavu Sester Prozřetelnosti v přítomnosti p. Augergne a Sestry Saint-Louisy, představené onoho domu, znova své tajemství, bez přerušení kromě toho, že se zeptala na význam slova „*infailliblement*“ (neomylně) a jak se píše „*ville souillée*“ (město poskvrněné) a „*antéchrist*“ (antikrist). Potom psaní podepsala, zapečetila jako po prvé a svědkové připojili na obálce své podpisy, potvrzující, že to, co

obsahuje, skutečně pochází od osoby, která je podepsala. Toto druhé sepsání Melaniina tajemství, zanesené na biskupství p. Rousselotem, bylo posláno do Říma. Má se za to, že první zůstalo v rukou Msgra de Bruillarda.

Když nyní měl již grenobleský biskup obě tajemství, uložil pp. Rousselotovi a Gerinovi, aby je osobně dodali Náměstku Kristovu, a dal jim tento doporučovací dopis pro papeže:

Svatý Otče, „Grenoble, 5. července 1851.

Vaše Svatost vidí dva dobré kněze klečící u svých nohou, aby přijali Vaše apoštolské požehnání a mně donesli ono, jež Vaše Svatost ráčí poslati biskupovi z Grenoblu a jeho drahým diecesánům. Jeden je p. abbé Rousselot, téměř již čtyřicet let profesor theologie v mém kněžském semináři a generální vikář *ad honores*, autor několika cenných děl; druhý jest p. Gerin, farář mé katedrály, jenž již podnikl cestu do věčného Města. Posílám je, aby podali zprávu Vaší Svatosti o události la saletské a aby odevzdali do Vašich požehnání rukou dopis, obsahující tajemství svěřené na hoře Zjevení, jedno Maximinu Giraudovi a druhé Melanii Mathieuové, od Paní, jež se jim zjevila a zakázala někomu je odhaliti.

Děti neochvějně odolávaly naléhání, aby odhalily svá tajemství, odolaly dotazům, jež jim kladlo tisíce poutníků všech hodností a všech postavení. Pochopily však, že jest výjimka pro nejvyšší Hlavu Církve, jakmile projeví vůli je zvěděti.

Moji dva delegáti jsou pověřeni, aby mě zpravili o tom, co se zlíbí Vaší Svatosti pronésti o události Zjevení Svaté Panny. V případě příznivé odpovědi ráčila by Vaše Svatost souhlasiti s tím, aby grenobleský biskup prohlásil pastýřským listem, že soudí, že toto Zjevení obsahuje v sobě známky pravdy a že věřící mohou vším právem je pokládati za věrohodné? Ráčila by Vaše Svatost přimouti naše přání a otevřela pokladnice Církve, od nichž má první klíče, ve prospěch osob, jež by zbožně navštívily Svatou Horu a také ve prospěch těch, kteří po vykonané sv. zpovědi přistoupí ke Stolu Páně v tamější kapli? Ať jest jakýkoli názor Vaší Svatosti, přikloním se k němu ze srdce a se slovy: *condemata locuta est, causa finita est.*

Kleče u Vašich nohou, Svatý Otče, trvám v nejhlubší úctě jakožto nejpokornější, nejposlušnější, nejoddanější služebník a syn Vaší Svatosti

Filibert, biskup grenobleský.“

Sotva uplynulo několik dní od doby, kdy poslové Msgra de Bruillarda odjeli s tajemstvím pastevců do Říma, tu 12. července kardinál de Bonald, vraceje se z Velké Kartouzy (Grande-Chartreuse) přijel do Grenoblu, aby si dal sám sdělit ona tajemství od pastevců. Nemohl dosíci svého cíle. Vidoucí, kteří již zaslechli také to, co se veřejně vyprávělo, že totiž pan kardinál nebyl prost předsudků vůči události la saletské, prosili, aby byli ušetřeni setkání s ním. Nicméně museli se mu představit, neodpověděli však, nebo téměř neodpověděli na jeho otázky týkající se jejich tajemství. Podle výpovědi p. Dausse, jenž byl rozmluvě přítomen, darmo je arcibiskup nuti' darmo jim žertovně opakoval, že pohrdají jeho hodností a jeho papežským posláním. „Paní“, odpovídali, „jim zakázala tajemství odhaliti; ostatně je poslali již přímo papeži a není nutno, aby mu je předkládali dvakrát“. Poněvadž kardinál mluvil znovu o zvláštním poslání, které v této věci obdržel z Říma, děti se osmělily jej požádati, aby jim podal o tom důkaz, a Msgre de Bonald byl nucen na tom přestat, poněvadž od Svatého Otce nedostal řádný a písemný příkaz, nýbrž pouze ústní souhlas. Pouhý titul metropolity neopravňoval vzne-

šeného kardinála, aby se vměšoval do záležitosti la saletské, nebyv požádán grenobleským biskupem, jenž naopak při známém jeho nepřátelství vůči Zjevení měl oprávněné důvody, aby mu je vůbec nepředkládal.

A také Svatý Otec, dalek jsa toho, aby Msgru de Bruillardovi neschvaloval, že se obrátil přímo do Říma, uvítal jeho posly co nejhlaskavěji. Když přišli pp. Rousselot a Gerin dne 11. července do věčného Města a 12. téhož měsíce byli připuštěni k papežské audienci, odevzdali do rukou Pia IX. tajemství pastevců.

Nejvyšší Velekněz rozpečetil dopisy a přečetl je v jejich přítomnosti. Když přehlédl Maximinův, pravil: „*Věru, zračí se v tom nevinnost a prostota dítěte.*“

Při čtení dopisu Melaniina jeho tvář změnila výraz, rty se mu stáhly, tváře se poněkud nadmuly, a když dočetl, pronesl tato slova: „*Francii hrozí biče, není však sama jediná vinna: Německo, Italie, celá Evropa je vinna a zasluhuje trestů. Méně se obávám otevřené bezbožnosti než lhostejnosti a lidského ohledu. Není to bez důvodu, že se Církev nazývá bojující a zde vidíte jejího Vojevůdce.*“

Pronášeje tato poslední slova držel papež ruku na prsou.

Později řekl tentýž Pius IX. P. Giraudovi, představenému Misionářů la saletských, jenž jej v soukromé audienci žádal, zdali by se nemohl dozvědět oněch tajemství: „Chcete znáti tajemství la saletská? Nuže, zde jsou tajemství la saletská: Nebudete-li činiti pokání, všichni zahynete.“

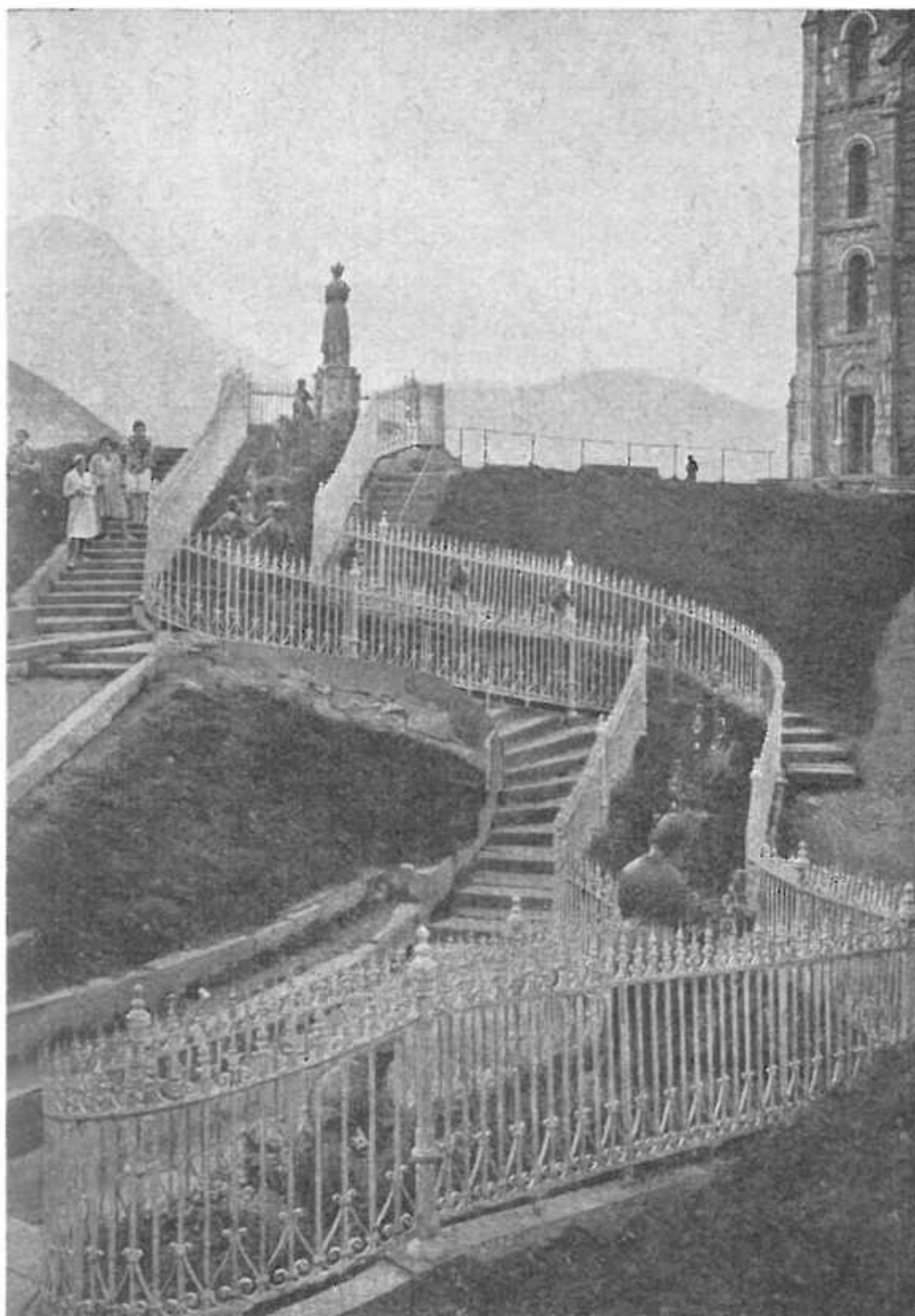
Než skončil audienci, Svatý Otec se obrátil na abbé Rousselota s těmito slovy, jež mohla odškodniti neohroženého obhájce Zjevení za všechny útoky zlomyslníků: „Dal jsem prozkoumati Vaši knihu Msgru Frattinimu, promotoru Víry; řekl mi, že je spokojen, že ta kniha je dobrá, že z ní dýše pravda.“ Poslové Msgra de Bruillarda byli stejně laskavě přijati vynikajícími církevními osobnostmi římskými, jež navštívili, jako ve Vatikáně. Kardinál Fornari, bývalý pařížský nuncius - již tehdy informovaný o události la saletské - ujistil p. Rousselota, že četl jeho dílo s potěšením. Msgre Frattini mu opakoval chválu, již Svatý Otec ráčil naznačiti a dodal, že nevidí žádné překážky v tom, aby Monsignor z Grenoblu postoupil dále a dal vystavěti svatyni prostorných a krásných rozměrů na místě Zjevení a aby tam zavěsil tolik ex voto, kolik jest zjištěných zázraků, a aby se v tom pak pokračovalo. R. P. Rubillon, zástupce gene-

rála Jesuitů a R. P. Quéloz, prokurátor Redemptoristů ujišťovali, že jsou hluboce přesvědčeni o pravdivosti Zjevení. Kardinál Lambruschini, jemuž Pius IX. uznal za dobré sděliti tajemství, doznal, že zná La Salettu již dlouho, že v ní věří jako biskup a že o ní s užitkem kázal ve své diecési. Konečně p. Rousselot, jež p. Gerin do Francie předešel, opustil Řím dne 24. srpna zahrnut dary od papeže pro sebe i pro Msgra de Bruillarda.

P. Louis Carlier, kněz kongregace Naší Paní La Saletské, má velikou zásluhu o rozšíření a pochopení „Veliké zvěsti“ La Saletské. Jeho obsažné a důkladné dílo *Histoire de l'Apparition de la Mère de Dieu sur la Montagne de La Salette* otevřelo oči mnohým, i církevním hodnostářům, kteří dosud vězeli v zajetí předsudků. Tak kardinál Billot zvláštním listem mu děkoval za knihu přiznávaje se, že kdyby byl dříve věděl to, co z ní poznal, byl by docela jinak mluvil o La Salettě.

Kromě této knihy, jež vyšla ve dvou vydáních, sepsal P. Carlier i jiná menší díla o La Salettě, a mnoho let redigoval *Bulletin des Missionnaires de La Salette*.

Právě letos 30. března zemřel tento kněz svatého života a neúnavné činnosti, když byl oslavil zlaté jubileum svého kněžství. V jeho pozůstalosti se našla vlastnoručně psaná zásvětná formule, kterou se zasvěcuje podle návodu bl. Grigniona z Montfortu Ježíši Kristu skrze P. Marii jako nevolník.

Ohrazené místo zjevení Panny Marie na La Salettě.
Bronzové sochy postaveny na místech, kde seděla, kde stála roz-
mlouvajíc s dětmi a odkud se vznesla k nebi Sv. Panna 19. září 1846.

Věřím v Tebe, Maria, Matko mého Boha a Matko má!

Dojímavé vyznání víry a lásky k Přesvaté Panně, jež zde předkládáme, je dílem mladého passionisty Gabriele od P. Marie Bolestné, jenž nedávno byl zařazen do seznamu svatých. Složil je ve svém noviciátě shrnuv v něm láskyplně, co kdy Otcové a Učitelé církevní pověřili nejkrásnějšího ke cti Královny nebes. Nosil je zbožně na svých prsou a několikrát požádal svého zpovědníka o dovolení, aby je směl opsati vlastní krví. - Kdo přečetl spis bl. Grigniona z Montfortu „O pravé pobožnosti“, snadno pozná, že toto vyznání je ohlasem jeho myšlenek.

Věřím, ó Maria, že jsi Matkou všech lidí a že jsi je všechny přijala za své děti v osobě Janově podle přání Ježíšova...

Věřím, že jsi naším životem a nazvu Tě se svatým Augustinem jedinou nadějí hříšníků po Bohu.

Věřím, že jsi oživujícím dechem křesťanstva a jeho pomocnicí, zvláště ve smrti. Skrze Tebe dostáváme onen neocenitelný dar svatého setrvání až do konce. Budu-li kráčet v Tvých šlépějích, nevybočím nikdy se správné cesty; budeš-li Ty za mne orodovati, vždycky budu schopen polepšení; zůstáváje

s Tebou, neklesnu; budeš-li mne chrániti, nemám se čeho báti; budu-li Tě následovat, neunavím se a budeš-li mně milostiva, dospěji až k Tobě.

Věřím, jak jsi naznačila svaté Gertrudě, že bereš do ochrany všechny, kteří se k Tobě utíkají a že andělé rádi chrání Tvé oddané služebníky před útoky pekla. Předem vycházíš vstříc těm, kteří Tě hledají, ba dokonce spěcháš jim na pomoc, aniž bys byla o to poprošena.

Věřím, jak jsi řekla svaté Brigitě, že zlí duchové prchají, když zaslechnou vysloviti Tvé jméno.

Vyznávám se svatým Jeronymem, se svatým Epifanem, se svatým Antonínem a ještě s jinými, že Tvé jméno má svůj původ v nebi a že Ti bylo dáno na rozkaz Boží. Se svatým Antonínem Paduanským shledávám ve Tvém jméně tutéž sladkost, již svatý Bernard nalézal ve jméně Ježíš: jest libozvukem našemu sluchu, plástem medu našim ústům, kouzlem našemu srdci.

Věřím, že po jméně Ježíš není žádné jméno tak plné milosti, naděje a líbeznosti; doznávám s Tvým služebníkem svatým Bonaventurou, že není možno vysloviti Tvé jméno, aniž by člověk neměl z toho nějaký užitek. Věřím

tomu, co jsi řekla svaté Brigitě, že totiž není na světě duše tak vzdálené od lásky Boží, aby vzývavši Tvé jméno neviděla, jak zlý duch daleko od ní prchá.

Věřím, že Tvoje přímluva jest morálně nutná pro naši spásu; že všechny milosti, které Bůh nám uděluje, procházejí Tvýma rukama; že všechna milosrdenství, jež byla prokázána lidstvu, byla dopřána Tvým prostřednictvím a že nikdo nemůže přijíti do nebe leč skrze Tebe, poněvadž jsi jeho branou.

Věřím, že spolupracuješ na našem vykoupení a že jen ti budou pohlceni bouřlivým mořem tohoto světa, kteří nebudou přijati na Tvůj koráb. Naše spása je v Tvých rukou a proto ten, jenž prosí o milosti, aniž se utíká k Tobě, se podobá někomu, kdo by chtěl létat bez křídel.

Věřím, že jediný Tvůj vzdech má větší cenu, než prosby všech světců dohromady a že se marně kdo utíká ke světcům, jestliže se Ty nepřimluvíš. Když Ty prosíš, všichni světci spojují své prosby s Tvými.

Věřím, že jsi orodovnicí tak obětavou, že neodmítáš ujmouti se případů nejžalostnějších. Pokládám Tě za zprostředkovatelku míru mezi Bohem a hříšníky a věřím, že Bůh

Tě stvořil jako velmi příjemné vnadidlo, na něž by chytal lidi, zvláště hříšníky, a přitahoval je k sobě. Nespouštíš Svého slitovného oka s našich běd a stále nám pomáháš.

Věřím, že ti, kteří se o Tebe oprou, vůbec nezhrěší a že ti, kteří Tebe ctí, obdrží život věčný.

Ty jsi nebeskou kormidelnicí a zavezeš do věčného přístavu své oddané služebníky, jež přijímáš na loďku Své ochrany, jak jsi to prohlásila svaté Magdaleně de Pazzi. Rovněž řeknu se svatým Bernardem, že zbožná úcta k Tobě jest velmi jistým znamením věčné spásy; a dodám s abbém Guériem, že ten, kdo má opravdovou úctu k Tobě, tak bezpečně kráčí do nebe, jako by již tam byl.

Věřím, že důstojnost Matky Boží jest nekonečná ve svém druhu a že je nemožno pouhému tvorů vystoupiti výše než Ty; Bůh sám, praví svatý Bernard, by nemohl vytvořiti dokonalejší bytosti.

Věřím, že Bůh Tě obohatil v nejvyšším stupni všemi milostmi a všemi vznešenými a zvláštními dary, jež udělil všem tvorům dohromady. Věřím, že Tvá krása, jak to Pán zjevil svaté Brigitě, převyšuje krásu všech lidí a všech andělů.

Věřím, že jsi byla pannou před porodem, při porodu i po porodu. Věřím se svatým

Albertem Velikým, že jsi byla první - aniž by Ti to byl kdo poradil a aniž jsi našla kdy nějaký příklad - která jsi obětovala Bohu své panenství a tak jsi mu darovala všechny panny, které tě napodobily. Věřím, že jsi jejich korouhví; věřím, že skrze Tebe zůstal Tvůj přecitlivěný snoubenec svatý Josef panicem a že jsi byla odhodlána spíše se zříci i důstojnosti Matky Boží než ztratit panenství.

Věřím, jak bylo zjeveno svaté Mechtildě, že, ačkoliv jsi byla zahrnuta tolika milostmi, nicméně jsi byla tak pokorná, že jsi sobě nedávala před nikým přednost. Mám rovněž za jisté, jak jsi to řekla svaté Alžbětě, Benediktince, že jsi se pokládala za nejnižší z tvorů a za nehodnu Boží milosti.

Věřím, ó má Matko, podle zjevení, jež jsi o tom učinila svaté Brigitě, že jsi si zasloužila božské mateřství tím, poněvadž jsi se domnívala a vyznávala, že nejsi ničím a že nemáš nic ze sebe.

Věřím, že plamen, jímž jsi byla zachvácená pro Boha, byl tak mocný, že všechný žár serafínů, srovnán s tímto ohněm, se podobal chladnému vánku.

Věřím, že Ty jediná jsi naprosto dokonale splnila přikázání: „*Diliges Dominum*. Budeš milovati Pána.“ Věřím, že od prvního oka-

Co je dokonalá lítost? Upřímná bolest nad hříchy, ne proto, že jsme jimi zasloužili pekelných trestů, nýbrž proto, že jsme jimi urazili svého Boha tak dobrotivého, milého, štědrého, milosrdného, obětavého, šlechetného. Ničím mi neublížil, ano, prokázal mi jen dobrodiní a lásku, obětoval se, trpěl a zemřel za mne! Já Ho však za to urážel, o něho nedbal, jím pohrdal . . .

Mrzí-li mne tento hnusný nevděk vůči takové lásce, tu mám už dokonalou lítost a zakouším jejích účinků. A ty jsou neocenitelné!

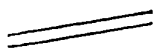
Dokonalá lítost mne totiž okamžitě zbavuje těžkých hříchů bez kněze a bez zpovědi, mám-li jen upřímný úmysl vyzpovídati se, až se mi k tomu naskytne příležitost.

V nebezpečí smrti přitisknu proto k srdci nebo na rty tento obrázek zmučeného Božího Syna a v upřímné lítosti a lásce zvolám:

Můj Ježíši, milosrdenství!

Budu to dělat po každé před spaním, i jiné tomu chci učit. Bude-li někdo těžce raněn, nebo bude-li umírat, ať je to křesťan nebo nekřesťan, pomohu mu těmito kajícími slovy vzbudit dokonalou lítost:

Můj Ježíši, milosrdenství!

Albertem Velikým, že jsi byla první - aniž by Ti to byl kdo poradil a aniž jsi našla kdy nějaký příklad - která jsi obětovala Bohu své panenství a tak jsi mu darovala všechny panny, které tě napodobily. Věřím, že jsi jejich korouhví; věřím, že skrze Tebe zůstal Tvůj přečistý snoubenec svatý Josef pannicem a že jsi byla odhodlána spíše se zříci i důstojnosti Matky Boží než ztratiti panenství.

Věřím, jak bylo zjeveno svaté Mechtildě, že, ačkoliv jsi byla zahrnuta tolika milostmi, nicméně jsi byla tak pokorná, že jsi sobě nedávala před nikým přednost. Mám rovněž za jisté, jak jsi to řekla svaté Alžbětě, Benediktince, že jsi se pokládala za nejnižší z tvorů a za nehodnu Boží milosti.

Věřím, ó má Matko, podle zjevení, jež jsi o tom učinila svaté Brigitě, že jsi si zasloužila božské mateřství tím, poněvadž jsi se domnívala a vyznávala, že nejsi ničím a že nemáš nic ze sebe.

Věřím, že plamen, jímž jsi byla zachvácená pro Boha, byl tak mocný, že všecken žár serafínů, srovnán s tímto ohněm, se podobal chladnému vánku.

Věřím, že Ty jediná jsi naprosto dokonale splnila přikázání: „*Diliges Dominum*. Budeš milovati Pána.“ Věřím, že od prvního oka-

mžiku Tvého bytí byla Tvá láska k Bohu větší než láska všech lidí a všech andělů a že blažení serafíni mohli sestoupiti do Tvého srdce, aby se tam učili, jak milovati Boha.

Věřím, že Tvá láska k bližnímu byla tak veliká, že nikdy nebude bytosti, která by mohla tolik milovati. Věřím, že kdyby se spojila láska, již mají všechny matky ke svým dítkám, všichni snoubenci ke svým snoubenkám, všichni svatí k těm, kteří je uctívají, že by se tato láska vůbec nevyrovnala té, již chováš k jediné duši; a věřím, že láska všech matek k jejich dítkám jest jenom stínem té lásky, jíž miluješ jednoho z nás.

Věřím, jak praví svatý Bonaventura, že soucit, jejž jsi měla s nešťastnými, když jsi dlela na zemi, jest nyní, kdy kraluješ na nebi, o tolik větší co do velikosti, jako slunce jest větší než měsíc co do velikosti a jasů. Ba dokonce, jako jen slunečním světlem jsou osvětlována tělesa, tak jen skrze Tebe jsme účastni Božího milosrdenství; rovněž věřím se svatým Bonaventurou, že Tě urážejí nejen ti, kteří hřeší proti Tobě, nýbrž i ti, kteří se k Tobě vůbec neutíkají.

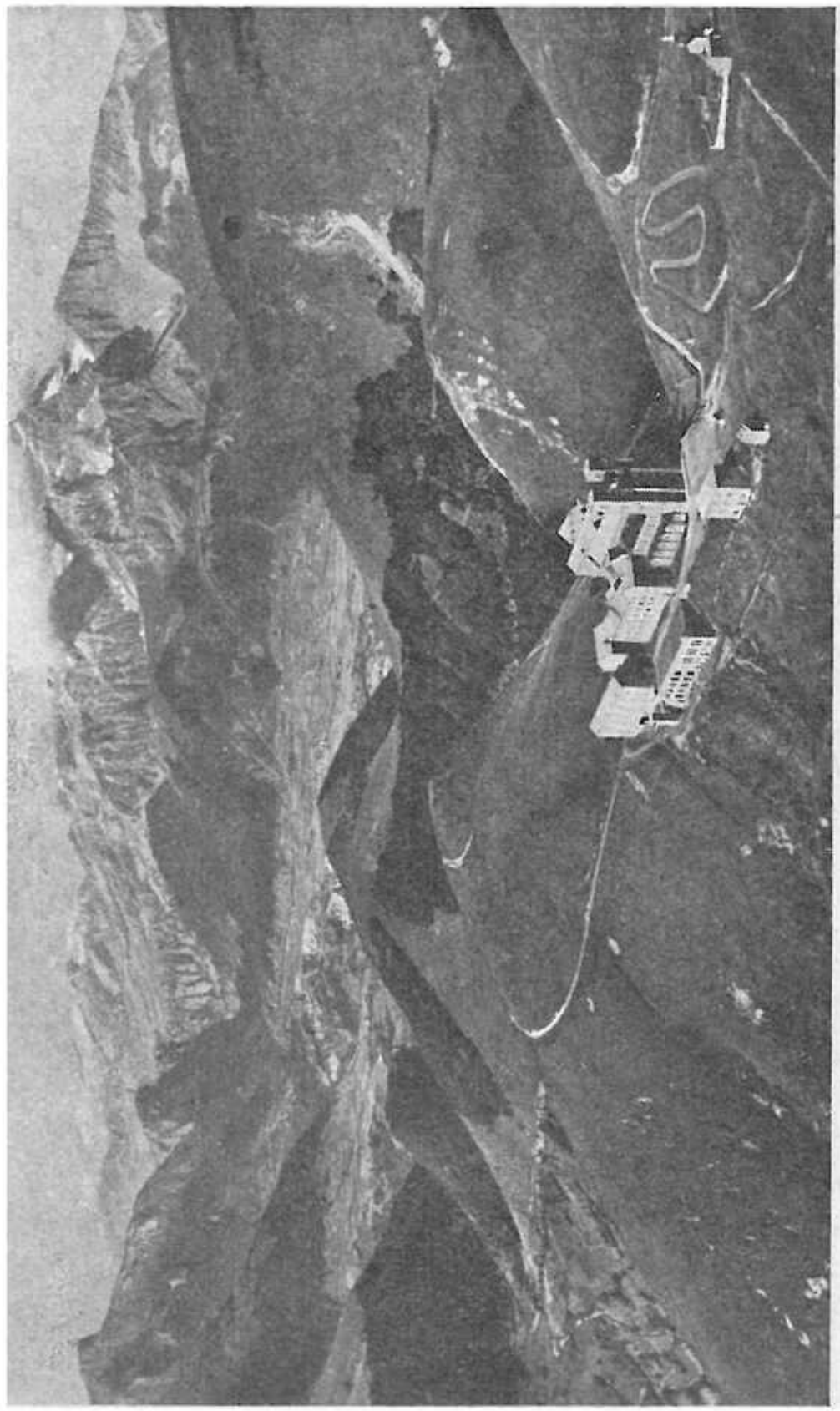
Věřím se svatým Hilariem, že Tvoji oddaní služebníci nemohou nikdy zahynouti, ať byli dříve hříšníky jakkoli velkými. Věřím se

svatým Bonaventurou, že kdo Tě vůbec nectí, zemře ve svém hříchu; a že ten, kdo Tě vůbec za svého života nevzývá, nepřijde do království nebeského. Věřím se svatým Efremem, že zbožná úcta k Tobě jest průvodním listem spásy: *charta libertatis*.

Vyznání odsouzencovo o katechismu.

V říjnu 1935 byl porotou v Carpentras odsouzen k smrti dvojnásobný vrah Nicolini. Po rozsudku byl převezen do Avignonu, aby tam byl popraven. Vězeňský kněz se snažil navázati s ním styk, aby zachránil jeho duši, ale zločinec napořád odmítal jeho návštěvy. Správce věznice konečně vymluvil knězi další pokusy, uznáváje vraha za beznadějně zatvrzelého, ale žádal, aby přece aspoň v den popravy byl pohotově, kdyby snad Nicolini si přece dal říci. — Jednu neděli, když sloužil duchovní obvyklou mši ve věznici, čekal naň správce s dopisem od Nicoliniho, v němž vrah prosí o návštěvu. Kněz se hned odebral do jeho cely. Odsouzenec projevil ochotu poslouchati ho a kněz od toho dne docházel k němu každý večer. Nicolini dosud nikdy nebyl vyučován v náboženství. Za dvě neděle po první návštěvě, ponejprv ve svém životě, přijal Velebnou Svátost, a to s velikou zbožností. Při hodinách katechismu několikrát prohlašoval knězi: „Kdybych tohle všechno byl věděl, nebyl bych páchal to zlo, které jsem páchal.“ A znovu a znovu poukazyval na zhoubný vliv kina: „V kinu se člověk naučí mnoho zlého. V kinu viděti ohavné filmy. Jak potom možno odtamtud odcházet s dobrými myšlenkami?“

La Croix.

La Salette. Basilika s hospicem na hoře zjevení. Pohled s úbočí hory Chamoux.

O pekle.

Z knihy A. D. Sertillanges O. P.

„Katechismus nevěřících“.

Námitka: *Peklo! Jaká to pohoršlivá představa!*

Odpověď: Nebudu se vám skrývati se svým pohnutím v této chvíli, kdy hodlám s vámi o něm promluvit s naprostou upřímností. Zde se jedná o hluboká tajemství. Prosil bych vás však, abyste si netvořil konečného úsudku o mých slovech, dokud všechno nepřečtete.

N.: *Což tedy peklo není jen legendární strašák, pouhá báje?*

O.: Peklo není báje; evangelium o něm mluví jasnými slovy a tvrzení jeho existence jest podstatnou částí pokladu víry. Jest ovšem pravda, že naše představy si je zobrazují - někdy ovšem více než jest vhodné - v podobě nevyhnutelně mythické, jak o tom svědčí tak četné obrazy, jež vznikly na podkladě básně Dantovy.

N.: *Vy zavrhuje představy tohoto Florentána, obrazy gotických katedrál, obrazy takového Fra Angelica, Michel-Angela, Tiepolo, Jana Goujona a tolika jiných mistrů?*

O.: Přijímám je za to, čím jsou: přijímám je jako obrazy, to jest symbolická znázornění, jež nesmíme bráti doslovně, a jež by dnes bylo dlužno nahraditi, neboť se příliš vzdalují od myslitelné skutečnosti a matou ducha.

N.: *Vy trváte v každém případě na skutečnosti pekla?*

O.: Trvám na ní s katolickou vírou a dodávám, že odpovídá nutnosti všeobecného světového řádu, jehož plán jsme si načrtli. Peklo jest důsledkem, strašlivě logickým důsledkem i toho, co povznáší naše naděje - pakliže naděje opustí správnou cestou.

N.: *V čem spočívá tato nutnost plánu?*

O.: Jest jeden Bůh; jest jen jeden Spasitel; jest jen jeden pramen života a spásy. A viděli jsme, že možno se k němu přimknouti ne-jedním způsobem; jest však samozřejmé, že ten, kdo se od něho odlučuje, jest ztracen.

N.: *Býti ztracen, to jest nezakotviti tam, kam jsme puzeni, to znamená přijíti do pekla?*

O.: Ano; neboť v podstatě není neutrálního stavu. Kdo se nepodrobuje řádu, porušuje řád. Kdo nechce uznati Boha, uráží Boha nekonečně, poněvadž předmět této urážky jest nekonečný, urážka jest dále nekonečná pro nekonečnou dobrotu, která jej předkládá, pro láskyplnou vynalézavost a

trpělivost, která jej dává a ponechává k dispozici naší svobodné vůli. Proto také Ježíš řekl: „*Kdo není se mnou, jest proti mně*“, a v obou případech vyplývají ze situace všechny její důsledky.

N.: *Jaké důsledky?*

O.: Kdo porušuje řád hříchem, musí býti přiveden k poslušnosti trestem. Kdo zamítá Boha, musí pocítiti opuštěnost od Boha. Poněvadž hříšník opovrhl láskou, musí viděti, jak spravedlnost dbá o pomstění lásky.

N.: *Jaký pak řád může takový ubohý hříšník zvrátiti?*

O.: Na štěstí vlastně žádný; co však hříšník nemůže opravdu uskutečnit, o to se pokouší; nemoha zvrátiti věčný řád, porušuje jej a jestliže tím řád není zvrácen, je to proto, že povstává proti hříšníkovi vyrovnávající opačné působení: „Trest, toť řád zločinu“ (Svatý Augustin).

N.: *Což není hříšník ve vesmíru volný?*

O.: Hříšník má volnost pustiti se v boj proti řádu, nikoli však jej přemoci. Světový řád ve své věčné plnosti jest božský; on odolá, a kdo se proti němu vzepře, může se jen roztržiti. Neřekli jsme a neuznáváte vy sám, že Bůh jest všechno bytí, všechna moc, všechna činnost? Dejme tomu, že by mohl zá-

zračně učiniti nějaké bytosti, jež by byly nicméně schopny uskutečniti něco jim vlastního a tím měly možnost Boha poslechnouti nebo se protiviti jeho úmyslům. Pak ale je stejně nutno - nemá-li se nějaká činnost vymknouti z Činnosti a nějaká bytost z Bytí - aby nad touto činností stvořených bytostí působila činnost Boží, aby všechno, co Bůh sám neučinil, včlenila schválením nebo přinucením do svého božského řádu.

N.: *Je-li rád božský, jest shovívavý?*

O.: Shovívavost na nás čeká a jakmile s ní souhlasíme, znova nás napravuje; nemá však také znovu napravit - nečiní-li tak nekající hříšník - věčný řád, který on poškodil?

N.: *Nemohu dobře pochopiti tyto kompenzační vážky, které chtějí, jak se zdá, vyrovnávati jedno zlo druhým zlem.*

O.: Hřích jest jedno zlo; trest jest druhé zlo; avšak náprava hříchu trestem jest něčím dobrým - asi tak, jako kdybych řekl: otrava krve jest jedno zlo; odnětí údu jest druhé zlo; avšak odnětí údu otravou zachváceného jest dobro.

N.: *Což Bůh není dosti vznešený, aby něco prominul, aby se tomu jaksi usmál, jak to činí v Bibli: „Hle, Adam stal se jako jeden z nás!“?*

O.: Biblická ironie jest zde tak strašná, že

není proč se jí dovolávat proti odplatě. A čím by byla vznešenost Boží, kdyby nebyla zároveň vznešeností jeho vlastností, jeho dobroty, jeho milosrdenství, trpělivosti ve vši možné míře; mezi Boží vlastnosti patří však také jeho trestající spravedlnost, jež vychází z téhož základu - totiž z lásky k dobru.

N.: *Něco jiného jest láska k dobru a něco jiného jest trestání zla.*

O.: To jest zcela přesně totéž. Čím by byla láska ke zdraví, jež by nebyla nenávistí k nemoci? Láska k dobru, nenávist ke zlu jsou zde dva nerozdílné pojmy. U Boha ošklivost ke zlu, která v Bohu nemůže chyběti, odpovídá jeho božské dokonalosti. Bůh dopouští zlo s hlediska dobra; avšak nakonec musí býti tato „pomocná veličina“ vyloučena a trvá-li svobodná vůle na zlu, jest nutno, aby řád dobra ve svém boji proti zlu dospěl k vítězství.

N.: *Celé dílo Boží jest jen vyzařování dobroty.*

O.: „Celé dílo božské spravedlnosti jest (také) jen působení dobroty“ (Tertulian). Když se však spravedlnost nemůže již postarati o uplatnění dobra, jež sdílí božská dobrota, musí se postarati o napravení zla, jež odsuzuje.

N.: *Každé zlo jest předmětem soucitu a soucit jest božský.*

O.: Zlo jest předmětem soucitu, když jest nedobrovolné a v té míře, jak jest nedobrovolné. Litujeme člověka, jenž trpí, aniž si toho zasloužil; litujeme vinníka, želí-li svého skutku. Litujeme i člověka vzpurného, tušíme-li, že je schopen činiti pokání; zatvrzelec však - a jedině tento může býti zavržen - nezavdává příčiny k žádnému soucitu. Soucit jest božský; avšak, praví Carlyle, „bytost, která nezná přísnosti, nezná také soucitu,“ neboť její domnělý soucit může býti jen poštilostí a zbabělostí. Před Bohem přítelem dobra a nepřítelem zla dáváte snad přednost necitelnému diváku racionalistů nebo zpozdlému „bohu dobráků“? Bůh může býti nesmírně dobrý pouze, je-li též právě tak hrozný. Jedna vlastnost bez druhé, dobrota bez spravedlnosti - pak není již Boha.

N.: *Je-li Bůh Bohem, jest bytostí působící blaho.*

O.: Proto také pořádá všechny věci s hlediska dobra. Avšak řád, který ustanovil, by nebyl řádem mravním, bylo-li by možno býti šťastným a zároveň se při tom vzdalovati od dobra. Které svědomí by se mohlo pokládati za mravné, kdyby se horšilo nad spravedlností Boží? Možno si mysliti nějakého Boha, za jehož vlády zlo by se mohlo radovati a vzdorovati trestu? Což nemusí tento Bůh chrá-

niti spíše dobrotu, aby nebyla vydána v posměch nepravosti? „*Bůh nebývá posmíván*“.
(Svatý Pavel.)

N.: *Pomalu uděláte z pekla dílo lásky.*

O.: To činí Dante, jenž přičítá „První Lásce“ zřízení pekelného města.

N.: *Jaký to žalostný paradox!*

O.: To je trapná pravda, již nacházíte plně vyjádřenu v Evangeliu. Ježíš, aby objasnil svoje přikázání lásky a jako důsledek své vlastní lásky, spojené s láskou svého Otce, staví slavnostně před oči svých učedníků poslední soud: „*Tehdy král řekne těm, kteří budou na pravici jeho: Pojdte, požehnání Otce mého... neboť lačněl jsem a dali jste mi jísti, atd. A těm, kteří budou na levici: Odejděte ode mne zlořečení; do ohně věčného...*“ Toto něžné a zároveň hrozné dvojité rčení: „*Pojdte, požehnání,*“ „*Odejděte, zlořečení*“ - jest vysloveno zřejmě jako sankce dvojitého přikázání: „*Milujte se vespolek jako jsem miloval vás. - Jestliže mne milujete, zachovávejte má přikázání.*“

N.: *Jakým právem vyžaduje božská láska pekla?*

O.: Právem vzájemného vztahu mezi hříchem a peklem. Kdyby tento vztah chyběl, bylo by to hrozným pohoršením, povážlivějším než peklo samo. Lidé se pohoršují nad peklem, když nepřikládají žádné důležitosti

hříchu, když prakticky pohrdají vznešeností Boží, obzvláště však, když opovrhují uvažovati o tolika tajemných výhodách, o tolika dobrodiních, o tak často opakovaném odpuštění a milosrdenství, když zapomínají si vážiti kříže, svatostánku a nebe.

N.: *Vždyť se i svatí děsili pekla!*

O.: Ovšem, všichni svatí se děsili pekla, byli by se však ještě více horšili nad naší netečností k němu. Tato byla pro ně „monstrum“, jak by řekl Pascal. Planouce láskou pochopili, že láska žádá více než spravedlnost a že, zahrává-li si kdo s božskou láskou vydává se v nebezpečí, že prohraje sázku, jež odpovídá nekonečné velikosti Boží, neboť tou sázkou jest Bůh sám.

N.: *Láska se mstí?*

O.: Božské lásce stačí k pomstě, aby se uzavřela sama do sebe. V tomto uzavření spočívá pro nás, kteří musíme vše očekávati od Boha, hrozná neštěstí a nadto vyplývá z toho, že se proti nám obrátí vše, co řídí Láska, takže se ocítáme v klatbě celého vesmíru. Bossuet to nazývá - zřejmě metaforicky a přihlížeje pouze ke stránce vnějšího dojmu - „hněvem holubice“. V témže smyslu praví Lacordaire: „Spravedlnost není bez milosrdenství, nýbrž láska“. „Láska jest

život nebo smrt a když se jedná o lásku Boží, pak jest věčný život nebo věčná smrt.“

N.: *Láska, která se takto obrací, poukazuje na své meze.*

O.: Božské lásce kladou meze jen odmítnutí, jež proti ní staví naše svobodná vůle. A to ještě nedbá božská láska našich odmítnutí částečných a prozatímních, ať jsou jakkoli těžká a častá. Jediná věc ji odzbrojuje: odmítnutí rozhodné a neodvolatelné. Jak pak tehdy může býti zastaven příval spravedlnosti, když pramen milostí byl ucpán nezahladitelnou zpronevěrou? Prostřednictvím spravedlnosti se musí sama láska postarati o potrestání.

N.: *Jakže! Bůh by se radoval z utrpení svého tvora?*

O.: Bůh se raduje z radosti svého tvora - ale jen v mezích řádu, na němž spočívá celé stvoření. Mimo tento řád se Bůh neraduje z utrpení svého tvora, nýbrž z řádu spravedlnosti. Zdaž není třeba, aby Boží láska, když vyčerpala všechny své milosti, „se ospravedlnila před svou spravedlností“ (Bossuet)? Činí tak předávajíc hříšníka do jejích rukou.

N.: *Přejdeme již přes otázku o existenci a nutnosti pekla; jak je však chápete a jaké jsou jeho tresty? Peklo jest místo?*

O.: Řekl jsem vám, že věčný život, šťastný či nešťastný, jest v podstatě stav a nikoli místo. Nicméně místo mu nemůže býti zcela cizí, poněvadž věříme ve fysický vzhled věčného života, zvláště po všeobecném zmrtvýchvstání.

N.: *Vracíte se tedy opět k pekelnému „ohni“, který jste právě před chvílí - jak se zdálo - vyloučil?*

O.: Vyloučil jsem jen vroucí kotle, plameny olizující těla neb jiné podobné hrůzné představy. Musím však trvati - ostatně jeví se v tom opět železná logika - na trestu zakládajícím se na tělesném stvoření. Tento trest připodobňuje Evangelium ohni, jako připodobňuje výčitky, které trápí duše, hlodajícímu červu.

N.: *V čem spočívá tento trest?*

O.: To my nevíme. Uvažte, že, abychom to věděli, museli bychom znáti vše, co se týká podstaty světa, museli bychom znáti jeho síly, jeho vztahy mezi tělem a duchem, veškeru vědu.

N.: *Proč by byly nutny tak rozsáhlé znalosti?*

O.: Protože se zde jedná o základní vztahy týkající se nejvnitřnější podstaty věcí, neboť se jedná o vztahy věčné. Můžeme věděti, jak plamen rozlučuje a ztravuje smrtelné tělo;

kdo však nám řekne, jak může dojít ke styku mezi škodlivou látkou a nesmrtelným tělem, ano i duší! Svatý Tomáš se domnívá, že se zde jedná o jakési hrozné upoutání, vyplývající z toho, že hříšník, vržen mimo řád, jest jím tísněn až k úzkosti, pro niž nenalzáme jména.

N.: *Řád může utiskovati?*

O.: Nic tak netísňuje člověka, jako řád, když se do něho dostane a vůbec se do něho nevčlení. Představte si nějakého blázna, jenž zabloudil doprostřed pochodující čety: aniž by se kdo choval k němu nepřátelsky, jest tísněn a postrkován se všech stran. Přeneste si nyní tento obrázek do vnitřního života a do nejtajnějších sil lidských duší, pak snad nabudete jakéhosi ponětí o nevypověditelných mukách, s nimiž se dá utrpení, působené naší ukrutností, srovnati jen v hrubých rysech. Tohle bezpochyby přinutilo svatého Tomáše, aby řekl, že skutečná pekelná muka, odpovídající podstatě věcí, se mají k trestům pozemským, tak jako se má skutečný oheň k plameni namalovanému.

N.: *Nechápu bohužel zcela, jak může duše od těla oddělená (od nynějška až ke dni posledního soudu) trpěti fysickou bolestí?*

O.: Tělo, jemuž byl jeden úd odňat, cítí

bolesti v odňatém údu: něco podobného se děje v duši, jíž bylo tělo odňato. V prvním případě se jedná o pocity konečků nervů a o chybnou lokalisaci, v druhém případě o síly fyzické, jimiž duše sama o sobě jest obdařena, ačkoliv je na tomto světě uplatňuje skrze tělo.

N.: *Proč však by vesmír a jeho řád utlačoval hříšníka, jak jste prve řekl?*

O.: Protože vesmír náleží Bohu a slouží účelům Božím. Pokud jsme připoutáni k Bohu, byť jen poutem prozatímním, vesmír - ačkoliv jen prozatímně - slouží také nám. Když se však hříšník definitivně znepřátelil s Bohem, poznává, že vesmír se mu stává rovněž nepřátelským a to nepřátelským až do svých nejzazších mezí. Vzbouřené moře bytostí jej svírá a obkličuje, poněvadž toto moře se řídí rytmem, který se mu stal cizím a který se mu tedy příčí. „Příroda jest v podstatě nadpřirozená; není-li božská, jest ďábelská. Je-li člověk pravdivý, poctivý a věrný, velká božská Skutečnost mu přeje; není-li takový, svět pod ním vzplane“ (Carlyle).

N.: *To je tedy záměna úloh!*

O.: Celý plán našeho života jest vskutku převrácen: božský řád, jehož dobrodiní jsme měli požívat až k nejvyššímu blahu, obrací se proti svému rušiteli, jenž se stal nepřítelem

Božím a tím nepřítelem člověka spojeného s Bohem, nepřítelem sebe sama, vydaného vnitřní anarchii, a nepřítelem vesmíru.

N.: *Jaká to pohroma!...*

O.: Úplná pohroma, hotová mravní anarchie, jež se rovná životní anarchii věčné a všeobecné, živoucí smrti, jako kdyby nějaká mrtvola cítila svůj rozklad.

N.: *V tom asi spočívá největší trest pekelný?*

O.: To jest spíše nejmenší. Nejtěžší je ten, který dává své jméno zatracení - *trest zatracení*.

N.: *V čem záleží?*

O.: Záleží v odloučení od Boha a je tak velký „jak Bůh jest velký“ (Svatý Augustin).

N.: *Odloučení od Boha může býti tak velkým trestem? S takovýmto trestem se hříšník snadno smíří.*

O.: Hříšník se domnívá, že se smíří s odloučením od Boha, poněvadž nezná ani Boha, ani sebe sama a nemůže si tedy uvědomiti onu svrchovanou sounáležitost a příhodnost mezi první Bytostí a každou bytostí, obzvláště však bytostí rozumnou, jež jest světlem nebeské milosti uschopněna ponořiti se až do nejvniternějších hloubek Božích. My však věříme, že se ve chvíli soudu dostává každé duši náhlého objasnění tohoto vztahu. Je to světlo poznání soudu samotného. Toto

světlo poznání se pak stává pro nešťastného zatracence nezahladitelným vědomím jeho neštěstí.

N.: *Těžko si představit tuto hroznou úzkost.*

O.: Jest nemožno si ji představit. Tušíme-li však, co asi jest Bůh a čím nám jest - Pokladem bytí, v němž jest obsaženo způsobem každou představu převyšujícím vše, po čem můžeme toužiti - jest v tom již cosi strašlivého, máme-li předpokládati mezi Bohem a nešťastným psancem věčné rozloučení.

„S Bohem, můj Otče; s Bohem, můj Bratře; s Bohem, můj Příteli; s Bohem, můj Bože; s Bohem, můj Pane; s Bohem, můj Mistře; s Bohem, můj Králi; s Bohem, mé Vše!“ (Bossuet). Jak je to hrozné, že Bůh pojímá jakousi nenávist ke svému tvoru, totiž - neboť Bůh sám o sobě vůbec nepodléhá nenávisti - že jej zůstavuje naprostému opuštění, ponechává v něm trvati místo tolika schopností, které by se skrze Boha staly oblažujícími - jen schopnost býti nešťastným!

N.: *Do této příšerné odloučenosti vůbec tedy neproniká světlo Boží?*

O.: Stále proniká k zavrženým a to jest jejich neštěstím.

N.: *Vůbec je neozařuje?*

O.: Oslepuje je.

N.: *Což je vůbec neobčerstvuje?*

O.: Pálí je.

N.: *Ale snad je alespoň vábí?*

O.: Vábí je nesmírně a zároveň je zapuzuje. Odtud jejich stálá rozervanost a jejich muka.

N.: *Jejich neštěstí je tedy bezměrné?*

O.: Samo o sobě jest bezměrné, přece však je též odstupňované, snad o stupně zmírněno a uleveno; a jestliže největším neštěstím některých odsouzenců jest, že „nemají naděje, že by zemřeli“ (Dante), můžeme se domnívati, že ostatním, méně vyděděným, záleží přes všechno na existenci. Tenoučká nitka navazuje ještě na to, že my tyto věčné vyhoštěnce milujeme.

N.: *Věčné! To je věc děsivá a nepřijatelná. Zdá se mi, že za tuto cenu raději bych nevěřil v Boha, než abych věřil v peklo.*

O.: Pak byste učinil také z tohoto světa peklo! Peklo pro všechny a zvláště pro dobré, kteří by byli, jak praví svatý Pavel, „nejubožejší ze všech lidí“. Neboť byste napsal na brány života a smrti, jež leží navzájem tak blízko: „Vy, kteří vstupujete, zanechte vší naděje“ (Dante).

N.: *Jakou však zásadou dostatečně pevnou chcete dokázati takové tvrzení?*

O.: Vracím se opět k svému výkladu, z něhož jsem vyšel. Jest jen jeden Bůh; jest jen jeden Spasitel; jest jen jeden pramen spásy: kdo se od něho odlučuje, jest ztracen a to *samo sebou* neodvolatelně ztracen.

N.: *Proč neodvolatelně?*

O.: Poněvadž není možno se spojit s Bohem bez Boha a poněvadž v nadpřirozeném řádě jest nadpřirozená pomoc nevyhnutelná.

N.: *Tato pomoc jest odepřena?*

O.: Tato pomoc není nikdy odepřena, leč tomu, kdo ji odmítá, avšak právě zatracenec postavil proti božskému milosrdenství konečné odmítnutí.

N.: *Které odmítnutí může býti konečné? Což není pokání?*

O.: Pokání je zde na zemi, na onom světě však již není.

N.: *Proč na onom světě není pokání?*

O.: Mohu Vám odpověděti jen opatrně, neboť je zde mnoho tajemného. Můžete se tomu diviti? Co víme o tom, co se stane v tomto druhém stavu bytí s naším pojmem času? Co víme o duši oddělené a o řádu psychologickém, do něhož se dostane? Snad musí zůstatí následkem požadavků duchovního složení a následkem zastavení duševního vývoje v další možnosti rozhodování - nutně a

pro vždy onen stav, jaký byl v okamžiku smrti. V každém případě víme, že tehdy již není čas milosti.

N.: *A jest čas dobroty?*

O.: Není čas dobroty o sobě samé, jest však čas jejích projevů, které vyžadují určitý pořádek. Jestliže dobrý pán jest stále dobrý, nebrání mu to, aby nestanovil čas, po jehož uplynutí bude nutno počítati již jen s jeho spravedlností.

N.: *Bůh jest takovým pánem a není spíše otcem?*

O.: Bůh jest otcem, ale jest otcem spravedlivým. Otec může býti také donucen k vydědění.

N.: *Co pak může Boha „donutiti“? Což nemůže naprosto svobodně nakládati se svými dary?*

O.: Bůh jest svrchovaně svoboden, avšak činnost jeho svobodné vůle se řídí vnitřním řádem, v němž spravedlnost má jednu svůj nutný díl.

N.: *Co může určití tento díl?*

O.: To my nevíme a je to naše třetí nevědomost. Abychom to věděli, bylo by třeba důkladně prozkoumati mravní řád v tom, co jest v něm věčného, tak jako by bylo třeba důkladně znáti fysický řád v tom, co jest v něm věčného, abychom věděli, co je to pekelný „ohněň“. „Pojmy, které máme o tom,

co jest spravedlivé a nespravedlivé, jsou nadmíru omezené - poznamenává Pascal - poněvadž se konečně mezi námi jedná pouze o spravedlnost člověka k člověku, to jest mezi bratry, jejichž všechna práva jsou stejná a vzájemná - zatím co zde se jedná o spravedlnost Stvořitele k tvorů, kde práva jsou nekonečně nepoměrná.“ Spravedlnost pekla závisí na nespravedlnosti hříchu. A kdo může zvážit hřích, aniž ví, co jest Bůh, co jest člověk ve svém přirozeném i nadpřirozeném vztahu k Bohu? Bůh nesmírně převyšuje všechno naše myšlení; Bůh ve své vnitřní bytnosti, Bůh Trojjediný nám uniká v takovém stupni, že také hřích musí nekonečně přesahovati každou naši míru, a spravedlnost pekla naši spravedlnost.

N.: *Nezávisí však povaha hříchu vzhledem k nám a tím i váha naší zodpovědnosti za hřích na poznání, které my o tom máme?*

O.: Jistě že; ale jest rozdíl mezi poznáním a poznáním. Zdaž syn, který tuší u svého otce jakousi tajemnou vznešenost, jemu neznámou a jakousi obětí skrytou, avšak nade všechno přirovnání velkou, k jeho dobru přinesenou - zdaž je tento syn, uráží-li svého otce, zbaven odpovědnosti proto, že tohle jasně *nezná*? My, kteří víme o nezměrné vznešenosti Boží, o je-

ho nekonečné laskavosti, o obsáhlosti oběti kříže, můžeme opravdu plným právem říci: Vzhledem k tajemství nebeské spravedlnosti nejsem odpovědný, poněvadž ve chvíli pochybení nemám o ní jasného pojmu?

N.: *Jak tedy řešíte otázku o možnosti či nemožnosti pokání?*

O.: Pokání jest možné pouze zde na tomto světě, poněvadž zde žijeme v době zkoušení, v čase „zkoušky“, závisíme na milosti a poněvadž nestálá povaha našeho ducha, upoutaná na představitu, brzo nás vychyluje z dráhy, brzo nás na ni vrací. Jakmile jsme však smrtí vytrženi z této dvojakosti a máme vydati počet a nikoli již zkoušeti, nedostávající již milostí k opětnému povstání, poněvadž již nejsme na cestě (*in via*), jakmile nejsme již vydáni této nestálosti, jež pochází pouze od představ, výtvoru to mozku oživeného duší, - vstupujeme nyní do oblasti, v níž vše jest již definitivní, trvalé a tak „kam strom padne, tam zůstane ležet“.

N.: *Zavržení by tedy bylo výsledkem definitivního rozhodnutí vůle, jež by se již nedalo odvolati?*

O.: Co chceme definitivně v plném slova smyslu, to vsutku pevně stanoví náš úděl, který jest údělem mravním. Zde se jedná o věc absolutní; čas s tím nemá co dělati, ať

bychom jej jakkoli skládali. K tomu, abychom určili tápavými pokusy, co opravdu chceme, jest zapotřebí času a čas může sloužiti k poznání rozhodného úmyslu; avšak čas nemůže zmenšiti tento rozhodný úmysl, který jest jakýmsi nezměněným vydáním „*ne varietur*“ našich mravních skutků, nemůže jej pozměnit, nemůže jej zkaziti; duše se naň dívá *sub specie aeterni*, řekl by Spinoza, v jeho věčné podobě; a chtíti takto Boha znamená tedy býti věčným vyvolencem; a odmítnouti takto Boha znamená býti věčným zatracencem. Proti tomu není léku.

N.: *Co však je toto absolutní rozhodnutí vůle, z něhož činíte závěry? Jest v nás vůbec něco absolutního? Což se může sama svobodná vůle vázati na něco definitivního a určití tak budoucnost pro neb proti sobě?*

O.: Žádné z našich jednotlivých rozhodnutí není absolutním rozhodnutím v tom smyslu, že bychom je chtěli vskutku definitivně: hříšník si arciť vyhrazuje, že se později obrátí; v každém případě by tak mohl učiniti v době, kdy platí milost. Nicméně musíme si všimnouti, že v každém činu zrale uváženém jest jakási nepodmíněná vůle, jakási volba, nezávislá na podmínce času, volba veškeren čas vylučující, volba, jež by platila

pro všechny časy, kdyby budoucnost závisela podstatně jen na okamžitém rozhodnutí vůle, a jež tedy uzavírá v sobě to, co bychom mohli nazvat subjektivní věčností, jakýmsi způsobem k rozhodnému přechodu do druhé, ačli se hříšník neobrátil v době, která mu byla ponechána.

N.: *Proč by se neobrátil?*

O.: Obrátí se, pokud chce na tomto světě. Poněvadž však na onom světě není již žádné změny, lze plným právem říci ve vší přísnosti: protože hříšník zhřešil „ve své vlastní věčnosti“, jak praví svatý Augustin, „Bůh jej trestá také ve Své věčnosti“.

N.: *Špatně rozumím této psychologii provinění.*

O.: „Všechna naše jasně určená přání uzavírají v sobě cosi, co nemá vůbec hranic a jakousi tajnou nenasytnost, dychtící po věčném požitku... Je tedy spravedlivým rozsudkem Božím, že jsou hříšníci, poněvadž živili ve svém srdci tajnou žádostivost hřešiti bez konce, přísně trestáni mukami, které žádného konce nemají“ (Bossuet). Jinými slovy, na dně každé skutečné vůle jest něco definitivního, ačkoliv tato vůle může býti potom odvolána, právě tak jako na dně každé lásky, pokud trvá, jest něco věčného. Každý smrtelný hřích uzavírá v sobě téměř nekonečnou

hloubku úplné opuštěnosti. Peklo jest rovněž nekonečně hlubokou opuštěností. Lépe řečeno: Peklo jest ve smrtelném hříchu již obsaženo, jak jsme poznamenali, když jsme mluvili o soukromém soudu. Proto pravíme, že podle přísného práva každý smrtelný hřích sám o sobě s hlediska absolutna jest roven peklu co do svého trvání, právě tak jako se mu vyrovná a dokonce jej předčí závažností, poněvadž hříšník vrhá Bohu v tvář urážku, která jest objektivně nekonečná.

N.: *Jak to, nekonečná urážka od bytosti konečné?*

O.: Urážka není nekonečná v nás; jest však nekonečná sama o sobě ze svého pojmu - v pojmu urážky Boha a z pojmu Boha samého - a my máme tyto pojmy znáti. Dobro a zlo se liší nekonečně; tak to cítí každé hluboce založené svědomí. Není tedy nic divného na tom, že definitivní úděl těch, kteří zvolili jedno neb druhé, se zdá jaksí od sebe nekonečně vzdálen. Ve skutečnosti tomu tak není a proto svatí říkají, že i v pekle se jeví milosrdenství.

N.: *Zůstává nám stále nerozřešeno ono „definitivní“ rozhodnutí vůle hříšnickovy, jež vy odůvodňujete psychologickým výkladem poněkud zchytralým.*

O.: Vždyť jsem ještě o tom neřekl vše.

Mluvil jsem jen o přísném právu, posuzuje hřích o sobě, a o nadpřirozeném řádu mravním v celé jeho přísnosti.

N.: *Co tedy ještě dodáváte?*

O.: Dodávám toto: Je zcela možné, že jedno z našich jednotlivých rozhodnutí, jakkoli samo o sobě pevné, rozhodné a plně odpovědné, nestačí k tomu, aby nás plně zhodnotilo pro věčný soud. Avšak z celku našich jednotlivých rozhodnutí, pojmáte-li je celkově, se vyvíjí mravní stav, který opravdu o nás rozhoduje.

N.: *V kterém okamžiku se člověk octne v takovémto rozhodujícím stavu?*

O.: To závisí na člověku; tento stav jest však určen ve smrti, poněvadž v tomto okamžiku se končí zkouška. Má se to jako s volební místností, kde by volební urna byla vám pro určitý čas k dispozici. Každý hlasovací lístek, který do ní vložíte, zachováváje správný a náležitý způsob, rozhoduje sám o sobě o výsledku; můžete však váhati, býti ovlivněn vzítí lístek zpět, znovu jej vložit a opět vzítí zpět. Najednou udeří konečná hodina, věc je skončena a poslední lístek platí, jako kdyby byl býval jediný.

N.: *Pak tedy rozhoduje náhoda.*

O.: Nerozhoduje náhoda, poněvadž roz-

hodujete po každé vy a zde bychom se mohli vrátiti k tomu, co jsme právě před chvílkou řekli o přísném právu. Nyní však pravím: Čas, který jest vám ponechán, není stanoven někým, kdo by se nevyznal ve stavu vašeho ducha a ve vašem jednání, někým, jemuž by byla neznáma vaše váhání, vaše opětná vzchopení, vaše překažené dobré úmysly, a jehož celá úloha by spočívala v tom, že by se na konci přišel podívat, co je v urně. Bůh jest pánem života a smrti; každé rozhodnutí, jež učiní, má mravní charakter v souladu s charakterem naší vlastní existence. Je tedy nutno věřiti, že posledním lístkem je ten z lístků, který platí za všechny před očima toho, jenž zkoumá ledví i srdce. Takto úděl, určený tímto posledním lístkem, jest údělem spravedlivým, či lépe řečeno velmi milosrdným. Jest správné to, co si myslíme, když říkáme: „Jaký život, taková obyčejně smrt.“

N.: *Proč obyčejně?*

O.: Poněvadž mravní problém není pro všechny položen a rozřešen tímtož způsobem, ani za těchže časových podmínek. Některé úděly se rozhodnou velmi rychle a nerozhodnou se snad proto méně důkladně, způsobem méně význačným co do celkové a rozhodující hodnoty takového svědomí. Jiné úděly, pra-

videlnější ve svém průběhu, jsou od začátku až do konce téměř stejné. V prvním případě může býti špatný začátek a dobrý konec, neb obráceně, aniž by v tom náhoda hrála větší roli než v druhém případě. Avšak v tomto druhém případě uplatní se ono přísloví, že smrt bude taková, jaký byl život, poněvadž takový člověk žil opravdu tak, jak se očím nebeského Otce jevil v hloubi svého nitra.

N.: *Je možno býti zatracen pro jediný smrtelný hřích, ano či ne?*

O.: Ano.

N.: *Ach, ubohý člověk, který vedl poctivý a záslužný život, na konec se dopustí smrtelného hříchu a je zatracen!*

O.: Vezmeme-li tuto domněnku tak, jak ji podáváte, je třeba říci ano; domněnka sama jest však absurdní. Uvažujete tak, jako kdyby existoval Bůh-mstitel, nikoliv však bdící a dobrá Prozřetelnost, jako by stále jen Atropos, bohyně nezměnitelného osudu, přestřihávala nit života. Když pravíme, že jediný smrtelný hřích si zasluhuje pekla pro svou povahu - a máme na mysli pouze jeho povahu - neříkáme tím, že se mu pekla také opravdu dostane. Je-li možno býti zatracen - právě jako spasen - jediným činem, je to proto, že tento čin podle neomylného úsudku Božího dokonale vyjad-

řuje naši osobnost, tak jak jsme si ji v sobě vytvořili, že plně vyjadřuje naši svobodnou vůli v celkovém jejím rozmachu, že projevuje náš rozhodný postoj k životu.

N.: *Jsme si sami vědomi této věci?*

O.: Nikdy s jistotou a většinou vůbec ne. Nic nám není tajemnějšího než my sami. Co však nevíme my, ačkoliv jest to naším dílem, to ví Bůh.

N.: *A vy pravíte, že Bůh toho dbá?*

O.: Nemožno si mysliti, že by Bůh strožil léčku svému tvoru, že by jej překvapoval po záslužném životě ve slabé chvíli při opomínutí, byť o sobě smrtelném. Rozsudky Boží hledí na celek; váží si více duše než činu. Duše ve vašem případě, který jste před chvílí uvedl, jest spravedlivá, tedy váš spravedlivý člověk ve stavu smrtelného hříchu, v němž se octl jaksi náhodou, buď vůbec nezemře, ponechá-li mu Bůh čas, aby se vzpamatoval a sebe poznal, nebo zemře, napřed však obdrží poslední milosti, které jej uschopní, aby došel *in extremis* (v posledním okamžiku života) téhož sebepoznání.

N.: *Vy věříte, že v poslední hodině dostaneme ještě nějaké milosti?*

O.: Každý křesťan se domnívá, že v rozhodné chvíli, ať už je to poslední či jiná, Bůh

jest mu přítomen. Neděje se tedy bez jeho dohledu, že smrt činí v nás konec jakékoliv možnosti změny, že se náš mravní stav pevně stanoví, že se krystalisuje a že se naše přijetí neb odmítnutí mravního zákona spojuje v jediné věčné „ano“, nebo „ne“.

N.: *Oč opíráte toto rčení?*

O.: O mnohonásobná prohlášení Boha samého v Písmě sv. Na mnohých místech jest řečeno těmito neb jinými slovy: „*Nechci smrti bezbožného, nýbrž, aby se obrátil bezbožný od své cesty a živ byl.*“ Proto tedy stav smrtelného hříchu potud nevyvolává u Boha rozhodnutí o zavržení, pokud obrácení nebylo vyloučeno způsobem rozhodným, pokud mravní osobnost nebyla úplně vyjádřena tak, že její zhodnocení by rozhodovalo o jejím osudu. Peklo jest posledním skolem pro ty, kteří rozhodně nedovedou žíti.

N.: *Koho určíte za těchto okolností s jistotou do pekla?*

O.: Nikoho! Bylo by hrubou opovážlivostí říci: Tento jest zatracen - byť byl v našich očích největším hříšníkem. „*Nejsouť myšlenky mé, myšlenky vaše, ani cesty vaše, cesty mé, praví Pán.*“

N.: *Vaše Církev netvrdí, že má v této věci nějaké vědomosti?*

O.: Vůbec ne. Úkonem *svatořečení*¹ prohlašuje, že si je jista, že ten neb onen jest mezi svatými; nikdy však neprohlašuje, že by ten či onen byl zatracen.

N.: *Alespoň vyvolených jest podle vás malý počet?*

O.: Ti, kteří to tvrdí, nic o tom nevědí. Možno naopak doufati, že konečné „*Amen*“ božského díla bude nesmírným jásotem nesčíslných vyvolených.

N.: *Což by neměl tento závěrečný jásot tvorů spojití všechny? Což se nesprávně domnívá Hugo, že na konci bude vzat na milost i sám satan?*

O.: Znovu opakuji: nevíme, kdo je spasen nebo zatracen; je však jisté, že domněnka, o níž mluvíte, zvláště když se předloží jako požadavek božského řádu, jest úplně nemorální.

N.: *Jak to?*

O.: Poněvadž předpokládá, že existuje od začátku světa až do jeho konce určitý sklon, který nutně vede k Bohu, ať lidé dělají, co dělají, ať chtějí, ať zamýšlejí s jakoukoli zatvrzelostí zůstatí na svých cestách. A to znamená, že vůle není vůbec svobodná nebo že se jí dává oprávnění, aby si tropila posměch.

N.: *Není spíše nemorální domněnkou věčnost trestů, jestliže se za pochybení, se strany člověka vždy konečná, jak jste připustil, uvaluje na člověka trest nekonečný?*

O.: Peklo jest věčné nikoliv proto, že hřích jest věčný, nýbrž protože není proň léku, jako pro ránu o sobě více méně těžkou, jež by se však nemohla zhojiti, ježto odumřelé tkanivo by nebylo již schopno obnovení života. Hříšník nevychází vůbec z pekla, poněvadž vůbec nemá lítosti, nemá však vůbec lítosti, poněvadž jest mimo pásmo jakékoliv změny, mimo střídavé projevy duše, mimo čas milosti. Je stále trestán, protože je stále hříšníkem, věčně zatvrzelým ve svém zlu.

N.: *Přece však tvrdíte, že bude trápen výčitkami svědomí!*

O.: Výčitky nejsou lítostí; rozdíl mezi oběma jest nesmírný, takže jest mezi oběma téměř zásadní rozpor. Neboť kdo se vydává výčítkám, rozhoduje se zůstat sám; uzavře se do sebe a zabývá se jediné tím, že se sám užírá, že si „hryže nehty“, jak říká lid. A to znamená, že se zříká lásky. Odpuštění jest odpověď lásky na lásku, lásky milosrdné na lásku zkroušenou.

N.: *Jest ještě jiná otázka: proč napřed stvořiti a potom zatratiti? Nemá pravdu francouzský pěvec Peire Cardenal, jenž říkal: „Dobrý Pane Bože, učiním Ti krásný návrh: Pošli mne tam, kde jsem byl před svým zrozením, nebo mně odpusť všechny*

*mé hříchy, neboť bych je nebyl spáchal, kdybych ne-
byl býval existoval.“*

O.: Taková řeč jest velmi oprávněná v ústech člověka, jenž lituje; jinak je to nesnesitelná opovážlivost. Bůh nestvořil člověka, aby jej pak zatratil; nestaví nás na cestu, jež vede do pekel, nýbrž na cestu, jež vede do nebes. Jeho vůlí jest na věky učiniti lidi účastnými Svého blaha. Jestliže se však nám nedostane naší vinou tohoto vznešeného údělu, je zcela v pořádku, že jeho ztráta odpovídá jeho velikosti.

N.: *Dobro by mělo býti mocnější než zlo.*

O.: Tak tomu jest; neboť vyvolení požívají blaha, jež naprosto převyšuje jejich zásluhy a s tresty pekelnými se to má obráceně. Avšak přes všechno musí zde býti poměr mezi oběma stavy. „Ano“ a „ne“ si odpovídají. „Náš pád jest převrácený způsob naší možné velikosti“ (Arnošt Hello). Jest přirozené, že tam, kde vítězství nabízí více než život, má porážka v zápětí více než smrt.

N.: *Raději bychom měli pouhé vítězství bez porážky.*

O.: Pak by bylo neoprávněné a bezvýznamné. Úděl nemůže býti právě tak velkolepý, jako jest, aniž by nepřinášel s sebou strašlivé risiko. Nesmírné dobro má vždy

v zápětí možnost nesmírného zla. Vesmír má příliš mnoho vrcholů, než aby neměl také propastí; a to znamená býti božským, jak poznamenal Carlyle, co zavazuje býti po případě pekelným. Zdaž nestačí, že to závisí naprosto na každém jednotlivci, aby pro sebe rozhodl, co z něho má býti?

N.: *My jsme příliš křehcí, než abychom na sebe vzali břímě takového rozhodnutí.*

O.: My jsme křehkost sama; nejsme však sami a jsme posuzováni jen podle svých prostředků, jež nám byly poskytnuty ku pomoci.

„*Od každého pak, jemuž bylo mnoho dáno, bude se požadovati mnoho*“ (Svatý Lukáš).

Spása nezávisí na tom či onom určitém skutku, jenž by mohl převyšovati naše síly, nýbrž na stavu našeho srdce před tváří Onoho, jenž jej posuzuje neomylně.

N.: *Proč jsme vrženi proti své vůli do takového dobrodružství?*

O.: Vytýká se otci, že odevzdal do rukou svého syna velkolepé dědictví se vším, čeho je třeba, aby jej učinilo šťastným, vytýká se proto snad otci, že v případě vyloženého a *tvrdšího* zneužití bude pád synův smutnější a žalostnější? Vznešené jest naše povolání, vznešené jsou naše pomocné prostředky, vznešené naše léky, ohromné však též naše risiko.

N.: *Necht' tedy jsou nenapravitelní spíše zničení, ruší-li plán Boží.*

O.: Zničení, „Nic“ není řešení; nemá žádného rozumného významu; nemůže tedy nic nahraditi, nic napravit.

N.: *Což by zničení nebylo trestem?*

O.: Řekněte spíše opak trestu. Zničení znamená zřítí se potrestání a tím zřítí se konání spravedlnosti. V nic obrátiti vinníka znamená vyjmouti jej z rozsudku a z jeho následků. To se podobá výroku soudce takto utvořeného: Tento člověk je tolik vinen, že se již s ním nebudu ani zabývati.

N.: *Tím by se v každém případě učinilo věci konec.*

O.: To by zde scházel konec. Konec jest poslední způsob bytí a zde odsouzenec by přestal býti. Jest nutno, aby zatracenec zde zůstal, aby se na něm ukázala spravedlnost Boží, třebaš ji zcela nenávidí.

N.: *Táží se sama sebe, jak vyvolení budou moci snésti myšlenku na nezměrnou bídu nešťastných tvorů, jež snad budou milovati. Jak budou moci požívat pokoje?*

O.: Uznejme svou nemohoucnost představit si tyto věci a ubohost své pozemské citovosti, jež se hned pohoršuje nad takovými myšlenkami. Avšak naše citovost, naše představitivost nejsou věčným pravidlem.

N.: *Co byste řekl v zásadě o věci samé?*

O.: Řekl bych: Pokoj jest klid řádu; radost jest ve vítězství řádu. Kdyby zmatek zla trval, pak by pokoj vyvolených nebyl možný. Pokoj nebes spočívá v tom, že s jedné strany triumfuje dobro a s druhé strany zlo jest přemoženo, takže již nemůže pozvednouti hlavy.

N.: *Což nejsou konečně ve vašich dějinách případy odpuštění zatracencům?*

O.: Jsou takové; jakkoli se to však má s jejich pravdivostí, jež nemá žádné jisté záruky, dají se vysvětliti shodně s naší naukou. Svátý Tomáš praví: Tito odešli z pekla, poněvadž jejich rozsudek nebyl definitivní.

N.: *Jak je to možno?*

O.: Nic nepoutá božskou vůli při používání jejích zákonů. Pravidlem jest: každý životní úděl, jenž opravdu dospěl k svému cíli, se rozhodne jednou pro vždy. Kdy však jest u svého cíle, to závisí na Prozřetelnosti. Obvykle k tomu dostačí doba trvání života; avšak zlíbí-li se Bohu, může zkouška na onom světě pokračovati; možno býti „poutníkem“ jinak než na této zemi; možno býti poutníkem na této zemi po druhé, jak tomu bylo v případě vzkříšeného Lazara. Toto nikterak neodporuje platným zásadám a může to odpovídati určitým mravním poměrům.

N.: *Kdo však může říci, že rozsudek nad zavrženým jest definitivní či nikoliv?*

O.: Jediné Bůh.

N.: *Kdo může říci, u kolika zavržených jest rozsudek definitivní či nikoliv?*

O.: Jediné Bůh.

N.: *Nemohlo by se tedy říci: Věčnost pekla jest zásadou; avšak vzhledem k žádnému jednotlivci zvláště není nutně skutečností?*

O.: Možno to říci s výhradou a ve smyslu předcházejících vysvětlení. Jaké však hrozné zpozdilosti by se dopustil ten, kdo by spoléhal na možnost tak těžko myslitelnou! Připadá mi to, jako bych viděl člověka, jenž se vrhá dolů s Eiffelovy věže a praví: Snad budu zachráněn!

N.: *Platí tedy stále, byť jen oklikou, teoretická možnost, že je otevřena brána nevýslovným milosrdenstvím.*

O.: Nikdo nemůže klásti mezí Božímu milosrdenství. - Z této naší těžké rozpravy vyplývají s jistotou tyto zásady:

1. Bůh jest spravedlivý;
2. Jeho milosrdenství mnohem převyšuje jeho spravedlnost;
3. jsme odpovědní za své činy přesně podle míry svého vědomí a svých sil. Toto jest jisté - ostatní jest tajemství. To však dostačí, abychom mohli říci: Jestliže někdo přijde do

pekla, stane se tak proto, že si toho plně zaslouží. Co jiného si můžeme přát?

N.: *Snad to, abychom do této věci viděli poněkud jasněji.*

O.: Ježíš odpověděl jedné světici, která se ho v extasi na to ptala: „Buď klidna, ukáži ti, že vše jest dobře.“

Mučedníci Claretini ve Španělsku.

V Barbastru v Aragonii jest seminář kongregace Neposkvrněného Početí, založené arcibiskupem Claretem, mužem svaté pověsti. Již na počátku letošního běsnění španělských komunistů obrátilo se jejich pekelné záští proti biskupu, jeho kněžím a semináři Claretinů. 2. srpna byl zavražděn představený této kongregace s několika kněžími; 9. srpna biskup s několika kněžími. Poté došlo na 40 mladých Claretinů, z nichž mnozí měli před kněžským svěcením a jeden byl novokněz. 13. srpna bylo prvních 20 Claretinů naloženo na auto, aby byli vydáni na pospas rudé hordě. 14. srpna následovalo druhých 20 mučedníků. Když byli první vedeni na popraviště, náhle mladý setník civilní stráže Zalama, který s nimi měl sdíleti mučednictví, zvolal: „Ať žije Kristus Král!“ V radostném nadšení všichni opakovali toto volání. Také druhá skupina druhého dne cestou na popraviště provolávala toto vítězné heslo. Cestou potkal se s nimi jeden mladý muž a slyše je jásati vstříc Kristu, zdvihl ruku, aby auto zastavilo, a žádal, aby byl přibrán s nimi do kohorty mučedníků. A jása je spěl s nimi na smrt pro Krista Krále.

Opakuje se tu děj „Čtyřiceti svatých mučedníků“ z doby pronásledování Liciniova.

„VELIKÁ ZVĚST“ La Saletská ještě ani zdaleka nepronikla k srdci *všeho lidu*, jak výslovně žádala Matka Boží. Aby toto velkolepé zjevení, jehož štesky, výstrahy a povzbuzení neodolatelně působí na srdce těch, kdož je poznají, bylo uvedeno ve všeobecnou známost,

rozšiřujte knihu Ant. Stríže: „*LA SALETTA. Zjevení Matky Boží 19. září 1846. Význam veliké zvěsti a její ohlas*“. — Za 15 Kč.

Jako doplňky tohoto spisu vyšly ve „Vinici Páně“ minulého roku (č. 9—10) kapitoly: „Boj o La Salettu. První přestřelky. Incident arský“ a v tomto čísle je kapitola „Tajemství La Saletská v Římě“

Píseň k Matce Boží La Saletské „Co stkví se dnes tam na horách“ vydána s nápěvem i s průvodem varhan neb harmonia na dvojlístcích po 20 h. Expeduje se nejméně po 10 výtiscích.

Obrázky Matky Boží Plačící podle sochy na hoře La Saletské, s modlitbou, po 20 h.

Litanie k Matce Boží La Saletské pro soukromou pobožnost — po 20 h.

Sošky Matky Boží La Saletské. Sádrový odlitek trvanlivě polychromovaný, věrně podle sochy Matky Boží Plačící na místě zjevení na La Salettě. Cena i s poštovným 60 Kč.

EXPEDICE

VINICE PÁNĚ V PRAZE-DEJVICÍCH 676.

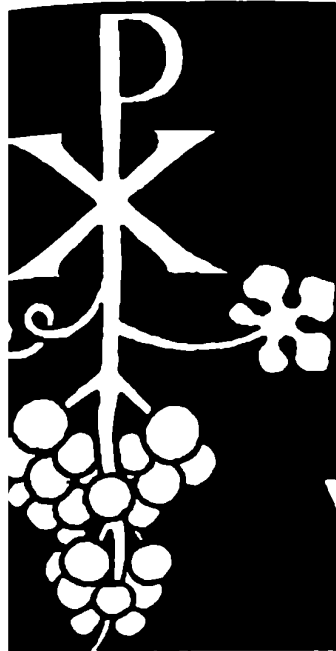
Nové dílo Dra Fr. Mich. Willama

ŽIVOT MARIE, MATKY JEŽÍŠOVY

vyjde do Vánoc v českém překladu v nakladatelství
Ladislava Kuncíře v Praze II., Voršilská 3.

Rozsah asi 600 stran, 32 obrazových příloh. Při
subskripci 20% slevy z prodejní ceny, která bude
asi 60 Kč za brož. výtisk. Vyžádejte si ukázkový
sešit od nakladatele.

Když Dr. Willam po světovém úspěchu svého díla „Život
Ježíše Krista v kraji a lidu izraelském“ chystal tuto novou
knihu o životě Panny Marie, byli jsme právem zvědaví, co
nového vytvoří a bude-li to stejně hodnotný protějšek k jeho
prvému dílu, založený rovněž pouze na Písmu Svatém a na
poznatcích archeologických a etnografických. Zdálo se, že
již pověděl dosti o Matce Boží v „Životě Ježíše Krista“.
Ale byli jsme radostně překvapeni. Co nových, netušených
poznatku, čerpaných z těchž nejspolehlivějších pramenů,
snesl Willam do tohoto znamenitého díla! Dlužno se obdi-
vovati jeho genialitě a děkovati, že se nám dostalo tohoto
díla, z něhož se nám objevuje Matka Boží v celé životnosti
a vznešenosti, aniž vybočeno z mezí prostého líčení. Objed-
nejte všichni tuto knihu, jež vítězně nastupuje cestu mezi
všecky kulturní národy.

VINICE PÁNÍ

Oči, jež viděly Svatou Pannu. Vzpomínka z Beauraingu. - Stručný katechismus dokonalého zasvěcení Panně Marii podle nauk bl. Ludvíka-Marie Grigniona z Montfortu. Prostý život kardinála Ehrle. - Amen skladatele Maxe Regera. - Nová kaple Matky Boží La Saletské v naší vlasti. - Seveřané s obdivují katolicismu. - Břetislav Štorm: Přichází, aby se ponížil. - Marcel Chamonin. Kradou se děti.

Obrázky: La Saletská kaple u Frýdlantu. - Zázračně uzdravená Pavlínka Dereppeová z Beauraingu.

V PRAZE-DEJVICÍCH 67
ROČNÍK SEDMÝ, ČÍSLO 5

Vinice Páně

náboženský věstník

1937

Majitel, vydavatel a odpovědný redaktor
Antonín Stríž.

Vychází pětkrát do roka. Celoroční předplatné
Kč 10.—; jednotlivá čísla po Kč 2.—.

Tiskem Průmyslové tiskárny v Praze VII. Úprava
Břetislava Štorma. Platí se připojenou složenkou,
číslo šekového konta 45.648.

Novinová sazba povolena ředitelstvím pošt a tel. v Praze
č. 91.599-VII-1935. Podávací poštovní úřad Praha 47.

Redakce a administrace
v Praze-Dejvicích 676 (Sadová 3).

Prosím za omluvu,

*že toto číslo posíláme se značným zpožděním. Nemocí
jsem byl téměř dva měsíce zdržen od práce a po uzdravení
čekaly jiné úkoly, jimž bylo třeba věnovati volné chvíle.
Také bylo třeba dokončiti překlad Willamova díla „Život
Marie, Matky Ježíšovy“. Děkuji všem milým přátelům
za jejich modlitby a za přízeň věnovanou „Vinici Páně“.*

A. Stríž.

Někteří vážení odběratelé dosud dluží předplatné na ročník 1936. Těm přikládáme k tomuto číslu složenku a prosíme, aby částku 10 Kč co nejdříve laskavě poukázali. Kdo tedy najdete v tomto čísle složenku, raďte ji přijmouti jako zdvořilou upomínku. Možno zároveň s dlužnou částkou poslati také předplatné na ročník 1937.

Oči, jež viděly Svatou Pannu.

Vzpomínky z Beauraingu. — *A. Stříž.*

Když jste navštívili památná místa významných zjevení Panny Marie, kapli Sester sv. Vincence v Paříži, kdež se r. 1830 zjevila Svatá Panna bl. Kateřině Labouré se „zázračnou medailí“, velebné horské zátíší na La Salettě, kde r. 1846 Matka Boží plačíc sdělila pastevcům „velikou zvěst“, když jste byli svědky velkolepých náboženských projevů v Lurdech a modlili se u Jeskyně, kde věřící se cítí tak živě v přítomnosti Neposkvrněné Panny - zdaž možno očekávati ještě nové, stejně silné dojmy na místě, na něž r. 1933 byla upoutána pozornost světa, v belgickém městečku Beauraingu?

Poklekněte se všemi dosavadními dojmy v klášterní zahrádce v Beauraingu před hlohem, na němž se dávala zříti Svatá Panna pěti dítkám, a přesvědčíte se, že i zde vám uchovala Maria nové, intimní zážitky.

Je letní jasné odpoledne. Sluneční paprsky pronikají korunami starých vysokých stromů a rozlévají zlato po prostranství, kde stále klečí řady zbožných poutníků. Zlaté srdce ukazovala Maria při svých zjeveních dítkám.

Toto zlaté mateřské srdce zde projevuje stále svou dobrotu a milosrdenství. Mnozí zakusili jeho dobrodiní; přicházejí sem poděkovat za obdržené milosti: obrácení hříšníků a uzdravení nemocných. Jiní, povzbuzeni vyslyšením proseb, předkládají zde důvěrně své tísně.

Vládne zde podivuhodný klid. Ač podél zahrady běží hlavní silnice, není zde hluku, neboť auta přejíždějí klidně a neslyšně a v zahradě nikdo nepromluví. Před obrazem Svaté Panny u hlohu plane neustále řada svící. Poutníci si je opatřují bez obchodního prostřednictví: tam opodál stojí koš se svíčkami, vedle něho pokladna; lidé sami do ní vloží peníz, vezmou si svíci a rozsvítí ji na stojanu.

Nic neruší zbožnosti, naopak vše ji povznáší. A jak dobře se vám zde modlí! Svatá Panna, jež zde naléhavě žádala: „Modlete se, modlete se mnoho!“, sama zde rozechvívá duši k důvěrné modlitbě, přijímajíc každý pozdrav, každou prosbu do svého zlatého srdce. Duši se zde tak volně mluví a zdrávasy růžence jsou nadnášeny tím posvátným ovzduším.

Bl. Grignon z Montfortu nazývá Pannu Marii *Královnou srdcí*. Zde v Beauraingu se zjevila se zlatým, zářícím srdcem - Královna srdcí!

Starší kněz, jenž klečel nablízku, povstává a jde zvolna ke klášteru. Jdu za ním a žádám ho, aby vyslechl mou zpověď. Zavedl mě do klášterní kaple. Potom mi nabídl, chci-li ho doprovodit k Degeimbreovým. Je farářem nedaleké osady a přivezl sem dnes řeholní sestru tamního kláštera, která byla zachvá-
cena těžkou plicní chorobou; byli zde už jednou vyprosit jí uzdravení a brzy poté po-
lovina plic se uzdravila; slibují si tedy od dnešní návštěvy přispění Panny Marie k úpl-
nému uzdravení.

Jdeme spolu k domku dítek Degeimbro-
vých. Andrea byla zabrána prací ve chlévě,
stále pilná a stejného vzezření, jako jsem ji
viděl loni. Malá Gilberta od loňska značně
vyrostla a zesílila. Pan farář žádá dívky, aby
se šly modlit na místo Zjevení za onu ctihod-
nou sestru. Je s dívkami dobře znám, neboť
dojížděl sem již ve dnech Zjevení a zúčastnil
se pozorování a výslechů, jež se konaly s dět-
mi po jednotlivých zjeveních. Má o tom mno-
ho vlastních záznamů.

Obě dívky byly hned svolné a šly s námi.
Cestou mi p. farář šeptá: „Když vidím Gil-
bertu, mám před sebou obraz Bernadety
Lurdské!“ A dáváte mu za pravdu. Tak prosté,
líbezná dítě, na němž není pozorovati ani

nejmenšího sebevědomí z vyznamenání, jehož se jí dostalo! Jak milé je pohleděti do očí této holubičky! Oči, jež viděly Svatou Pannu!

Pilná Andrea jeví ráznost své matky, o níž - ačkoli dívka při své poslušnosti a pracovitosti nevyžaduje důtek - říká, že bývá na své dcerky někdy až příliš přísná.

Pan farář vidí ve zjeveních belgických také ten účel, aby Belgičané měli nové Lurdy ve své zemi v době, kdy do Lurd nebudou moci putovati. (Je známo, že z Belgie stále jezdí poutní výpravy do Lurd.) Na mou otázku, proč by nemohli dále jezdit do Lurd, praví: „Když Francie se stále více bolševisuje, co tam můžeme očekávat než ruské poměry?“ A některé zjevy následujících měsíců již zčásti doložily oprávněnost jeho obavy. Což nezamýšleli již komunisté vyhoditi Jeskyni a basiliku lurdskou do povětří?

Dívky Degeimbroy poklekají před památným hlohem a zpěvnými hlasy předříkávají růženec a po něm vzývání a prosby za nemocnou řeholnici, kterou posadili přímo pod hloh. Ta ochota dívek k modlitbě je též pozoruhodná: velmi často bývají žádány, aby se s poutníky modlily na místě Zjevení, a bez nevole nechávají své práce a vyhovují návštěvníkům.

Po modlitbě se chystá p. farář k odjezdu. Nemocná ctih. sestra mne žádá, abych jí také udělil kněžské požehnání. „Nuže, bude to požehnání od Pražského Jezulátka!“ pravím. Tu sestra zazářila radostí, těšíc se z toho nepřímého styku s naším Ježíškem, jehož je ctitelkou. A jedna sestra tamního kláštera slyšíc to, odběhla do kláštera a přinesla mi ve schránce sušenou větvičku s květy a lístky posvátného hlohu, aby poctila hosta od milého Pražského Jezulátka.

Podivuji se, že někteří z Beauraingu si mě pamatují ještě od loňské návštěvy a ukazují na mě svým známým: „Monsieur le curé de Prague! Pan farář z Prahy!“

Navečer v obvyklou hodinu přicházejí znovu dítky Degeimbrový i s dítkami Voisinovými modlit se na místě Zjevení. Tak krásně zní jejich modlitba, zřetelná, jednolitá, jako z jedné úst.

Po pobožnosti se setkávám s Albertem. Vzpomíná na poštovní známky, jež jsem mu posílal a praví: „Nemohl byste k nám zítra přijít? Máme tam dopis česky psaný, přeložil byste nám jej.“ Jeho otec se připojuje k jeho pozvání; má právě dovolenou, bude tedy doma.

Návštěvou u Voisinů.

Na druhý den dopoledne jdu do ulice Dinantské, kde pod číslem 25 je čistý, úhledný domek p. Voisina. Cestou malé hrající si děti mě pozdravují: „Bonjour, Monsieur le Doyen! Dobrý den, pane děkane!“ - znají asi nejvíce místního pana děkana a podle toho každý kněz je jím děkanem.

Pan Voisin mě vítá a uvádí do pokoje. Všude čisto a uklizeno, i v kuchyni, kdež otevřenými dveřmi viděti paní Voisinovou, jež okrajuje brambory. Také ona přichází přivítat a jde pro děti.

Pan Voisin, dříve socialista, nyní zbožný, přívětivý muž, zajímá se o poměry v Československu, zvláště náboženské. Za hovoru paní Voisinová přišla i se svou mísou do pokoje, přisedla ke stolu a pokračovala dále brambory.

Přichází Albert a matka hned odhaluje jeho slabiny. Má z matematiky opravnou zkoušku, musí se tedy i o prázdninách učit. Vzpomínám si na Maximina z La Saletty, jemuž Matka Boží svým zjevením také nepřidala schopností k učení. - Milí Otcové jesuité nedbají na žádné omilostnění a jako profesoři jsou přísní ve známkování v Belgii

nejinak než v Československu. Albert však se jeví smířen s tímto údělem a je stejně veselý.

Za chvíli přicházejí též dívky. Jsou to už slečny, ale v jejich úboru není nic hledaného. Fernanda má v rukou šití a také za hovoru tu a tam udělá steh. Pokračujeme s otcem v hovoru, jež i děti sledují. Přišla také řeč na odpady od víry v Československu. Při zmínce o odpadlých kněžích Fernanda se zachvěla a zesmutněla.

Stěžoval jsem si, že do svého pojednání o Beauraingu nemohl jsem vložit lepších obrázků dětí, poněvadž jsem nemohl dostati jejich fotografií. Pan Voisin praví, že jich ani sami nemají, poněvadž se nedávají fotografovati; mají jen jednotlivé snímky, jež jim někdo dá, když děti kradmo zachytí. Našel mi jeden takový amatérský snímek a na mé přání dítky mi jej podpisují. V duchu se dívám této jejich ochotě, jinak nezvyklé. Pan Voisin mi ještě dává doporučení k jistému pánovi, jenž má pěkné snímky dětí.

„A jakou řečí se u vás mluví? Francouzsky?“ ptá se Fernanda.

„Což to bych se tak těžce a špatně vyjadřoval?“ směji se. „Máme svou vlastní řeč, českou.“

„A jaké řeči se podobá váš jazyk? Snad

italské?“ Nedivme se těmto ubohým znalostem dětí, vždyť ani mnozí vzdělaní Francouzi nemají lepších vědomostí o Orientálcích, k nimž nás počítají.

„Nikdy jste asi neslyšely slovanské řeči. Přednesu vám tedy Zdrávas Maria po česku!“

Všichni se zájmem naslouchají. Když jsem skončil, praví Fernanda:

„Ale to je docela krásné. A je to jako báseň v rytmu. - Ale je to asi těžká řeč!“

„To jste asi rády, že jste se nenarcdily v Československu, jako ten chlapec, který jednou pravil z čista jasna otci: ‚Tatínku, já jsem rád, že jsem se nenarodil v Anglii!‘
‚A prcč?‘ ptá se otec. ‚Protože bych se tam nedomluvil.‘“

„Teď si vzpomínám,“ praví Fernanda, „že u nás v ústavě je jedna chovanka Slovenka. Ráda by byla přijata za kandidátku, ale má veliké potíže ve škole, protože se svou znalostí francouzštiny nestačí na úkoly ani na jiné předměty. Snad byste jí mohl opatřit nějakou cvičebnici, z níž by se doučila franštině na základě své rodné řeči.“

„Dobrá myšlenka! Jakmile se vrátím, pošlu jí českou učebnici franštiny!“ Fernanda je potěšena a dává mi její adresu. (Dívka ta již se učí z této knížky a prospívá.)

„Znáte snad Pražské Jezulátko?“ ptám se, abych zachytil nějakou nitku vztahu k naší vlasti.

„Známe dobře!“ živě přisvědčují dívky. „Máme je také v ústavě.“ Paní Voisinová podotýká, že zvláště Gilberta má ráda malého Ježíška a ukazuje mi na konsole její sošku Děťátka v jesličkách.

„Pošlu vám tedy každému z Prahy sošku Pražského Jezulátka!“¹⁾ Dívky dávají najevo, že se na ně těší.

Setrváváme ještě chvíli v hovoru. Oči, jež viděly Svatou Pannu! Tváře, na něž dopadal jas Neposkvrněné!

Albert se ptá, znám-li knížku P. Pirona „Bylo pět dětí“. Tam že je vše nejlépe vypsáno o zjeveních. Pravil jsem, že ji znám a že jsem se také setkal s P. Pironem v Banneux a získal od něho svolení k českému vydání knížky.

Doporoučím dětem do modliteb ctitele Naší Paní Beauraingské v Československu, naše hříšníky a nemocné, kněze a seminaristy. Všichni ochotně slibují modlitbu a volají srdečně: „Na shledanou!“

¹⁾ V prodejně při chrámu Milostného Jezulátka v Praze mají jen sošky s ražením: „Made in France“, jako by se nemohly pořídit sošky domácí výroby a musely se sem dovážet!

Gilberta při této návštěvě skoro nemluvila. Ale provázela mě až na ulici a její výraz a pohled pověděl více než množství slov.

Proč vypisuji tyto podrobnosti? Po letech, až bude zjevení Svaté Panny v Beauraingu známo ve všech vrstvách a budou se tam konati pouti, jak si Maria Panna přála, a až zmizí ony dítky z dohledu, stanou se předmětem pozornosti i drobné příhody z jejich života a tyto záznamy budou svědectvím prvního kněze z Československa, jenž se s nimi setkal.

Zázračně uzdravená Pauletta Dereppová.

U silnice přímo proti zahradě Zjevení stojí dřevěná kantina. Zašel jsem tam, abych promluvil s hostinským p. Dereppem a uviděl jeho dcerušku Pavlítku, zázračně tam uzdravenou 16. února 1933. Pan Dereppe mi znovu sám vypravuje celý případ.

Pavlínka byla r. 1930 zachváćena kostiřerem. Otvíraly se stále nové rány, až jich bylo 13. Dítě hrozně trpělo. Rodiče hledali pomoci u různých lékařů, sjezdili rozličné kliniky belgické, zajeli s ní i do Francie na proslulou kliniku, zkoušely se různé způsoby léčby - vše marno. Vydali se ze všech peněz

*Paul. Dereppeová
po svém uzdravení.*

a ještě si vypůjčili. Nemoc stála již 30.000 belg. franků. Z hlubokých ran vycházely s hnisem i drobty kostí. Dítě vážilo již pouhých 16 kg.

V prvních dnech prosincových 1932 otec Dereppe sledoval, co se dalo v protější klášterní zahradě a 4. prosince, když dítky měly opět vidění a vracely se, požádal Alberta: „Popros, Alberte, Svatou Pannu, aby uzdravila naši Pavlítku!“ Albert se vrátil na místo zjevení a hle, Svatá Panna se mu opět ukázala. Hošík jí přednesl prosbu za uzdravení Pavlíanky. Nedostalo se mu odpovědi. Tu Albert se ptá: „V který den sem máme přijíti?“ a slyší odpověď: „V den Neposkvrněného Početí!“

*P. Dereppeová s otcem (uprostřed)
a redaktorem „Vinice Páně“.*

Od toho dne však každý večer dováželi rodiče Pavlítku do zahrady k modlitbám vidoucích dítek, a nemocná nechtěla již žádného léku. Pila jen odvar z listí a kůry stromu, na němž se zjevovala Sv. Panna. Podle úsudků lékařových bylo očekávati v několika dnech smrt ubohé trpitelky. Večer 15. února

za společné modlitby v klášterní zahradě Pavlínka vzkřikla bolestí, i odvezli ji domů. Usnula a spala celou noc. Ráno otec vraceje se do ložnice vidí, že Pavlínka vstává. Veta po bolestech! Dokonce všechny rány zavřeny a potaženy čerstvými blankami.

Za hovoru vstoupila Pavlínka. „Hle, čo dovede Svatá Panna!“ praví p. Dereppe; a dívka na jeho pokyn ukazuje, co zbylo na jejím těle z bývalých hrozných ran: na rukou, na nohou, na krku zarostlé jízvy jakožto důkazy zázračné moci Svaté Panny. Dvanáctiletá Pavlínka je čiperné, roztomilé dítě, dokonale zdravé, jak vidíte zde na snímku, který mi její otec daroval. Právě přítomný host zachytil nás pak společně do své kamery a poslal mi snímek.

„Tento živý důkaz jistě velmi působí na lidi!“ pravím. „Ach, na mnohé přece ne! Nevěřci stále žádají důkazů, a když se jim podají, odmítnou je!“

Modré odlesky na rouchu Svaté Panny.

Všech pět dítek beauraingských vidělo na říze Svaté Panny pruh úchvatné modři, jenž se táhl jako odlesk v šířce asi 10 cm po rouše od levého ramene pod závojem k pravému koleni.

P. Piron S. J., autor knížky „Bylo pět dítek...“ se ptal dětí, jakého odstínu byla ona modrá barva. Ode všech dostal skoro stejnou rozpačitou odpověď: „Takovou barvu jsme nikdy neviděly!“

Dne 28. dubna 1935 potkal malou Gilbertu oblečenou v šaty s trojím modrým odstínem. P. Piron jí ukázal na její plášťík a ptal se, byl-li snad modrý pruh Svaté Panny takové barvy. „Ne tak tmavý!“ Potom na podšívku. „Ne tak světlý!“ pravila s úsměvem. A konečně ukázal na její šerpu. „To teprve ne!“ - „A modř oblohy?“ - „To ne! Byla to spíše světlá modř, ale ne tak světlá jako podšívka mého pláště!“

Později 10. června vypůjčil si P. Piron z jistého hedvábnického obchodu vzorník, v němž na lepenkách byly seřazeny nejrůznější odstíny lesklé bavlny, celkem 226 odstínů, z nichž 44 modrých. Pan Voisin naléhal, aby se zkouška provedla vážně. Vzal lístek papíru a kázal každému z tří dětí, aby vybraly ze vzorníku modř, která se nejvíce shoduje s modří na rouše Svaté Panny. Nejdříve vzala vzorník Fernanda a prohlížela jej u okna, zatím co P. Piron zaměstnával obě druhé děti. Po Fernandě vybíraly Gilberta a Albert. A hle! Aniž dříve měly vzor-

ník v rukou a aniž se mohly nějak dorozuměti, obě dívky ukázaly na odstín označený ve vzorníku číslem 798, Albert pak na odstín mezi č. 798 a 799.

Poté se P. Piron odebral k Degeimbrovým. Zastihl doma jen Andreu s dědečkem. Gilberta majíc tři dni prázdnno odjela na návštěvu. Kněz vybídl dívku, aby vybrala ze vzorníku modrou barvu toho odstínu, jako byl pruh Svaté Panny. „Taková modř, jakou jsme viděly, nikde není!“ odvětila Andrea. „Tož ukaž přibližný odstín!“ zakročil dědeček. P. Piron rozevřel vzorník a předložil jej dívce před zraky tak, aby její pohled padl na levou stranu. Ona však ukázala prstem na pravou stranu: „Mezi číslem 798 a 799 by to bylo!“ usoudila stejně jako Albert.

Při tom je zajímavé: Fernanda a Gilberta, mající tmavé oči, udaly č. 798, kdežto Albert sivých očí a Andrea modrých očí odhadly odstín o něco světlejší, mezi 798 a 799!

Vezměte čtyři děti ze dvou rodin, které byly o prázdninách u moře a po návratu jim dejte vyznačiti podle vzorníku nejpřibližnější barvu moře. Stěží dostanete čtyři shodné odpovědi! A vidoucí dítky z Beauraingu po třech letech shodně označí odstín, který viděly při několika přechodných zjeveních a

kterého si pozdějšími shodnostmi nemohli upevniti v obraznosti, poněvadž - jak do-
svědčovaly - nikdy takového nespatriily.

Není-liž to také jeden z mnohých důkazů
o určitosti jejich vidění a spolehlivosti jejich
svědectví?

Dítky vytrvalé v modlitbě.

Svatý Otec Pius XI. se tázal v listopadu
1936 Monsignora Heylena, biskupa namur-
ského, modlí-li se dítky beauraingské stále
ještě každý večer růženec pod Hlohem. Pan
biskup ovšem přisvědčil.

Mnozí však se ptají, nepodléhají-li v tom
dítky nějakému mravnímu tlaku, není-li jim
jejich zbožnost jaksi vnucena okolnostmi.
Dostatečnou odpověď na to poskytují nám
prosté postřehy z jejich denního života.

Od října 1935 jsou všechny tři dítky Voi-
sinovy v pensionátech. Na prázdniny se tě-
šívají hlavně proto, že se budou moci modliti
na svém zamilovaném místečku, pod hlohem
Zjevení, spolu s dětmi Degeimbrovými, s ro-
diči, s věřícími farníky a s poutníky.

Na výroční dni prvních zjevení dostávají
od 29. listopadu asi na čtyři dni dovolenou,
aby ty dni mohly slaviti v Beauraingu. Když
Fernanda zachválena chřipkou nemohla vy-

jíti z domu a konejšili ji, ať přinese tu malou oběť, odvětila živě: „Malou? Oh, velikou oběť!“ A druhé dvě děti před samým odjezdem z domova spěchaly pomodlit se ještě růženec na místě zjevení, kamž je srdce stále táhne.

Fernanda při svém vstupu do ošetřovatelské školy, kterou navštěvuje už tři roky, prosila o dovolení, aby směla každý večer o půl 7. hod. - v době, kdy se v Beauraingu u hlohu koná společná pobožnost - vzdáliti se do kaple Sester a modliti se tam růženec.

Albert v tu hodinu bývá v kolejní studovně s ostatními spolužáky a nedovolují se mu výjimky. Ale po společné večerní modlitbě, zatím co spolužáci po řadách vycházejí z kaple, on se ještě modlí růženec a domodlí se jej v ložnici u lůžka, přidávaje dva zvláštní desátky za hříšníky a za nemocné. Gilberta podle výzvy, již uslyšela od Svaté Panny, modlí se denně ve volných chvílích dva růžence.

Děti Degeimbroy, jež jsou stále v Beauraingu, Andrea zabraná pracemi při hospodářství a Gilberta chodící stále do klášterní školy, každý večer, v létě v zimě, nedbajíce námahy z celodenní práce, modlí se v pravidelnou hodinu růženec pod hlohem a zpívají písně.

Stručný katechismus

dokonalého zasvěcení Panně Marii

podle nauky bl. Ludv. M. Grigniona

z Montfortu.

Na Mezinárodním mariánském kongresu, konaném v Římě r. 1904, byl vysloven tento požadavek: „Vzhledem k tomu, že zasvěcení Panně Marii, jež doporučují Otcové církevní a theologové a jemuž tak výtečně učí bl. Ludvík Maria Grignion z Montfortu ve svém pojednání *O pravé pobožnosti a Tajemství Panny Marie*, jest účinným prostředkem k obnovení pravého ducha křesťanského v duších, Mariánský kongres římský navrhuje, aby spisovatelé, kteří se obracejí k lidu, vykládali a popularisovali tuto pobožnost, *která mocně přispěje k obnovení a upevnění království Ježíše Krista ve světě.*“

Za dvě léta potom Mezinárodní mariánský kongres v Einsiedeln formuloval týž požadavek téměř stejnými výrazy, ale s tímto velmi význačným dodatkem: „Mariánský kongres einsiedelský navrhuje, aby pobožnost k přesvaté Panně, jak jí učí blahoslavený Montfort, byla od nynějška pokládána za *hlavní záležitost*

v celé oblasti výchovné, v rodinách, ve škole, ve výchovných ústavech i v sociálních sdruženích.“

Tyto požadavky byly zpečetěny a zdůrazněny také na sjezdu trevírském (1912) i na kongresech následujících.

Ve smyslu těchto požadavků podáváme na těchto stránkách ve formě otázek a odpovědí stručné, ale jasné a všem přístupné poučení o tom, v čem záleží ona „pravá pobožnost“, čili „dokonalé zasvěcení“, zvané též „svaté nevolnictví“.

I. Jaký jest hlavní účel této pobožnosti?

Hlavní účel této pobožnosti jest zříditi v našich srdcích naprosté království Panny Marie a to proto, aby v nich dokonaleji vládl Ježíš Kristus, vtělená Moudrost. „Zakládáme-li tuto jadernou zbožnost k Panně Marii,“ praví bl. Grignon, „činíme to, abychom dokonaleji upevnili pobožnost k Ježíši Kristu, to jest, abychom dali duši snadný a bezpečný prostředek, jak nalézt Ježíše Krista. Kdyby pobožnost k Panně Marii oddalovala od Ježíše Krista, bylo by třeba ji zavrhnouti jako ďábel-ské mámení; ale je tomu právě naopak: této pobožnosti jest nám potřebí, abychom Ježíše Krista dokonale našli, něžně ho milovali a věrně mu sloužili.“

II. *V čem záleží tato pobožnost?*

Tato pobožnost záleží v tom: 1. že se úplně dáme Panně Marii za tím účelem, abychom úplně náleželi Ježíši Kristu; 2. že se snažíme žítí pravidelně a stále v úplné, povšechné a dokonalé závislosti na Panně Marii po příkladu Syna Božího, který jí byl poddán celých třicet let.

III. *Co dáváme tímto úplným darováním sebe samých Panně Marii?*

Dáváme jí: 1. své tělo s jeho smysly; 2. svou duši s jejími mohutnostmi; 3. své statky hmotné nynější i budoucí; 4. své statky duchovní; 5. úplnou hodnotu svých dobrých skutků minulých, nynějších i budoucích, i své přirozené právo rozhodovati o ní podle své libosti.

IV. *Jak se liší toto darování čili zasvěcení Panně Marii od onoho zasvěcení, které se koná u příležitosti prvního sv. přijímání nebo při přijetí do některého mariánského sdružení?*

Při prvním sv. přijímání a v mariánských sdruženích svěřujeme se jako dítky v ochranu Panně Marii, matce Ježíše Krista i matce naší

za tím účelem, aby se nám dostalo většího podílu na její mateřské péči; avšak tímto zasvěcením prohlašujeme Marii také za svou skutečnou Paní a Vládkyňi a 1. dáváme se jí úplně, jak bylo výše řečeno; 2. na celý život; 3. neosobující si v odplatu za toto úplné darování než čest, že jsme jejími poddanými, netoliko jakožto prostí služebníci, nýbrž jakožto dobrovolní *nevolníci z lásky* a že tak náležíme dokonaleji jejím prostřednictvím Ježíši Kristu. Proto blah. Grignon z Montfortu nazývá tuto pobožnost „svatým nevolnictvím“.

V. Možno snad přirovnati toto zasvěcení k obnově křestních slibů?

Ano, toto zasvěcení, jak praví bl. Grignon, je dokonalou obnovou křestních slibů: 1. poněvadž ze své zcela svobodné vůle, s úplným poznáním věci, o kterou běží, a bez potřeby kmotrů tímto zasvěcením se odříkáme Satana a dáváme se slavnostně Ježíši Kristu; 2. poněvadž tímto darováním zasvěcujeme Ježíši Kristu nejen sebe, ale, jak bylo řečeno, také cenu a hodnotu svých úkonů a za tím účelem používáme nejdokonalejšího prostřednictví, totiž Přesvaté Panny.

VI. *V jakém smyslu jest chápati ono darování našich práv Panně Marii?*

Připomeňme si především, že každý náš úkon, vykonaný ve stavu milosti a z pohnutek, jež nám skýtá víra, má:

1. *hodnotu odčíňovací a nabývací*, kterou můžeme zcela dobře sdělit jiným a která slouží jednak k odpykání časných trestů za hříchy, jednak k získání nějakého zvláštního dobrodiní;

2. *hodnotu záslužnou*, která je výlučně naším vlastnictvím a tudíž nezcizitelná, a pozůstává v rozmnožení milosti a slávy. Nuže, tímto dobrovolným převodem našich práv nejsvětější Panna se stává:

1. neomezenou *paní* úplné hodnoty odčíňovací i nabývací všech našich dobrých skutků a může jich tudíž potom použít, jak se jí uvidí vhodnější k větší slávě Boží;

2. věrnou *skladnicí a strážkyní* celé hodnoty záslužné těchž úkonů, a tudíž všech našich milostí, ctností a zásluh, které nám žárlivě uchovává jakožto krásný a bohatý poklad, jehož požívání nám navrátí při vstupu do věčnosti.

VII. *Ale jak nám bude možno přispěti našim rodičům, přátelům a dobrodincům, živým i zemřelým, nevládneme-li již hodnotou odčínovací a nabývací svých dobrých skutků, abychom ji mohli jiným přivlastniti?*

Tato pobožnost nejenom že nás nezavazuje možnosti přispívati našim drahým nebo těm, kteří se nám doporučejí, nýbrž naopak zmocňuje nás prositi za ně s větší důvěrou než dosud. „Představte si osobu bohatou - praví bl. Grignon - jež by byla dala všecko své jmění mocnému knížeti, aby ho co nejvíc uctila. Neprosila-liž by potom s větší důvěrou tohoto knížete, aby udělil almužnu některému nuznému jejímu příteli? Ba nepůsobilo-liž by tomuto knížeti skutečnou radost, dává-li se mu příležitost projevit vděčnost tomu, jenž sám se oloupil, aby jej obohatil, sám se ochudil, aby jej uctil? Nuže, právě totéž dlužno říci o Ježíši a o Marii, jimž jsme se zasvětili jakožto nevolníci z lásky, poněvadž jest vlastností jejich dobroty a moci nedati se překonati velkodušností.“ A jakkoliv přivlastnění našich dobrých skutků již nezávisí na naší vůli, oni přihlížejíce k naší *pokorné a uctivé doporučovací prosbě*, dovedou přispěti z našeho nepatrného duchovního důchodu nebo jinými způsoby

našim rodičům, přátelům a dobrodincům, živým i zemřelým, potřebným naší pomoci. Ano, oni lépe než my dovedou uznati i splniti tento náš skutečný závazek spravedlnosti a lásky.

VIII. Které jsou hlavní výhody, jež vytěžíme, zasvětime-li se Panně Marii v nevolnictví z lásky?

1. Tato dobrá Matka, přijavši naše zasvěcení, právě pro toto zasvěcení nás od té chvíle navždy pokládá za své vlastnictví, nás chrání a brání proti našim nepřátelům a vymáhá nám všechny milosti, kterých v tomto životě potřebujeme;

2. procházejí-li naše dobré skutky jejíma rukama, dříve než dospějí k Bohu, ona je zbaví všeliké nedokonalosti, očistí je, dodávajíc jim takto větší záslužnosti, kromě toho okrášlí je svými ctnostmi a konečně je sama předloží Ježíši Kristu, aby byly ještě příznivěji přijaty;

3. projevíme-li se velikomyslnými a nezištnými až do té míry, že se úplně zřekneme svých statků a vložíme-li je v její ruce, ona též je na výsost velkomyslná vůči nám na tomto světě i na onom, v řádu přirozenosti i v řádu milosti a slávy.

IX. *Která jsou zvláštní cvičení této pobožnosti?*

Jsou to cvičení vnější i vnitřní. Co do vnějších, žádné není naprostým požadavkem. Abychom byli nevolníky Panny Marie, stačí, vykonáme-li jednou pro vždy zasvěcení podle formule bl. Grignionem vyznačené a výslovně-li ho neodvoláme.

X. *Která vnější cvičení doporučuje bl. Grignion z Montfortu?*

1. Stanoviti si některý význačný den k zasvěcení sebe Panně Marii a připravovati se k němu tím, že obětujeme Bohu po 30 dní všechny své modlitby, práce a utrpení na následující úmysly a v tomto pořádku: dvanáct dní, abychom se vyprázdnili z ducha světského, šest dní, abychom získali poznání sebe samých, šest dní, abychom dosáhli poznání Panny Marie, a dalších šest dní, abychom dosáhli poznání Ježíše Krista. V stanovený 31. den vykonáme zasvěcení podle formule složené bl. Grignionem;

2. obnovovati každého roku své zasvěcení po předchozí stejné přípravě. Tato příprava se může vhodně spojit s májovou pobožností, neboť právě v poslední den měsíce května se

slaví svátek Panny Marie, Prostřednice všech milostí;

3. v den prvního zasvěcení i v den obnovy věnovati nejsvětější Panně nějaký dárek na důkaz své úplné zaslíbené závislosti;

4. každé ráno obnovovati zasvěcení touto prostou větou, obdařenou odpustky: „*Všecek jsem Tvůj a všechno co mám, je Tvé, můj nejmilostivější Ježíši, skrze Marii, Tvou nejsvětější Matku*;“

5. modliti se denně, neb aspoň co nejčastěji chvalozpěv Panny Marie *Magnificat*, růženec a zejména Korunku Panny Marie (Věnec dvanácti hvězd);

6. zbožně světiti svátky mariánské a zvláště Zvěstování, vlastní to svátek této pobožnosti.

XI. Která jsou vnitřní cvičení?

Především dlužno si připomenouti, že tato pobožnost jest svou podstatou vnitřná a že nevolníci Panny Marie používají vždy nejsvětější Panny jakožto prostřednice, vedoucí k Ježíši Kristu. V tom je jakási svéráznost této pobožnosti. Rukama Panny Marie tudíž mají procházeti naše modlitby, naše činy i naše oběti. Jako Panny Marie používá Pán Ježíš, uděluje nám své milosti, tak i my jí používáme, obětujiíce mu své nepatrné služby.

Blahoslavený Otec Grignon vysvětluje tato vnitřní cvičení prostě a jadrně, pravě, že třeba konati všecko *skrže Marii, s Marií, v Marii a pro Marii*.

Konati všecko skrže Marii znamená, že nikoliv naše vlastní vůle, nýbrž Maria má nám býti podnětem a vůdkyní ve všem, co konáme. Abychom toho dosáhli, je třeba, abychom před každým činem a také během jednotlivých činů vnitřně se zříkali své vlastní vůle a znova se dávali Marii, říkající jí srdcem nebo i slovy: „Zříkám se sebe a dávám se Tobě, má drahá Matko.“ - Skrže Pannu Marii se obracíme na Boha a jejímu prostřednictví přičítáme milosti od Boha udílené.

Konati všecko s Marií znamená míti ji stále na očích jakožto vzor, jímž se řídíme; tudíž vytrvale na ni patřiti, abychom seznali, jak by si počínala ona, kdyby byla na našem místě; nikdy se od ní nevzdalovati, nýbrž kráčetí vždy po jejím boku, jako malé děti, aby nás neustále podpírala, a upadneme-li, aby nás ihned pozdvihla.

Konati všecko v Marii znamená osvojiti si takovou shodu názorů, citů, úmyslů a tužeb s Přesvatou Pannou, až bychom s ní, morálně řečeno, splynuli v jednu osobnost a bylo možno říci, jako se říkává o přátelích velmi se

milujících, že ona žije a působí v nás a my žijeme a jednáme jen v ní.

Konati všechno pro Marii znamená míti ve všem konání za účel slávu vznešené Panovnice, jíž jsme se dali ve službu jakožto nevolníci z lásky; a proto sloužiti jí ve všem co nejvěrněji a nepominouti žádného pokusu, jímž by se mohlo přispěti, aby i jiní ji poznali a si zamilovali a jí sloužili.

Přesto však netřeba ztráceti odvahu, zejména na počátku, nepodaří-li se nám mysliti přímo a trvale v každém jednotlivém úkonu na Marii. *Konati všechno skrze Marii*, s Marií, v Marii a pro Marii je jistě tajemství dokonalosti; a bl. Otec Grignon dává tuto radu těm, kdož se chopili této pobožnosti, podotýká, že jen při věrném a vytrvalém cvičení možno makavě zjistiti její podivuhodné účinky v duších.

XII. *Které jsou stručně ty podivuhodné účinky?*

Opravdově věrní nevolníci Mariini dospějí v brzku, snadno, bezpečně a dokonale svatosti, jaké Bůh od nich požaduje ve stavu, který jim přiřkl. Proto bl. Grignon dával tomuto tajemství přednost před jakoukoli jinou metodou duchovního zdokonalení: „Ať mi

někdo vytyčí novou cestu, vedoucí k Ježíši Kristu, a ať ta cesta je dlážděna všemi zásluhami Blaženců, vyzdobena všemi jejich hrdinými ctnostmi, osvětlena a zkrášlena všemi jasy a krásami Andělů a ať všichni Andělé a Svatí jí procházejí, aby vedli, bránili a podporovali ty, kteří a které se jí chtějí ubírat; opravdu, opravdu, směle pravím, a pravdu dím, že bych raději než tuto cestu, třebaš by byla tak dokonalá, zvolil neposkvrněnou cestu Mariinu, cestu, na níž není ani nejmenší skvrny nebo vady, ani hříchu prvotního nebo osobního, ani stínu nebo temnoty.“ (O pravé pobožnosti, str. 125.)

XIII. Nenaučil nás bl. Grignon nějakým příkladem praktikovati tuto pobožnost?

Naučil, a vybral si mezi úkony našeho křesťanského života ten nejvýznamnější, ke kterému se odnášejí všechny ostatní - svaté přijímání. Hle, co nám radí v této věci:

1. Před sv. přijímáním pokořiti se před Bohem, zříci se svých vlastních disposic a prosit Pannu Marii, aby nám ráčila propůjčiti své srdce, abychom mohli Ježíše přijmouti s těmi disposicemi, s jakými ho přijímala ona...;

2. při sv. přijímání prositi Pána, aby nehle-

děl na naši nehodnost, nýbrž toliko na ctnosti a zásluhy své přesvaté Matky, která je veškerou naší nadějí...;

3. po sv. přijímání přisvojiti si city víry, lásky a vděčnosti, s nimiž Přesvatá Panna se klaněla Ježíši, když ho přijímala, a obětovati je Spasiteli za všechno díkůčinění.

Šťastny, tisíckrát šťastny duše, jež pochopí ducha této dokonalé pobožnosti a dovedou v něm žítí věrně, aby se staly živými otisky přesvaté Panny Marie.

Duch Svatý „sestoupí v ně, sdělí se jim s hojností svých darů a spolu s Pannou Marií, svou nejvěrnější nevěstou, vytvoří v nich Ježíše Krista k slávě Boha Otce“.

Na hoře La Saletské Matka Boží vyslovila výstrahu: „Nebude-li se lid můj chtít podrobiti, budu nucena upustiti ruku svého Syna!“

Jsme povinni podrobiti se ve všem Bohu, svému Tvůrci a Pánu jakožto jeho tvorové a poddaní, podrobiti se Ježíši Kristu, svému Vykupiteli a Králi. To zdůrazněno pro nynější dobu také zavedením zvláštního svátku „Pána našeho Ježíše Krista Krále“.

Ale mohli bychom si postesknouti: Jsme tak slabí, porušení, zatemnělí, nestálí, vystaveni tolika nástrahám, že nedovedeme náležitě se

podrobiti, věrně sloužiti a vytrvati! Kdo nás tomu naučí, kdo nám pomůže?

A tu jako by Matka Boží volala: Svěřte se mně, své Matce, zasvěťte se mně! Oddáte-li se mně, budu vás učití poslušnosti, budu doplňovati vaše nedostatky, povedu vás, v mé škole budete prospívati. Blahoslavený, kdo denně bdí u veřejí mých! Kdo mne nalezne, nalezne Život!

Aby tudíž přišlo k nám království Kristovo, dlužno, aby dříve bylo v nás upevněno království Mariino. *Ut adveniat regnum Tuum, adveniat regnum Mariae.*

Bylo přáním bl. Grigniona, aby ti, kdož se tímto způsobem Svaté Panně zasvětí, byli také sdružení v církevní bratrstvo. Toto přání došlo splnění. Péčí duchovních synů bl. Grigniona, kněží kongregace od něho založené, bylo ustaveno a kanonicky zřízeno *Bratrstvo Panny Marie, Královny srdcí*, později povýšené na Arcibratrstvo. Sám Svatý Otec Pius X. byl jeho členem a dal se též zapsati do *Sdružení kněží Panny Marie, královny srdcí*.

Zápis do tohoto Arcibratrstva opatří, zmocněn byv generál. představeným Tovaryšstva Mariina v Římě, P. Antonín Stríž v Praze-Dejvicích 676. Podmínky a výhody vyloženy v dodatku českého vydání knihy „O pravé pobožnosti k Panně Marii“.

Prostý život kardinála Ehrle.

Když byl prelát dr. Ehrle, vynikající učenec světového jména, v prosinci r. 1922 jmenován kardinálem, sdělil to telegraficky svému bratrovi slovy: „Musím se stát kardinálem!“ Tehdy přesídlil, jsa už sedmasedmdesátiletý, z Papežského Biblického ústavu do koleje Jihoamerické, řízené též jesuity, poněvadž německá kolej (Germanicum) byla plně obsazena. Dům, vlastně jen byt, do něhož se nastěhoval, pozůstával z pěti poměrně malých místností s opravdu nejjednodušším zařízením. Až zarážela především jednoduchá ložnice. Ani potuchy po nějaké nádherné posteli; pouze železné, z trubek zhotovené lůžko, podobné těm, jaká měli ostatní studenti v domě. Sotva se mohlo považovat za přepych malé nevyleštěné zrcadlo nad umyvadlem, poněvadž bylo veliké sotva jako dlaň a nemohlo stát víc než půl liry. K tomu jediná židle. Pro větší počet židlí chybělo v ložnici místa, poněvadž ostatní prostor byl vyplněn knihami, folianty, starými plány Říma a podobnými věcmi, stejně jako vpředu stojící stůl. Tento stůl v ložnici byl původně vyhlédnut od Patera Foncka, jenž opatroval

zařízení, za jídelní stůl. Při nakupování kardinálovy výbavy opatřovaly se též ubrusy. Jaký však byl podiv komorníka, když po prvé chtěl na tom stole, který tehdy stál jako druhý stůl ve studovně - dílně kardinálově, prostříti. „Takové okolky jsou zbytečné,“ pravil kardinál s úsměvem, „noste mi jídlo vždycky na můj psací stůl a nechte je stát na podnose, aby se spisy pod tím ležící nepošpinily!“ A při této „metodě“ zůstal po celý další život. Pilné pero sotva trochu oschlo v polední pause, hned musilo jako dříve nastoupit službu. R. 1924 u příležitosti osmdesátých narozenin opatřil Pater Fonck pro starého pána bez jeho vědomí pohovku. Když ji kardinálovi odevzdávali, uložili mu denně po obědě aspoň čtvrt hodinku odpočívat. Nejprve nechtěl kardinál na tento návrh, který označoval za luxus, vůbec přistoupiti a uklidnil se teprve po mnoha domluvách. „Ale jen čtvrt hodinku, za velkých poledních veder v létě!“ Potom se však jednou nebo dvakrát stalo, že tento vysoký hodnostář lehce usnul a probudil se teprve, když mu nesl komorník o půl třetí odpolední kávu. Kardinál byl zřejmě ohromen, že se mu něco takového mohlo přihodit a že víc než hodinu ze svého drahocenného času „promrhal“. Jak pečlivě

tuto nedobrovolnou hodinku odpočinku večer téhož dne opět nahražoval! I v dřívějších letech, když byl ještě prefektem vatikánské knihovny, byl na svůj čas tehdejší Pater Ehrle neméně žárlivý a lakomý. Neboť podle jeho vlastní výpovědi bylo jeho jmenování kardinálem první slavností toho druhu, kterou viděl, ačkoliv by byl mohl takových slavností za svého dlouholetého pobytu ve Vatikáně viděti na tucty. Na to však on nikdy neměl času. Prázdnin k osvěžení a zotavení ani jako kardinál nikdy si nepopřál, čas mu byl příliš drahocenný. „Jednou si budu moci v hrobě odpočinouti,“ nebo „Svatý Otec nemá též žádných prázdnin“ bývala jeho odpověď, když ho někdo chtěl zlákat na prázdniny. Nikdy se nepodařilo pohnouti kardinála k prázdninovému pobytu v jeho vlasti. Všechny tyto pokusy, ať pocházely od kohokoli, ztroskotaly o zásadu: „Mám důležitější věci na práci, než se ve Švábsku projíždět na kočábce.“ Svému okolí dopřával kardinál všeho, ale sobě vše odříkal. Zatím co jeho komorník dostal od něho k vánocům stříbrné hodinky, kardinál se spokojil se staromódními hodinami, jež se natahovaly ještě klíčkem a visely na železném řetízku. Jednou s ním proto válčili jeho služební - dva statní Švábové.

Stará, za války v Mnichově koupená mapa z voskovaného plátna byla tak rozlámaná, rozedřená a průhledná, že komorník vždy bručel a protestoval, že prý už Jeho Eminenci dále s tou ubohou mapou do knihovny, do sezení a k papežským audiencím doprovázet nebude.

Kdosi vyčkal vhodného okamžiku a r. 1925 mu koupil k jmeninám novou černou kcženou aktovku. „Ta stará mapa by mi bývala ještě docela dobře vydržela, neboť byla ještě dobrá,“ byla odpověď za dárek, spojená s protestem. Tato skromnost jevila se stejně i při potřebách životních. Co mu právě kuchyně nabízela, bylo proň vždy dosti dobré, nikdy o pokrmech kriticky nemluvil. Vína v posledních letech svého života vůbec nepil; naproti tomu miloval velice po jídle vařené švestky. Jestliže někdy přinesl komorník místo normálních šesti švestek sedm až osm (byly totiž rozvařeny a těžko se počítaly), musil dvě zbývající ihned odnést zpět. K večeři míval denně mléčnou kaši. V rozumné této umírněnosti spočívalo tajemství neobyčejné svěžesti, jíž požíval až do pozdního stáří. Zcela zvláště se vyznamenával tento církevní kníže zdvořilostí a veselostí, stejně jako obdivuhodnou energií a velkou tvůrčí silou. Nikdy u něho

nebylo vrtkavosti a jeho duševní rovnováha zůstávala stejná ve dnech zdraví i nemoci; jak při procházkách, tak při nejpilnější práci zůstával duševně vyrovnan den co den, rok co rok, jako hodinové kyvadlo. Tento klid a duševní rovnováhu neztratil ani v nejtěžších chvílích, jak ukazuje následující příklad:

Bylo to v zimě v letech 1924—25. Kardinál se nachladil a zanedlouho se dostavil i krční katar, jenž měl za následek potíže při dýchání a poruchy srdeční. Kardinál počítal s nevyhnutelně se blížícím koncem. Aby nevyrušoval vedle spícího bratra jesuitu a komorníka ze spánku, nedělal poplach, nýbrž vstal v jednu hodinu v noci z postele, oblékl se, odebral se do pracovny a pořádal tam svá akta a písemnosti, prohlédl si jednotlivé věci s krátkými poznámkami. Nato třídil své knihy a vyřadil všechny, jež mu nenáležely a které měl pouze vypůjčeny; tak pracoval až do pěti hodin ráno, aby se zas těžce nemocen odebral na lože a očekával smrt kvapem se blížící. Když pak o sedmé se kardinál neobjevoval na mši svaté a z ložnice se nic neozývalo, zaklepali. Při otevření se vstupující nemálo ulekli. Celá ložnice a pracovna se zdály obráceny vzhůru nohama. Celá podlaha byla poseta knihami a na každé byl lístek

s poznámkou, kam kniha náleží. Kardinál ležel tiše s úsměvem na posteli a krátce vyloužil, že teď asi zemře. Potom prý mohou zavolat P. rektora a lékaře. Všichni v domě byli vzrušení, jen kardinál ne. Když mu vyčítali, proč v noci nezavolal, odpověděl kardinál, že nechtěl ze spánku rušit celý dům, neboť kdyby ho Bůh v této noci byl k sobě povolal, musil by stejně cestu na onen svět nastoupiti sám. Ale dobrotivý Bůh dopřál svému udatnému bojovníku opět zdraví a dalších deset let plného zdraví, aby ta léta s neúmornou horlivostí nadále pracoval k rozkvětu svaté Církve.

V této své pilnosti měl kardinál Ehrle partnera stejně vykořisťujícího čas, Achilla Rattiho, jenž mu byl povolán za pomocníka a nástupce v řízení Vatikánské knihovny a později se stal papežem Piem XI.

„Amen“ skladatele Maxe Regera.

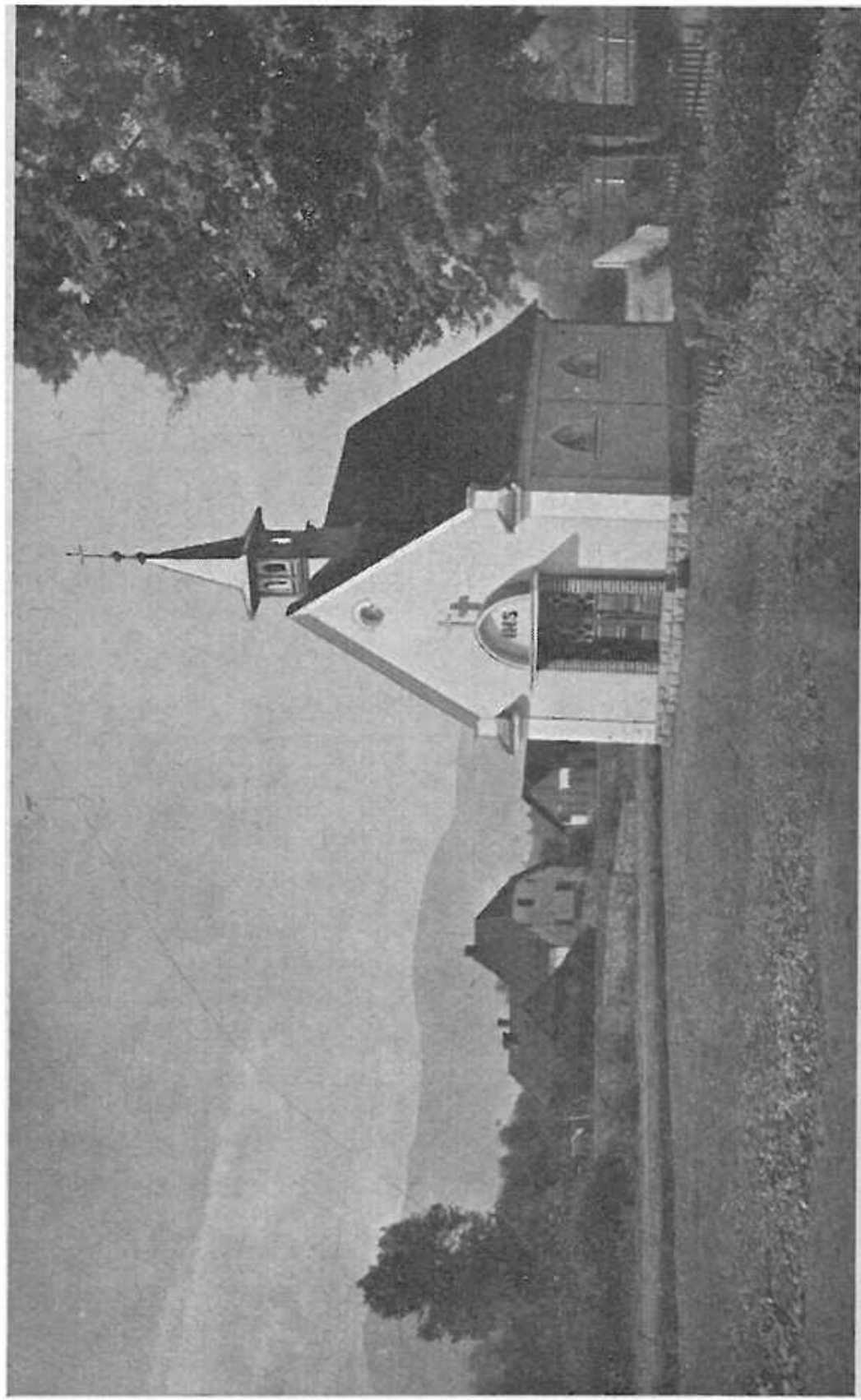
Vynikající hudební skladatel a dědic slávy Bachovy ve hře na varhany, Max Reger, zůstal od dětství odcizen životu Církve. Ale skoro těsně před smrtí (r. 1916) ho milost Boží opět přivedla k živé víře.

Koncem ledna 1916 dlel Max Reger v hotelu American v Amsterodamu. Právě bylo provedeno sborové dílo „Nalezení Kříže“ od skladatele, s nímž byl spřátelen. Po produkci se v hotelu seskupil kroužek přátel kolem Maxe Regera. Mezi hosty octl se také tehdejší farář od Sv. Rocha z Vídně. Za rozmluvy obrátil se naň Reger s otázkou, je-li katolickým duchovním. Na přisvědčující odpověď požádal ho o rozmluvu. I posadili se spolu u vedlejšího stolku a Max Reger bez okolků prohlásil, že setkání s knězem zde pokládá za milostivé řízení Boží. Už po několik dní prý ho naplňují předtuchy smrti a proto že chce ještě té noci vypořádati svůj účet s nebem. Kněz byl nemálo překvapen tímto odhalením, neboť skladatel, teprve 43letý, skýtal obraz kypícího zdraví. Ovšem nabídl mu ochotně svou službu.

Tím byla rozmluva zatím skončena a oba se vrátili k přátelskému stolu. Max Reger opět jevil dobrou náladu. Pochutnával si na amsterodamském pivě a vyprávěl o svých uměleckých plánech: „Mým jediným, nejvroucnějším přáním by bylo zůstatí naživu ještě tak dlouho, až bych složil Otčenáš ve velikém stylu pro sola, sbor a orchestr. Tuto milost si ještě vyprošuji od svého Tvůrce. Amen by bylo závěrečným kamenem mého uměleckého tvoření. Do toho bych vložil vše, co naplňuje mou duši.“

Společnost se rozešla v pozdní hodinu. Max Reger vzal kněze do svého pokoje, tam mu vylil své srdce a přiznal se, že od svého 12. roku se nezpovídal. S hlubokým a vroucím pohnutím vykonal veliký umělec generální zpověď a loučil se s knězem se slovy: „Cítím smrt ve svých žilách. Jsem však šťasten, že jsem měl ještě příležitost postarati se o spásu své duše.“

Max Reger se nezklamal ve svém tušení; velké Amen jeho života bylo mu blíže, než se jeho přátelé nadáli. Za několik neděl byl tento silou kypící čtyřicátník náhlou smrtí vyrván životu. Bůh mu vložil onu předtuchu smrti do srdce a poslal mu v cestu kněze, jenž ho uvedl na cestu šťastné věčnosti.

Nová kaple Matky Boží La Salettské ve Frýdlantě-Nové Dědině, zbudovaná r. 1936.

Nová kaple La Salettská v naší vlasti.

Ve IV. ročníku „Vinice Páně“ jsme psali o první kapli Panny Marie La Salettské v naší vlasti - v Krautenwaldě u Javorníka ve Slezsku, u hranic Kladska. K vystavění došlo na základě podivuhodného náhlého uzdravení ženy hajného Veroniky Eichingerové, jež dověděvši se o zjevení Panny Marie na La Salettě pojala k ní velikou důvěru a slíbila postavit k její cti kapli, vysvobodí-li ji z jejího těžkého neduhu. Sotva ten slib učinila, pocítila úlevu a byla úplně uzdravena, jak svědčí záznamy v krautenwaldské farní kronice. Šťastná žena hned jala se plnit svůj slib a r. 1851 byla dřevěná kaple posvěcena. Když však se tam hrnuli prosebníci a udála se i další uzdravení, byla vystavěna kaple větší, zděná, a r. 1857 posvěcena samým biskupem vratislavským, k jehož diecési toto slezské pomezí náleželo. Teprve rozhraničením diecesí na základě modu vivendi připadne toto pomezí církevně k arcidiecési olomoucké.¹⁾

¹⁾ Naše pojednání o této první kapli La Salettské v naší vlasti vyšlo i s obrázky francouzsky v „Bulletinu de N. D. de La Salette“ a německy ve švýcarském časopise „Botschaft von La Salette“.

R. 1936, o devadesátém výročí zjevení La Salettského, byla postavena druhá La Salettská kaple v naší vlasti: u Frýdlantu n. Ostraví, péčí tamního faráře P. Josefa Hanáčka, a posvěcena v září o výročí zjevení. Kaple je úhledná a malebnosti jí dodává krásné prostředí, do něhož je zasazena. Nestojí sice na kopci, ale jako čestná stráž se nad ní tyčí krásné hory beskydské Smrk, Kněhyně, Ondřejník a Radhošť.

Tedy po Slezsku Morava! A co v Čechách? Jen u Nového Strašecí na cestě k Stochovu, kde podle podání se narodil sv. Václav - za svědka této tradice se uvádí tamní tisíciletý památný svatováclavský dub - stojí na stráňce mezi lipami bílá kaplička, z níž vytéká pramen, jemuž lid přičítá uzdravující účinky. Ve dvou výklencích této kaple jsou umístěny obrazy P. Marie plačící a rozmlouvající s dětmi na La Salettě.

Nebudou však též v Čechách vystavěny zvláštní kaple P. Marii La Salettské? Ne kaple - ale chrám by měl býti vystavěn, chrám smíru ke cti Panny Marie La Salettské. Na obvodu Paříže na návrší protilehlém hoře Montmartru s basilikou Božského Srdce Páně

byl nedávno zbudován v předměstí Suresnes kostel ke cti Panny Marie La Salettské, vhodný to protějšek basiliky Srdce Páně. Také v jiných městech Francie jsou svatyně jí věnované, rovněž v Belgii, v Londýně, v Kanadě, na Madagaskaru a v Polsku. Nebylo by velmi vhodné, aby některý z kostelů, jež se budou stavěti na periferii pražské, byl zasvěcen Matce Boží La Salettské? Úcta k ní působí divy obrácení duší! A jak máme u nás potřeby Smírkyně, jež by za nás prosila bez ustání a zadržovala trestající rámě věčného Soudce!

Za 10 let bude sté výročí Zjevení. Bude u nás do té doby chrám Naší Paní La Salettské, jenž by byl projevem vděčnosti za její mateřskou péči a ohniskem její úcty?

Divem zachráněná svatyně Panny Marie Guadelupské v Mexiku.

Milostná Matka Boží v basilice hlavního poutního místa mexického Guadelupe je stejně předmětem zášti zlotřilých nevěrců, jako je útočištěm zbožných věřících. Nedávno přinesl tam neznámý člověk velikou votivní svíci, požádal, aby byla rozsvícena před obrazem Panny Marie a odešel. Zapálili ji, ale hned zhasla. Zapalovali po druhé, po třetí, ale po každé zase zhasla. Odnesli ji tedy od oltáře a prohlíželi knot. Objevíli, že byl spojen s dynamitovou bombou, ukrytou ve svíci.

Seveřané se obdivují katolicismu.

Dnes, kdy v Německu se tolik ohánějí severskou rasou, která prý se nesnáší s křesťanstvím, je tím zajímavější slyšeti hlasy význačných theologů protestantských, kteří pozorují slabou odolnost protestantismu vůči novopohanství, s obdivem vzhlížejí ke katolické Církvi, která se jím zjevuje v plné velikosti a síle jakožto pravá strážkyně odkazu Kristova.

V norském časopise „Dagen“ píše protestantský biskup Andreas Fleischer z Bergen:

„Vědomí společné příslušnosti u nás evangelických křesťanů velmi ochablo. Proto jsou naše vlastní seskupeniny toliko měnlivými svazy, je to dnes ta, zítra ona sekta. Oproti tomuto uvolněnému subjektivismu a sektářství nechal Bůh trvati a žíti Církev katolickou jakožto mocný historický důkaz toho, že Církev křesťanská není nahodilým spojením nebo samovolnou sektou, nýbrž že po 1900 let působí jakožto dílo Božího Ducha.“

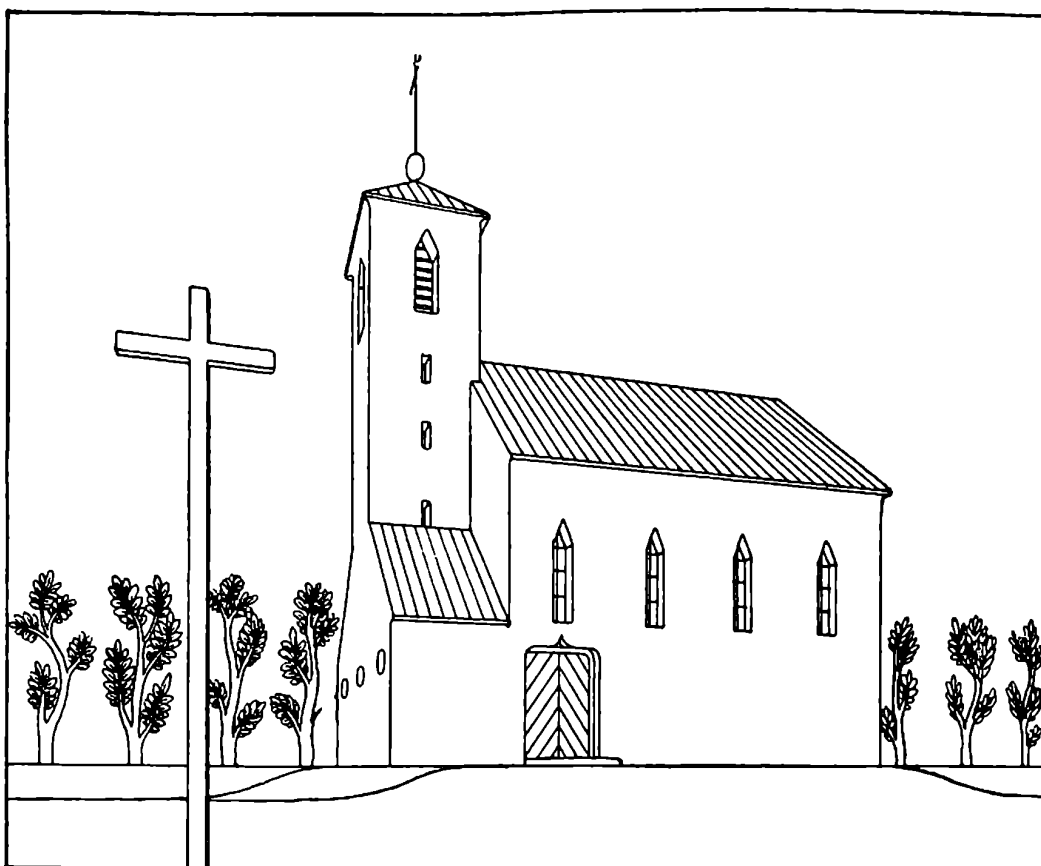
Ještě zřetelněji vyjádřil tuto myšlenku protestantský theolog Michael Hertzberg ve své knize *O jednotě Církve*: „Dovolte mi v této

souvislosti se dotknouti ještě jedné věci, kterou my protestanté musíme bezpodmínečně a stůj co stůj v zásadě radostně uznati a již musíme rádi vítati, totiž co se týká papežství (katolické Církve) a jeho postavení v přítomnosti. V tom je veliký úkol, který má katolická Církev s papežem v čele, že totiž církev a křesťanství jakožto konstantní veličinu - totožnou se sebou samou - uchovává a udržuje od pokolení do pokolení a ve vlnách všech dob. A to také katolická Církev opravdu může, protože je ode dnů apoštolských nositelkou tradice a zejména, což sama tvrdí a což ani my nechceme popírati, papež je nástupcem Petrovým a strážcem jeho hrobu. A to můžeme a musíme my protestantští křesťané uznati, i když trváme na tom, že i mnoho strusek a plev se snad přichytilo na pravé zlato, jež nám katolická Církev jakožto svaté dědictví po Apoštolech dochovala. S díkem a radostí to musíme uznávati a viděti v tom veliké prozřetelnostní určení, jež katolická Církev obdržela od Boha ve službách křesťanství na zemi. A to tím více, povážíme-li, jak nyní tak mnohý kloub v evangelické církvi povoluje a jak napořád lučavková, rozkladná práce vše popírá a potírá, co ve všech dobách a u všech pokoleních platilo

za křesťanství. Nic již nezůstalo nedotčeno, žádné z církevních vyznání, ani naše apoštolská nauka, ani naše Bible, ani náš Nový Zákon, zkrátka, ani jediná součást toho, co dosud náleželo ke křesťanství. Proto je dobré, že evangelické křesťanství má Řím na pomoc ve svém boji o existenci jakožto protiváhu a jakožto železnou hráz proti všem rozkladným vlivům.“ (M. Hertzberg: *Kirkens Enket*, Oslo, Ascherkrug & Co.)

Přírodní vědy a náboženství.

Zeť Karla Marxe, velikého proroka socialismu, prohlásil kdysi, že Bůh je s hanbou a ostudou vypuzen z přírody. Slavný anglický učenec Sir Fleming ve své nedávné přednášce vyslovuje poněkud jiný úsudek. Praví: „Veliká řada moderních objevů o počtu, váze a míře ve fysickém světě úplně potřela starý materialism. Vesmír se nám představuje dnes spíše jako myšlenka než jako věc. Myšlenka předpokládá myslitele. Důkazy fysikou podané potvrzují, že fysický vesmír má původ ve tvůrčím konu a není něčím, co vzniklo samo. Nauka, podle níž živá hmota v jistém časovém bodu vzešla z neživé hmoty, je domněnkou, která se hroutí mocí experimentální vědy. Jedině zásah tvůrčí moci podává vysvětlení.“ — *Schildwache* 1936 č. 43.

Kaple sv. Cyrila a Metoděje v Pohořilkách u Velkého Meziříčí podle návrhu architekta Břetislava Štorma je jednoduchá, prostá stavba v chudé obci, kde doposud měli jen zvonek na trámu. Architekturu kaple vysvětluje následující článek.

Přichází, aby se ponížil.

Břetislav Štorm.

Často se zdá, jako by Církev v rychlém tempu současného života zůstávala jaksi pozadu, jako by se s oběťmi a za shovívavých úsměvů svých nepřátel snažila rychle přizpůsobit novým životním formám, opouštějíc stydlivě tradici.

Katolíci zpravidla vítají tuto modernisaci jako náplast na domnělé rány neustále jitřené výtkami směřujícími proti zaostalosti a přežitkům v životě Církve.

Všeobecně bývá označováno století devatenácté jako údobí nejsilnější církevní reakce, která brzdila zdárný vývoj vědy a technického pokroku.

V církevních stavbách minulého století jeví se prý dokonale konservativní duch Církve, neschopný v rytmu nově se rodícího světa mechanického vytvořit díla odrážející pravou tvář současnosti. Vůdcovství v kulturních dějinách devatenáctého století přešlo prý do tábora vědy, pokroku a techniky.

Co však učinili pokrok, věda a technika v kulturních dějinách devatenáctého století? Učinili se vzdorocírkví a vyhlašovali svá dogmata opírajíce se o neomylnost vědeckého badání. Továrny byly jejich kláštery a vědečtí pracovníci osvojili si poslání theologů; nesmírné armády dělníků a v nerozeznatelnou massu rozdrcených stavů byly donuceny žít podle jejich učení. Víra byla znetvořena, neboť věřiti, bez posměchu s prospěchem tělesným, smělo se jen v zázračnou páru, výbušný motor a železný beton.

V této době Církev mlčí a toto mlčení vy-

kládají si nepřátelé jako dobrovolný ústup. Jestliže tedy v minulém století stavěla Církev své kostely a kláštery v historických, neživotných slozích, bylo to jen důkazem, že v těch dobách vyhradila si místo obzvláštní, vystoupila se vším, čemu v historii dávala život, na výšiny, jako ten, kdo po čas povodně ukrývá svůj majetek na hoře a očekává, až se utiší zběsilost živlu.

Kdyby se byla Církev včlenila do neorganického života devatenáctého století, bylo by jí pravděpodobně vykázáno místo nesrovnatelně nízké a bylo by nad to žádáno, aby ponenáhlu opustila víru v zázraky svatých a nahradila ji vírou v technický pokrok. Něco takového učiniti Církev nemohla, zůstala svrchovaností mimo dosah světského bloudivění. Nežádala a nemohla požádat, aby byla smířena s životem a se způsoby moderního života. Jestliže tak jednotlivci učinili, učinili tak jen na vlastní vrub; Církev zůstala k těmto pokusům podivuhodně lhostejná.

Dnes již se víra v pokrok začíná hroutit a Církev pomíjená světem a po celé století opovrhovaná ujímá se znovu vlády, které se v době vyhnanství vlastně nikdy nevzdala.

Vrátiti se k počátkům, bylo by skrýváním se do slavnostnosti; všední, obyčejná tvář sou-

časné doby za cenu tolika pokoření objevená, nemůže být pomalována pestrými a veselými barvami minulosti.

Vše, co může do příštího věku přinést naše nedávná odbojná minulost, jest obyčejné a průměrné. Tento suchopár může být nepatrně oživen jen z milosti tradice některými detaily.

Současná doba podobá se velmi prvopočáteční prázdní, nad kterou svobodně a volně vane duch Církve, přinášející vláhu na místa vyprahlá a rozdávající Život všude, kde se doposud hemží jen životní tempo. Slibované vítězství pokroku a techniky nad zastaralou Církví se nedostavilo; co máme tedy dělati, když předpovědi nepřátel Církve se nevyplnily, co máme dělati s výsledky svých badání, když vidíme, jaké jsou ve skutečnosti konce námah a usilovné práce celého století?

Není nutné zavrhovati všechno a ode všeho se odvrátiti a hlásati návrat k počátkům.

Žijeme v době, která znovu odhaluje svou tvář, jakkoliv veliká je hrůza pohledět na ni. Je to tvář ubohá a zmořená, tvář nejvšednějšího dne.

Devatenácté století nemá tváře. Nese jen masku. Šalba a klam jsou tváří tohoto století, pseudostředověké stavby o tom svědčí; dnes

však již zřetelně vidíme, že zlý sen o anarchii hodnot překonala vítězně jediná Církev. Nyní se stává, že pokrok, zejména stavební, občas přisluhuje potřebám Církve, když dříve tak dlouho přisluhoval penězům nebo revoluci. Ale jak uboze vypadají tyto odvážné a do nedávna tak sebevědomé konstrukce, jestliže se přiblížily k odvěké moudrosti. Vypadají jako nejnižší služebník, kterého nikdo nezná a nepoznává, jehož služeb si nikdo ani zvlášť nežádá a který přichází nezván jen proto, aby se ponížil.

Kradou se děti . . .

A. Marcel Chamonin.

Minulé vánoce byly ve Spojených státech zhaceny příběhem, který vzrostl v národní pohromu: na žádost samé policie *flying fool*, létající blázen, nejpopulárnější národní hrdina Lindbergh musil nastoupiti cestu do vyhnanství, aby uchránil své dítě. Podrobnosti, jež uvádí americký tisk, jsou víc než význačné. R. 1935 Lindbergh dostal od gangsterů 87 výstrah, že mu uchvátí druhé dítě, nezaplatí-li výkupného, a kromě toho 507 anonymních vyhrůžek smrti.

Nezbylo než se s hanbou vydati do Anglie. Lindbergh, dnem i nocí policejně střežený, vsedá na loď pod ochranou téže policie. Tři američtí detektivové a tři policisté ze Scotland Yardu drželi u něho stráž na lodi i potom na anglické půdě.

Takto se nádherný rozlet k slávě končí přežalostným útekem. Kdo pak si vzpomněl čta, že *American Importer* vylodil za noci plukovníka Lindbergha v Liverpoolu, jak v květnu 1927 Spirit of Saint Louis přistal se slávou na letišti bourgetském? Právě naopak celý svět prožíval znovu tragické dni, kdy zoufalý otec a ustrašený národ hledali dítě pro peníze uloupené...

Ale ruměnec hanby neustal barviti čela počestných lidí ze zámoří, neboť po Lindberghovi jiná národní modla chce uprchnouti z Ameriky, totiž Marléna Dietrichová, jež hodlá odplouti do Evropy, aby zachránila život své dcerušce.

Proslulost Marlény Dietrichové, ač byla jiného rázu, rovnala se proslulosti Lindberghově. Herečka ta byla královnou v Hollywoodu a tisíce ctitelů z ní učinily pozemskou bohyni. Ze čtyř úhlů světa jí přicházelo tisíce dopisů vynášejících až do nebe její spanilost a její unylou krásu. Stříbro, nejryzejší zlato, nejvybranější šperky pokrývaly její ramena a hrnuly se jí do rukou. Její knížecí obydlí bylo dostaveníčkem skvělejšího dvořanstva, než jaké se scházelo u nejproslulejších kněžen historie.

Leč začaly kolovati divné pověsti. Tajemná úzkost, jež obestírala Marlénu v jejích úlohách, nebyla jen přirozeným kouzlem jejích zelených očí, jež jí dodávaly tak znepokojujícího smutku . . . Bylať žena, jíž se kořil celý svět, i něžnou oddanou matinkou, a listy, jež ode dvou let byly po stech vkládány do její listovní schránky, nebyly už vzkazy dalekých přátel a vášnivých obdivovatelů. Docházely jí listy, v nichž jí bylo vyhrožováno a přesně udáváno, co ji potká, neodevzdá-li báječných sum do rukou gangsterů.

Tragický únos děťátka Lindberghova a mnoha set jiných dítek ji poučil, že nestačí opovrhovati tímto

vyděračstvím, ale že naopak jest třeba vážně je vzít v úvahu a co nejrychleji se zabezpečiti. Od té doby šest tělesných strážů bdělo nad vzácnou dceruškou, a když jen zřídka si ubohé dítě mohlo s matkou vyjít na procházku, musilo se honem vrátiti, aby uniklo pronásledování netvorů žíznicích po penězích.

Jako u Lindbergha a tolika jiných, kteří vyklepali prach své obuvi na nehostinnou půdu Spojených států, policie se dnes prohlašuje bezmocnou a ta, jež bývala *modrým andělem*, chystá se na odjezd do Francie, neboť jsouc Němka a choť stavitele Žida, jehož původ je urážkou proti vlasti v zemi Führerově, Marléna Dietrichová bude hledati v Paříži bezpečného útulku proti zlodějům dítek.

Odjíždění bohatých rodičů do Evropy ani zdaleka není u konce. Čtouce o tom, máme dojem, jako bychom prožívali špatný americký film věnovaný slávě gangsterů, kteří nejprve byli ostudou kina a kteří se stali postrachem početných lidí i policie. A přece jsme v roce milosti 1936 a věci ty se dějí v zemi, jež se nyní nejvíce pyšní svou „civilisací“!

Jest třeba hloubati o všech věcech, zvláště však o těch, jež se nám denně přiházejí a jež lze vysvětlovati nejhorším způsobem. Kidnapping, jenž je běžnou mincí ve Spojených státech, jest jen důsledkem toho, co bylo nazváno rozpřihrádkováním morálky (slovo je ohavné, ale dobře vyjadřuje skutečnost). Mám hluboký soucit s Marlénou Dietrichovou pro hrozby, jež skličují její mateřskou lásku, nejkrásnější to hnutí ženského srdce, ale kterak zapomenouti, že táž Marléna Dietrichová byla typem ženy nemravné a smyslné, jež dala pohoršení tolika mužům i ženám a jež dala podnět tolika dívkám, aby bohatě žily ze své krásy? Vše je v životě v souvislosti, a jakmile se Desa-

tero připodobní chudobce, jejíž korunku zlomyslná ruka dle libosti otrhává, není dovoleno se diviti, že po sešlapání šestého a devátého přikázání nebude šetřeno ani ostatních. Alarmuje se obecné mínění proto, že gangsterové kradou děti, aby se obohatili, ale zároveň se o závod spekuluje s nejhanebnějšími dobrodružstvími filmových vedetek, jež se rozvádějí každých čtrnáct dní a hýří před očima celého světa. Po dlouhá léta próza i kino žily z neřesti ve všech jejích způsobech, pohrdajíce nejen řádem věčného Boha, jenž si přeje, abychom se Mu klaněli, měli v úctě Jeho jméno a světili den, jež si vyhradil, ale systematicky si vybírajíce za téma přestupování Desatera. Největšími genii civilisace nejsou už lidé učení a svatí, nýbrž zloději, lháři, cizoložníci, vrahové atd. Když Bůh byl sesazen s odvěkého svého oltáře, byla na nové sloupy vztyčena Venuše Afrodite, žena vedetka a starý Merkur zlodějů, totiž gangsterové.

Nevěřím, že by stačila proti gangsterům a proti zlodějům dětí jen vládní opatření. Zbujníky ty vyžene návrat k mravnému životu, k pravé křesťanské morálce spočívající na spravedlnosti a lásce k bližnímu, neboť hnutím obecného mínění pozdvihne se proti nim celý národ. Může-li býti Evropa útočištěm pro nešťastné rodiče americké, je to tím, že přes všechny nedostatky je naše civilisace ještě mohutně založena na zákonu Kristově. Bděme tedy nade všemi hnutími, jež se pokoušejí vyrvatí víru našemu lidu, sice jednoho dne i Evropa uzří surovosti gangsterů a beztrestné krásy Kidnappingu.

Přeložil O. A. Tichý.

Obsah.

Zjevení Svaté Panny v Beauraingu v Belgii r. 1932-1933. <i>A. Stríž</i>	5
Činnost Zjišťovací kanceláře lurské za rok 1934	35
Pozoruhodné uzdravení Ferdinanda Legranda z Vernonu v Lurdech . . .	39
Uzdravení Magdaleny Fenaudové v Lurdech	56
Uzdravení na přímluvu bl. Grigniona z Montfortu	58
Clémenceauovi zasvitlo světlo	59
Modlitba v městské radě lausanské . . .	61
Mše ke cti sv. Bernadety od Noëla Darrosa	62
Zjevení v Beauraingu II.	65
Svatá hodina se Spasitelem na Hoře olivetské. <i>Fr. X. Steinmetzer</i>	85
Hodnota člověka. <i>Bernard Fay</i>	109
Sv. Benedikt Labre. <i>Helena Borgéová</i> . . .	120
Mexičan Antonio Soto y Goma o zkáze ateismu	128
Svatá Panna Chudých v Banneux	129
Jacopone da Todi. <i>Jetřich Lipanský</i> . . .	168
Sv. Petr Claver. <i>O. A. Tichý</i>	179
Tajemství La Saletské v Římě. <i>P. Louis Carlier, M. S.</i>	193

Sv. Gabriel Possenti: Věřím v Tebe, Ma-	
ria, Matko mého Boha a matko má . . .	214
Vyznání odsouzencovo o katechismu . . .	220
O pekle. Z „Katechismu nevěřících“.	
A. D. Sertillanges O. P.	222
Mučedníci Claretini ve Španělsku . . .	256
Oči, jež viděly Svatou Pannu. Vzpo-	
mínky z Beauraingu. A. Stríž	279
Stručný katechismus dokonalého zasvě-	
cení Panně Marii podle nauky bl. Lud-	
víka-Marie Grigniona z Montfortu . .	279
Prostý život kardinála Ehrle	288
„Amen“ skladatele Maxe Regera	294
Nová kaple La Saletská v naší vlasti . .	297
Seveřané se obdivují katolicismu . . .	300
Přichází, aby se ponížil. Břetislav Štorm	303
Kradou se děti... A. Marcel Chamonin	307

*V úpravě Břetislava Štorma
tiskla písmem Baskerville Průmyslová tiskárna
v Praze.*

KATOLIČTÍ POSLUCHAČI ROZHLASU!

Je Vás jistě úctyhodný počet, který by musil býti respektován při sestavování programů Československého rozhlasu, kdybyste si uvědomili sílu jednotně projevované vůle a jednomyslně uplatňovali své oprávněné požadavky. Dosavadní programy rozhlasové nemohou ani zdaleka uspokojiti přání katolických posluchačů a na jednotlivě projevované stesky se nebere valného ohledu.

Z té příčiny ujal se „Poradní sbor pro katolický rozhlas“ sčítací akce katolických posluchačů rozhlasu a žádá Vás, abyste přihlásili svá jména na důkaz, že se stavíte za oprávněné požadavky Katolické akce ve věcech rozhlasových. Z této přihlášky Vám nevznikají žádné závazky, ani členství v nějaké korporaci, ani poplatky. „Poradní sbor Katolické akce pro věci rozhlasu“ toliko použije Vašeho hlasu při svých jednáních s rozhodujícími činiteli Československého rozhlasu k uplatnění našich spravedlivých požadavků.

Proto pokládejte každý za svou povinnost přihlásiti se mezi katolické posluchače radia a na adresu

KATOLICKÁ AKCE (SVATOVÁCLAVSKÁ LIGA)

V PRAZE IV, *Hradčanské nám. 8*

napište lístek s touto přihláškou:

Vyslovuji svůj souhlas s akcí Poradního sboru pro katolický rozhlas:

Rozhlasová koncese č..... poštovního úřadu v

Jméno a příjmení:

Povolání:

Adresa:

Kdo nemáte radiového přijímače, doporučte svým známým účastníkům rozhlasu, aby tuto přihlášku poslali.

Doporučujeme knihu P. Martina de Boylesve S. J. „*Myšlenka na den*“, vydanou Cyrilometodějským knihkupectvím G. Francla v Praze, jejíž prospekt připojujeme k tomuto číslu.

Nové dílo Dra Fr. Mich. Willama

ŽIVOT MARIE, MATKY JEŽÍŠOVY

důstojný protějšek „Života Ježíše Krista v kraji a lidu israelském“, vyšlo v nakladatelství Ladislava Kuncíře v Praze II, Voršilská 3.

Objemný svazek 476 stran s obrazovými přílohami za 55 Kč, v původní plátěné vazbě podle návrhu Břetislava Štorma za 70 Kč.

Pro odběratele „Vinice Páně“, kteří do 14 dnů knihu objednájí, sleva: nevázaný výtisk 44 Kč, vázaný 56 Kč, kromě poštovného. - Použijte této výhody k získání tohoto světového díla.

Bl. Ludvíka M. Grigniona z Montfortu

O PRAVÉ POBOŽNOSTI K PANNĚ MARII, oblíbená kniha posledních papežů Pia X., Benedikta XV. a Pia XI. a od nich doporučovaná, vyšla ve 3. vydání v knihovně *Vinice Páně* v původní vazbě za 15 Kč.